

BÜYÜKŞEHİR
GAZİANTEP

GENÇ SANAT

GÜNLERİ VE SEMPOZYUMU

14-19
MAYIS
2026

GAZİANTEP

ÖZET BİLDİRİ KİTABI

✉ gaziantepgencsanatgunleri@gmail.com

KÜLTÜR
SANAT
BİLİM

GKS

www.gaziantepkultursanat.com

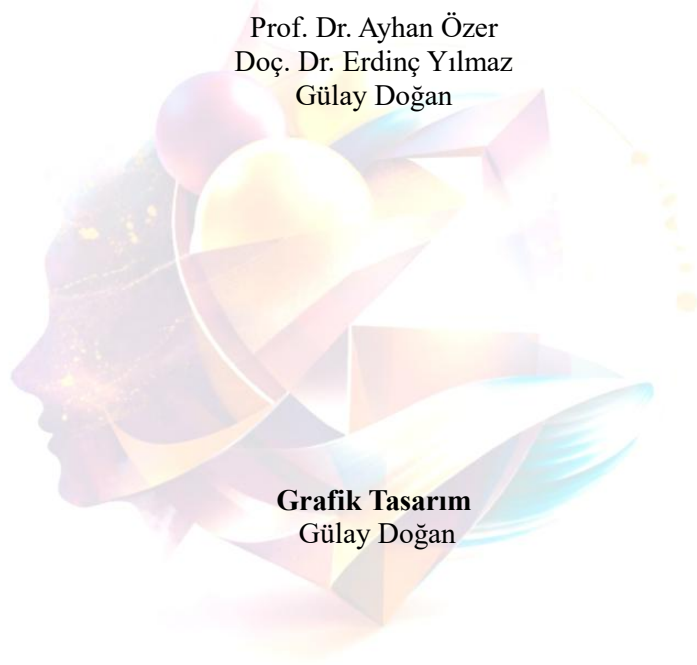
GENÇ SANAT GÜNLERİ VE SEMPOZYUMU
GAZİANTEP BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
GAZİANTEP ÜNİVERSİTESİ GÜZEL SANATLAR FAKÜLTESİ
(14-17 Mayıs 2026)

GENÇ SANAT GÜNLERİ VE SEMPOZYUMU
GAZİANTEP BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
GAZİANTEP ÜNİVERSİTESİ GÜZEL SANATLAR FAKÜLTESİ

(14–17 Mayıs 2026)

EDİTÖRLER

Prof. Dr. Ayhan Özer
Doç. Dr. Erdiç Yılmaz
Gülay Doğan

Grafik Tasarım
Gülay Doğan

GAZİANTEP ÜNİVERSİTESİ GÜZEL SANATLAR FAKÜLTESİ
Üniversite Bulvarı 27310 Şehitkamil - Gaziantep Üniversitesi Merkez Kampüs - Gaziantep, TÜRKİYE
0 342 360 1200/3301
guzelsanatlar@gantep.edu.tr / gaziantepgencsanatgunleri@gmail.com

SEMPOZYUM ONURSAL BAŞKANLARI

Fatma Şahin - Gaziantep Büyükşehir Belediye Başkanı
Prof. Dr. Sait Mesut Doğan - Gaziantep Üniversitesi Rektörü

DÜZENLEME KURULU BAŞKANLARI

Oya Alpay - Gaziantep Büyükşehir Belediyesi Genel Sekreter Yardımcısı
Prof. Dr. Ayhan Özer - Gaziantep Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Dekanı

DÜZENLEME KURULU BAŞKAN YARDIMCILARI

Hüseyin Ateş - Gaziantep Büyükşehir Belediyesi Kültür, Sanat ve Bilim Daire Başkanı
Doç. Dr. Erdinç Yılmaz - Gaziantep Üniversitesi

DÜZENLEME KURULU

Prof. Dr. Ebru Çoruh - Gaziantep Üniversitesi
Prof. Dr. Nazan Avcıoğlu Kalebek - Gaziantep Üniversitesi
Doç. Dr. Bayram Bozhüyük - Gaziantep Üniversitesi
Doç. Dr. Hüseyin Özdemir - Gaziantep Üniversitesi
Doç. Dr. Mustafa Özer Özkantar - Gaziantep Üniversitesi
Dr. Öğr. Üyesi Gülfem Karslıgil Marakoğlu - Gaziantep Üniversitesi

DÜZENLEME ÖĞRENCİ KURULU BAŞKANI

Gülay Doğan – Resim Anasanat Dalı YL öğrencisi

DANIŞMA KURULU

Prof. Dr. Adnan Tönel - Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi
Prof. Dr. Ayşe Çakır İlhan - Kapadokya Üniversitesi
Prof. Dr. Ali Sait Liman - Bursa Uludağ Üniversitesi
Prof. Dr. Nimet Keser - Çukurova Üniversitesi
Prof. Dr. Güldane Araz Ay - Anadolu Üniversitesi
Prof. Dr. Emrah Uysal - Mersin Üniversitesi
Doç. Dr. Zafer Güngen - Uşak Üniversitesi
Doç. Dr. Nuri Yavuz - Bursa Uludağ Üniversitesi

BİLİM KURULU

Prof. Dr. Devrim Özkan - Gaziantep Üniversitesi
Prof. Dr. Ebru Çoruh - Gaziantep Üniversitesi
Prof. Dr. Nazan Avcıoğlu Kalebek - Gaziantep Üniversitesi
Doç. Dr. Esin Sarıoğlu - Gaziantep Üniversitesi
Doç. Dr. Gönül Cengiz - Gaziantep Üniversitesi
Doç. Dr. Bayram Bozhüyük - Gaziantep Üniversitesi
Doç. Dr. İbrahim Halil Özkirişçi - Gaziantep Üniversitesi
Dr. Öğr. Üyesi Hacer Yılıkoğlu - Gaziantep Üniversitesi
Dr. Öğr. Üyesi Fadliye Yılmaz Demir - Gaziantep Üniversitesi
Dr. Öğr. Üyesi Memik Bünyamin Üzümcü - Gaziantep Üniversitesi
Dr. Öğr. Üyesi Taylan Güvenilir - Gaziantep Üniversitesi
Öğr. Gör. Dr. Tuğrul Alpaslan Damgacı - Gaziantep Üniversitesi

ÇALIŞTAY SANATÇI SEÇİCİ KURULU

Prof. Dr. Ayhan Özer - Gaziantep Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Dekanı
Doç. Dr. Mustafa Özer Özkantar - Gaziantep Üniversitesi
Dr. Öğr. Üyesi Memik Bünyamin Üzümcü - Gaziantep Üniversitesi
Büyükşehir Belediye Temsilcileri (Daha sonra eklenecektir)...

ÖĞRENCİ BAŞKANI

Gölay Doğan - Resim Anasanat Dalı Y.L Öğrencisi

ÖĞRENCİ SEKRETERYASI

Orhan Gençtanır - Resim Bölümü Öğrencisi

KURUMSAL KİMLİK VE MEDYA SORUMLULARI

Arş. Gör. Dr. Bekir Baba - Gaziantep Üniversitesi

Arş. Gör. Özge Emirkadı - Gaziantep Üniversitesi

Sunuş

Gençlik dönemi, sanat üretiminin araştırma, deneyim ve ifade olanakları açısından en dinamik evrelerinden birini oluşturmaktadır. Bu süreçte ortaya çıkan üretimler, yalnızca bireysel estetik arayışları değil; aynı zamanda çağın kültürel, teknolojik ve toplumsal meselelerine yönelik düşünsel yönelimleri de yansıtmaktadır. “Genç Sanat Günleri ve Sempozyumu”, genç sanatçıların ve araştırmacıların bu üretimlerini görünür kılmak, farklı disiplinler arasında etkileşim alanı oluşturmak ve güncel sanat tartışmalarına katkı sağlamak amacıyla düzenlenmiştir.

Gaziantep Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi ile Gaziantep Büyükşehir Belediyesi iş birliğinde gerçekleştirilen etkinlik; bildiri oturumları, sergiler, atölye çalışmaları ve çeşitli sanatsal etkinlikler aracılığıyla teorik bilgi ile uygulama süreçlerini ortak bir platformda buluşturmaktadır. Bu yönüyle sempozyum, yalnızca eserlerin sergilendiği ya da akademik metinlerin sunulduğu bir yapı olmanın ötesinde; sanat eğitimi, güncel sanat pratikleri ve kültürel üretim süreçleri üzerine düşünsel paylaşım ortamı oluşturmayı hedeflemektedir.

Günümüzde sanat eğitimi, teknik becerilerin aktarımına dayalı geleneksel anlayışın ötesinde; eleştirel düşünme, disiplinlerarası yaklaşım geliştirme ve güncel teknolojilere uyum sağlama gibi çok yönlü süreçleri içermektedir. Yapay zekâ, dijital kültür, sürdürülebilirlik, kültürel bellek, kimlik, temsil ve görsel iletişim gibi konuların çağdaş sanat üretiminde giderek daha fazla yer aldığı görülmektedir. Bu yıl sempozyum kapsamında kabul edilen bildiriler incelendiğinde, genç araştırmacıların ve sanatçıların bu alanlara yönelik güçlü bir ilgi geliştirdiği ve sanat üretimini güncel meselelerle ilişkilendiren çalışmalar ortaya koyduğu dikkat çekmektedir.

Sempozyum kapsamında yer alan bildiriler, genç sanat ortamının yalnızca uygulama odaklı bir yapı taşımadığını; aynı zamanda düşünsel ve kuramsal üretim açısından da önemli bir gelişim içerisinde olduğunu göstermektedir. Özellikle sanat eğitimi, yapay zekâ, kültürel çalışmalar, görsel kültür, sürdürülebilirlik ve çağdaş sanat yaklaşımları üzerine yoğunlaşan çalışmalar, genç kuşağın sanat alanına eleştirel ve araştırmacı bir perspektifle yaklaştığını ortaya koymaktadır.

Sanat eğitiminin gelişimi, özgür düşünce ortamlarının desteklenmesi ve genç üreticilerin görünürlük kazanabilmesiyle doğrudan ilişkilidir. “Genç Sanat Günleri ve Sempozyumu”, bu doğrultuda genç sanatçıların üretimlerini paylaşabilecekleri, akademik ve sanatsal deneyimlerini geliştirebilecekleri nitelikli bir platform oluşturmayı amaçlamaktadır.

Etkinliğin gerçekleşmesinde emeği bulunan tüm akademisyenlere, seçici kurul üyelerine, sanatçılara, öğrencilere, kurum temsilcilerine ve katkı sunan tüm paydaşlara teşekkür ediyorum. Bu etkinliğin, genç sanat ortamının gelişimine, disiplinlerarası etkileşime ve çağdaş sanat tartışmalarına önemli katkılar sağlayacağına inanıyorum.

Prof. Dr. Ayhan Özer
Gaziantep Üniversitesi
Güzel Sanatlar Fakültesi Dekanı

GENÇ SANAT GÜNLERİ VE SEMPOZYUMU
GAZİANTEP BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
GAZİANTEP ÜNİVERSİTESİ GÜZEL SANATLAR FAKÜLTESİ
(14–17 Mayıs 2026)

İçindekiler

SUNUŞ	vi
BİLDİRİ ÖZETLERİ.....	1
PSİKANALİST DÜŞÜNÜRLERİN TEORİLERİ ARACILIĞIYLA SÜRREALİZM USTALARINA BİR YAKLAŞIM (AHMET SEVİNTİ).....	2
HALI SEKTÖRÜNDE TASARIM ODAKLI DÖNÜŞÜM VE GELECEK VİZYONU (AYBÜKE SARIBAŞ) 3	
ATIK CAMLARIN KRİSTAL SIR KOMPOZİSYONLARINDA KULLANILABİLİRLİĞİNİN ARAŞTIRILMASI (AYCAN EŞ, CEREN PEKŞEN)	5
RESİM ÖĞRENCİSİNDE DÜŞÜNCEDEDEN GÖRSELE GEÇİŞ SÜRECİNDE YAŞANAN İFADE SORUNU (BETÜL DİZLE).....	6
SANAT EĞİTİMİNDE ÖĞRENME KOMPLEKSİ VE ÜRETİM SORUNLARI (BİLGE HARMANDA).....	8
SANAT TERMİNOLOJİSİNİN ÖĞRENME SÜRECİ VE YAPAY ZEKÂ ÇAĞINDA ELEŞTİREL DÜŞÜNMEYE KATKISI (BÜŞRA TORAMAN)	9
GÖRÜNMEZ İKTİDARIN MEKÂNI OLARAK OKUL: ALTHUSSERCİ BİR PERSPEKTİFLE SINAV FİLMİ ÜZERİNE BİR ANALİZ (DUYGU ŞAŞMAZ)	11
HİSSEDIYORUM, ÖYLEYSE VARIM: 2010 SONRASI POPÜLER SİNEMADA HAYVAN İSTİSMARININ ANATOMİSİ (E. PERA ÇETİNPOLAT)	12
HEYKEL SANATINDA ANA MALZEME OLARAK KARTON KULLANIMI GÜNCEL EĞİLİMLER VE UYGULAMALAR (EFKAN DURAK)	14
BUGÜNÜN DUYGUSAL İKLİMİNİN GÖSTERGESİ OLARAK ÇAĞDAŞ SANATTA YALNIZLIĞIN İMGESEL OLANAKLARI (EMRULLAH SAYIN)	16
TARİHİN SANATLA BULUŞTUĞU NOKTA: PANORAMA 25 ARALIK MÜZESİ'NİN GÖRSEL BELLEK VE SANAT EĞİTİMİ AÇISINDAN DEĞERİ (ESMA NUR ÖZDEMİR).....	16
HAREMDE GOETHE ESERİNDE KÜLTÜREL KARŞILAŞMA VE KADIN TEMSİLİ (EYLÜL KART)..	17
İNSAN KAYNAKLI EKOLOJİK SORUNLARIN YANSIMASI OLARAK EL ANATSUI'NİN SANATSAL ÜRETİMİNE BAKIŞ (EYÜP GÜNAYDIN).....	20
RESİM ÖĞRENİMİNDE TEKNİK VE DÜŞÜNSEL BÜTÜNLÜKTE ÖZGÜN ÜRETİMİN ROLÜ (EZEL DOĞAN).....	21
MEHMET GÜLERYÜZ'ÜN RESİMLERİNDE FİGÜRASYON ÇÖZÜMLEMELERİ (FARUK ÇELİK)...	22
GÖRSEL SANATLAR DERSİNİ YÜRÜTEN ÖĞRETMENLERİN KÜLTÜREL MİRAS ÖĞRENME ALANINDA KARŞILAŞTIKLARI SORUNLAR (FATİH ABDULHAKİM GÜL, SELAHATTİN YILMAZ)	23
SANAT EĞİTİMİNDE DETAY ODAKLI ÇALIŞMANIN ZAMAN YÖNETİMİNE ETKİSİ (FİGEN RÜMEYSA ÇAĞAN)	24
TÜRKİYE'DEKİ GÜZEL SANATLAR EĞİTİMİNDE ALTERNATİF KARİYER İMKANLARI BOTANİK RESSAMLIĞI (GÜL RANA DEVRİM).....	26
MARTIN HEIDEGGER'İN HAKİKAT (ALETHEIA) ANLAYIŞI BAĞLAMINDA YÖNTEMSSEL SANAT ESERİ OKUMALARI (GÜLAY DOĞAN)	28

MODA TASARIMI EĞİTİMİNDE SÜRDÜRÜLEBİLİRLİĞİN KONUMU: AKADEMİSYENLERİN SÜRDÜRÜLEBİLİR KALKINMA HEDEFLERİNE YÖNELİK YAKLAŞIMLARI (GÜLSEMA SALMAN)	29
TÜRK SİNEMASI VE AMERİKAN SİNEMASI KAPSAMINDA KÜLTÜREL FARKLILIKLARIN SOFRA SAHNELERİ ODAĞINDA KARŞILAŞTIRILMASI (GÜLTER ZORKİRİŞÇİ NABİOĞLU)	30
METAMORFOZ ANTROPOSEN: DOĞADAN ALINANLA DOĞAYI YENİDEN KURMANIN PARADOKSU (HALİT ÖZDÜĞEN)	31
SANATIN ÖZNE ÜZERİNDEKİ KURUCU GÜCÜ ÜZERİNE BİR İNCELEME (HARUN ERDEM KUBİLAY)	32
SOSYAL MEDYADA ÖZNEİN İDEOLOJİK İNŞASI (HAYRUNNİSA YÜCEL)	33
ATIK MALZEMELERİN SANATTA KULLANIMI: ESTETİKTEN MESAJA ÇEVRESEL BİR DÖNÜŞÜM (HİLAL AKALIN)	34
RESİM ÖĞRENCİLERİNİN SÜREÇ YÖNETİMİ (HİLAL YALÇIN)	35
RE-LOVED: MODERN SASHIKO VE DUYGUSAL SÜRDÜRÜLEBİLİRLİK EKSENİNDE BİR TEKSTİL MANİFESTOSU (HÜSEYİN ÖZDEMİR, ESMANUR GÖZÜKARA)	36
ATIKLARIN ŞEFFAF DÖNÜŞÜMÜ: SÜRDÜRÜLEBİLİR SANAT PERSPEKTİFİNDEN ÇANTA TASARIMLARI (HÜSEYİN ÖZDEMİR, SEDA PARLAKSOY)	37
POSTMODERN DÖNEMDE SANAT EĞİTİMİ VE SANAT ÖĞRENCİSİNİN KONUMU: GÜNCEL SANAT PRATİKLERİ ÜZERİNE BİR İNCELEME (İLAYDA KIRBAŞ)	38
GÖÇEBELİKTEN KARAVANA HAREKETLİ YAŞAM KÜLTÜRÜNÜN TARİHSEL DÖNÜŞÜMÜ (İLKER RAMAZAN ŞİMŞEK)	39
GENÇ SANATÇILAR İÇİN SOSYAL MEDYA KULLANIMI (İREM BOZKIROĞLU)	41
POLİTİK BİR AYGIT OLARAK SANAT (İZLEMNUR EKİM)	43
DİJİTAL ESTETİKTE VERİ BOYAMA: ZEUGMA MOZAİKLERİ ÜZERİNDEN GAZİANTEP'İN KÜLTÜREL BELLEĞİNİN ALGORİTMİK TEMSİLİ (KEREM GÜLEM)	44
BANKSY'NİN İFŞA OLMA İDDALARININ ESERLERİNİN ANONİMLİĞİ ÜZERİNE ETKİSİ (KÜBRA SARUHAN)	45
OYLUM HÖYÜK MÜHÜR VE DAMGALARININ ÇAĞDAŞ SERAMİK TASARIMLARINA UYARLANMASI (KÜBRA YİĞİTEL)	46
BEDENSEL DİSİPLİN İLE SANATSAL YARATICILIK ARASINDAKİ İLİŞKİ (MEHMET TOLGA HALHALLI)	47
RASTLANTISALLIK VE MÜDAHALENİN KOMPOZİSYON ÜZERİNDEKİ ETKİSİ (MEHMET TURAN)	48
RESİM EĞİTİMİNDE DENEYİM TEMELLİ ÖĞRENME VE BİREYSEL GELİŞİM (MEHRİBAN GÜÇLÜ)	50
DİJİTAL PLATFORMLARDA İÇ GİYİM SATIN ALMA DAVRANIŞLARINI ETKİLEYEN SATIŞ STRATEJİLERİ (NAZAN AVCIOĞLU KALEBEK, MERAL TURAN)	52
READYMADE KAVRAMI BAĞLAMINDA DATA SANATININ DEĞERLENDİRİLMESİ (MERVE DENİZ BÜYÜKNACAR)	53

GÜZEL SANATLAR EĞİTİMİNDE USTA-ÇIRAK İLİŞKİSİ VE ÖĞRENCİ DENEYİMİ (MUHAMMED BİLAL BALTACI)	54
TARİHSEL FİGÜRLERİN TEMSİLİNDE KURMACA VE GERÇEKLİK <i>MUSSOLİNİ YÜZYILIN OĞLU</i> DİZİSİ ÜZERİNE BİR İNCELEME (MUHAMMET BERAT DEMİR)	56
FARKLI MATERYALLER İLE ÇALIŞMA PRATİKLERİNİN RESİM ÖĞRENCİLERİNİN GELİŞİMİNE KATKISI (MUSTAFA KURTOĞULLAR)	57
KÜLTÜREL BELLEK VE SANAT: HATAY ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME (N. ALPEREN GENÇ) .	59
SOSYAL ÇEVRENİN RESİM ÖĞRENCİSİNİN SANATSAL GELİŞİMİ ÜZERİNDEKİ ETKİSİ (NİGAR GİZEM KORKMAZ).....	61
POSTMODERN SANATTA YENİDEN ÜRETİM: ALINTILAMA, PASTİŞ VE PARODİ (NİMET LİYUZE KABAKCI).....	63
ÇAĞDAŞ TÜRK SİNEMASINDA UYARLAMA VE KÜLTÜREL DÖNÜŞÜM: “7.KOĞUŞTAKİ MUCİZE” FİLMİ ÜZERİNE TEMATİK BİR İNCELEME (NİSA ZEMZEM MARİK).....	64
SANAT EĞİTİMİNDE YEREL MİRASIN ROLÜ DÜLÜK ANTİK KENTİ SANAT ÖRNEĞİ (NUPEL ERDEM).....	65
BEYAZ TAVŞANIN İZİNDE: ALİCE İMGESİNİN ÇAĞDAŞ SANATTA FEMİNİST DÖNÜŞÜMÜ (NURGÜL KELEŞ)	67
SANAT YANKI ODALARI VE ALGI MANİPÜLASYONU (ORHAN GENÇTANIR)	68
KEYNESYEN EKONOMİ VE SANATIN SİMBİYOTİK İLİŞKİSİ (ÖZLEM OZAN)	69
RENÉ MAGRİTTE’İN METAFOR DÜNYASINDA TEMSİL KRİZİ: GÖSTERGEBİLİMSEL BİR ANALİZ (SAMİ KARAKUŞ)	70
LUMINA BAG: FONKSİYON, ESTETİK VE TEKNOLOJİYİ BİRLEŞTİREN AKILLI ÇANTA TASARIMI (SEDA ÇOLAK)	71
BANKSY DUVARLARI: ÇATIŞMA MEKÂNINDAN TURİSTLİK İMGEYE DÖNÜŞÜMÜN DİYALEKTİĞİ (SELMA TÜRLÜ TERCAN)	73
DUYGUSAL GELGİTLERİN SANATA ETKİSİ (SILA KAYA).....	75
ÇAĞDAŞ SANATTA POSTMODERN FEMİNİZM VE ÖTEKİ KİMLİKLERİN TEMSİLİ (SİNEM KILIÇ)	76
SANAT ÖĞRENCİLERİNDE TOPLUMSAL ALGI VE AİLE DESTEĞİNİN ROLÜ (SÜMEYYE KEKEÇ)	77
YENİ MEDYA ARAÇLARININ SANATA ETKİSİ (ŞEREF YETER)	79
RESİM ÖĞRENCİLERİ NEDEN YAPAY ZEKÂ KULLANMALI? (ŞULE ŞAHİN)	80
SOKAK VİTRİNLERİNDE TEMATİK RESİM UYGULAMALARI (ŞULE TUNCER)	82
KAHRAMANIN SONSUZ YOLCULUĞUNDA GERİ DÖNÜŞÜN REDDİ: <i>KURTULUŞ PROJESİ (PROJECT HAIL MARY)</i> FİLMİ ÇERÇEVESİNDE MONOMİTİN DÖNÜŞÜMÜ ÜZERİNE BİR İNCELEME (UFUK KARADAVUT)	83
RESİM EĞİTİMİNDE BÜTÜNSSEL ALGI VE KOMPOZİSYON DENGESİNİN GELİŞTİRİLMESİ (ZEYNEP DAYANAN)	84
RESİMDE ÖN HAZIRLIK VE ÖĞRENCİNİN GÖRSEL DÜŞÜNME SÜRECİ (ZEYNEP KARAKURT)..	85

BİLDİRİ ÖZETLERİ

PSİKANALİST DÜŞÜNÜRLERİN TEORİLERİ ARACILIĞIYLA SÜRREALİZM USTALARINA BİR YAKLAŞIM

AN APPROACH TO THE MASTERS OF SURREALISM THROUGH THE THEORIES OF PSYCHOANALYST THINKERS

Ahmet Sevinti

Düzce Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Düzce, Türkiye, ORCID: 0009-0006-8051-4782
Sorumlu Yazar: ahmetsevinti7@gmail.com

ÖZET

Sanatta saçma olanı benimseyip eserler yaratmak çoğu sanatçı tarafından ele alınan bir yöntemdir. Burada saçma kavramı, sürrealizm çerçevesinde ele alınıp, Salvador Dali ve Rene Magritte, Giorgio De Chirico ve Max Ernst gibi sürrealizmin usta isimlerinin eserleri üzerinden ele alınmaktadır. Saçma, uyumsuz, absürt 20. Yüzyılın önemli sanat akımlarından biri olan sürrealizmin sık sık başvurduğu kavramlardandır. Buradan hareketle, bu çalışmada saçma, absürt, uyumsuz gibi kavramlara adı geçen sanatçıların nasıl yaklaştığı araştırılmıştır. Araştırmada, Lacan'ın imgesel, simgesel ve gerçek kavramları, Freud'un bilinçdışı kuramı özelinde bir literatür tarama yöntemine başvurulmuştur. Sürrealizmin kendi dinamiği içerisindeki saçma, uyumsuz ve absürt olan imgeler, bu teoriler bağlamında incelenmiştir. Lacan'ın üç evresi, eserine olan yaklaşım tarzı, Freud'un bilinçdışı kuramı ve rüya kavramı, sanatçıların eserleri üzerinden bağlantılar kurulup incelenmiştir. Bu çalışmada kullanılan araştırma yöntemi literatür tarama ve eser inceleme olarak belirlenmiştir. Dali ve Magritte'in eserlerinin incelendiği kısımlar görsel çözümlenmelere dayanırken, Freud ve Lacan'ın düşüncelerine başvuru kısımlar da literatür çalışmasına dayanmaktadır. Araştırmanın olası sonuçlarına bakıldığında her iki sanatçının insan algısının tekdüzelikliğini parçalamak ve farkındalık uyandırmak gibi amaçlarla tuhaf-saçma-absürt görüntülere başvurdukları tespit edilmiştir. İnsanın bilinçaltı ve bilinç dışı denilen yönlerinin uyarıldığı bu çalışmaların oldukça başarılı oldukları değerlendirilmiştir. Bu araştırmanın sonuçlarında, günümüz sanatının geldiği durumda saçma ve absürtün hala kullanıldığı ve dikkat çektiği tespiti yapılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sürrealizm, Freud, Lacan, Absürt, Uyumsuz

ABSTRACT

Embracing the absurd in art to create works is a method adopted by many artists. Here, the concept of the absurd is explored within the framework of surrealism, focusing on the works of surrealist masters such as Salvador Dalí, René Magritte, Giorgio de Chirico, and Max Ernst. The study investigates how the aforementioned artists approached concepts such as the incongruous. The research employs a literature review method focusing on Lacan's concepts of the imaginary, the symbolic, and the real, as well as Freud's theory of the unconscious. Images of the absurd, the incongruous, and the absurd within the dynamics of surrealism are examined within the context of these theories. Lacanian's three stages, his approach to the work, Freud's theory of the unconscious, and the concept of dreams were examined by establishing connections through the artists' works. The research methods used in this study were determined to be literature review and work analysis. While the sections examining the works of Dalí and Magritte are based on visual analyses, the sections referencing the ideas of Freud and Lacan are based on literature review.

Keywords: Surrealism, Freud, Lacan, Absurd, incompatible

HALI SEKTÖRÜNDE TASARIM ODAKLI DÖNÜŞÜM VE GELECEK VİZYONU

DESIGN-ORIENTED TRANSFORMATION AND FUTURE VISION IN THE CARPET INDUSTRY

Aybüke Sarıbaş

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0005-1697-471X
Sorumlu Yazar: aaybuksrbs@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, Türkiye halı sektöründe tasarım süreçlerinin mevcut durumu ve geleceğe yönelik dönüşüm potansiyeli üzerine kişisel gözlem ve deneyimlerden hareketle hazırlanmıştır. Dört yıllık eğitim süreci ve sektör içerisinde edinilen uygulama deneyimleri doğrultusunda, üretim temposu ile tasarım verimliliği arasındaki ilişki değerlendirilmektedir. Temel amaç, halı sektöründe tasarımın üretimin destekleyici bir aşaması olarak değil, doğrudan belirleyici bir değer alanı olarak ele alınmasının gerekliliğini ortaya koymaktır.

Sektörde geçirilen süreç boyunca dikkat çeken en önemli konulardan biri, yoğun üretim temposunun tasarım süreçleri üzerindeki baskısı olmuştur. Halı tasarımı; motif araştırması, renk ilişkileri, yüzey düzeni ve kompozisyon kurgusu gibi çok yönlü düşünmeyi gerektiren bir alandır. Ancak mevcut çalışma düzeni içerisinde tasarımcı çoğu zaman yaratıcı düşünme sürecinden uzaklaşarak hız odaklı bir üretim anlayışına yönelmektedir. Bu durum, özgün tasarım dilinin zayıflamasına ve birbirine benzer üretimlerin artmasına neden olabilmektedir.

Özellikle motiflerin dijital ortama aktarılması sırasında yaşanan zaman baskısı, tasarımın detay ve özgünlük açısından sınırlanmasına yol açmaktadır. Küresel ölçekte rekabet gücünü artırabilmek için tasarımın yalnızca üretime bağlı teknik bir süreç olarak görülmemesi gerektiği düşünülmektedir. Tasarım, markanın kimliğini oluşturan temel unsurlardan biri olarak değerlendirilmelidir.

Bu doğrultuda sektörün gelişimine katkı sağlayabilecek bazı öneriler öne çıkmaktadır. İlk olarak, tasarımcıların yaratıcı süreçlerini destekleyecek daha esnek çalışma modellerinin oluşturulması önem taşımaktadır. İkinci olarak, üniversite–sektör iş birliklerinin artırılması ve tasarım ofislerinin akademik bilgiyle daha güçlü bağ kurması gerekmektedir. Ayrıca yapay zekâ destekli tasarım programları ve dijital simülasyon teknolojilerinin yalnızca hız amacıyla değil, hata payını azaltmak, sürdürülebilir koleksiyonlar geliştirmek ve özgün tasarım alternatifleri oluşturmak amacıyla kullanılması gerektiği düşünülmektedir.

Sonuç olarak, Türkiye halı sektörünün uluslararası düzeyde güçlü konumunu sürdürebilmesi, üretim kapasitesi kadar tasarım anlayışının gelişimiyle de ilişkilidir. Tasarımcının üretim sürecindeki konumunu güçlendiren, yaratıcılığı destekleyen ve teknolojiyle dengeli ilişki kuran bir yaklaşımın, sektörün geleceği açısından önemli katkılar sağlayacağı değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Halı Sektörü, Üniversite–Sektör İş Birliği, Dijital Dönüşüm (Yapay Zekâ)

ABSTRACT

This study has been prepared based on personal observations and experiences regarding the current state of design processes in the Turkish carpet industry and its potential for future transformation. Drawing from a four-year educational background and practical experience gained within the sector, it evaluates the relationship between production pace and design productivity. The primary objective is to emphasize the necessity of treating design not merely as a supportive stage of production, but as a direct value-defining field.

One of the most notable issues observed during my time in the sector has been the pressure exerted by an intense production tempo on design processes. Carpet design is a field that requires multifaceted thinking, including motif research, color relationships, surface layout, and compositional structure. However, within the current working

environment, designers are often forced away from creative thinking and pushed toward a speed-oriented production mindset. This situation can lead to the weakening of a unique design language and an increase in repetitive manufacturing.

In particular, the time pressure experienced while transferring motifs to digital environments limits the detail and originality of the designs. To increase competitiveness on a global scale, it is believed that design should not be viewed solely as a technical process tied to production. Instead, design must be considered one of the fundamental elements that build a brand's identity.

In this regard, several suggestions emerge that could contribute to the development of the sector. First, it is crucial to create more flexible working models that support the creative processes of designers. Second, the collaboration between universities and the industry must be increased, and design offices should establish stronger ties with academic knowledge. Furthermore, it is proposed that AI-supported design programs and digital simulation technologies should be utilized not just for speed, but to reduce error margins, develop sustainable collections, and create original design alternatives.

In conclusion, the ability of the Turkish carpet industry to maintain its strong international standing is as much related to the evolution of its design philosophy as it is to its production capacity. It is evaluated that an approach that strengthens the designer's position within the production process, supports creativity, and establishes a balanced relationship with technology will provide significant contributions to the future of the industry.

Keywords: Carpet Industry, University–Industry Collaboration, AI-Supported Design

ATIK CAMLARIN KRİSTAL SIR KOMPOZİSYONLARINDA KULLANILABİLİRLİĞİNİN ARAŞTIRILMASI

INVESTIGATION OF THE USABILITY OF WASTE GLASS IN CRYSTAL GLAZE COMPOSITIONS

Aycan EŞ^{1,*}, Ceren PEKŞEN²

¹ Anadolu Üniversitesi, Güzel Sanatlar Enstitüsü, Cam Anasanat Dalı, Eskişehir, Türkiye,
ORCID: 0009-0008-7071-3416

² Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Seramik ve Cam Bölümü, Samsun, Türkiye,
ORCID: 0000-0002-3378-4804

*Sorumlu Yazar: aycanes@anadolu.edu.tr

ÖZET

Gelişen teknoloji ile atık camların kullanımı sanatsal ve endüstriyel olarak gün geçtikçe artmaktadır. Cam günlük yaşamımızda kullanılan birçok ürün ile birlikte artistik amaçlar içinde yaygın olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu çalışmada, atık cam şişelerin kristal sır kompozisyonlarında kullanılabilirliği araştırılmış ve farklı renkteki atık camların kimyasal bileşimlerinin seramik sırlarında kristal oluşumu üzerindeki etkilerinin gözlemlenmesi hedeflenmiştir. Kristal sır reçetelerinin oluşturulması için öncelikle atık camların karakterizasyonu gerçekleştirilmiş, kimyasal kompozisyonları ve termal davranışları belirlenmiştir. Analizler sonrasında kristal sır kompozisyonları oluşturulmuş, öğütülen atık cam şişeler farklı oranlarda kristal sır reçetelerine dahil edilmiştir. Atık cam katkılı sırlar bilyeli değirmende öğütülmüştür. Sırlar, seramik bünyeler üzerine akıtma yöntemi ile uygulanmış ve kontrollü pişirime tabi tutulmuştur. Çalışmada, atık camın sır bileşimine etkisi, kristal çekirdeklenmesi, büyüme davranışları ve optik özellikleri açısından değerlendirmeler yapılmıştır. Elde edilen bulgular ile atık cam katkısının kristal sır bünyelerinde farklı kristal nüvelerinin oluşumunu desteklediği ve renk değişimleriyle birlikte yüzeyde farklı mikrokristal oluşumları ortaya çıkardığı gözlemlenmiştir. Sonuç olarak, atık cam katkılı kristal sırlar seramik yüzeylerde artistik ve özgün etkiler oluşturmakta ve sürdürülebilir malzeme kullanımı açısından önemli bir potansiyel taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: kristal sır, atık cam, seramik sanatı, sürdürülebilirlik

ABSTRACT

The utilization of waste glass is gradually increasing in both artistic and industrial domains due to technological advancements. Glass is widely used not only in many products of our daily lives but also for artistic purposes. In this study, the feasibility of using waste glass bottles in crystalline glaze compositions was investigated, and the aim was to observe the effects of the chemical compositions of waste glass of different colors on crystal formation in ceramic glazes. To formulate the crystalline glaze recipes, the waste glass was first characterized, and its chemical composition and thermal behavior were determined. Following the analyses, crystalline glaze compositions were formulated, and ground waste glass bottles were incorporated into the crystal glaze recipes at various ratios. The glazes containing waste glass were ground in a ball mill. The glazes were applied to ceramic bodies using the pouring method and subjected to controlled firing. In this study, the effect of waste glass on the glaze composition was evaluated in terms of crystal nucleation, growth behavior, and optical properties. The findings revealed that the addition of waste glass promotes the formation of different crystal nuclei in the crystal glaze matrix and results in the emergence of distinct microcrystalline structures on the surface, accompanied by color changes. Consequently, crystal glazes containing waste glass create artistic and unique effects on ceramic surfaces and hold significant potential in terms of sustainable material use.

Keywords: crystalline glaze, waste glass, ceramic art, sustainability

RESİM ÖĞRENCİSİNDE DÜŞÜNCE DEN GÖRSELE GEÇİŞ SÜRECİNDE YAŞANAN İFADE SORUNU

THE PROBLEM OF EXPRESSION IN THE PROCESS OF TRANSFORMING THOUGHT INTO IMAGE IN PAINTING STUDENTS

Betül Dizle

Gaziantep Üniversitesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0003-6475-8152

Sorumlu Yazar: betuldizle307@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, resim öğrencisinin üretim sürecinde düşünceden görsele geçiş sırasında yaşadığı ifade problemlerini, kişisel üretim deneyimleri üzerinden ele almayı amaçlamaktadır. Resim üretimi, yalnızca zihinde kurulan bir imgenin yüzeye aktarılması değil; süreç içerisinde sürekli dönüşen, değişen ve yeniden kurulan bir yapıdır. Bu nedenle düşünülen ile ortaya çıkan görsel sonuç arasındaki farklılık, bir hata ya da eksiklikten ziyade üretimin temel bir parçası olarak ele alınmaktadır.

Kendi üretim sürecimde, düşündüğüm şeyi doğrudan aktaramadığımı ve bu durumun çalışmanın yönünü çoğu zaman tamamen değiştirdiğini açıkça deneyimliyorum. Başlangıçta net olduğunu düşündüğüm bir imge, üretim sürecine girdikçe parçalanıyor, dönüşüyor ve yerini başka bir görsel kurguya bırakıyor. Bu değişim ilk bakışta bir ifade sorunu gibi görünse de, aslında üretimin yönünü belirleyen en kritik anlardan birini oluşturuyor.

Üretim sürecinde kontrolün tamamen bende olmadığını, sürecin de en az benim kadar belirleyici olduğunu fark ediyorum. Malzemenin verdiği tepkiler, yüzeye kurulan ilişki, yapılan müdahaleler ve hatta hatalar, çalışmanın nihai halini doğrudan etkiliyor. Bu nedenle ortaya çıkan sonuç, yalnızca başlangıçtaki düşüncenin bir yansıması değil; süreç boyunca alınan kararların ve karşılaşılan durumların bir toplamı haline geliyor.

Resim öğrencisinin zihninde oluşan duygu ve düşünceler çoğu zaman yüzeye birebir aktarılmaz. Bu aktarım süreci; silmeler, eklemeler, bozup yeniden kurmalar üzerinden ilerler. Bu da düşünce ile görsel sonuç arasında kaçınılmaz bir mesafe oluşturur. Ancak bu mesafe, benim için bir kayıp değil; tam aksine, yeni anlamların ve olasılıkların ortaya çıktığı üretken bir alanı temsil eder.

İfade problemi yalnızca teknik yetersizliklerle açıklanabilecek bir durum değildir. Düşüncenin netleşmemesi, duyguların görsel karşılığının tam olarak bulunamaması ve görsel dil oluşturma süreci bu durumu doğrudan etkiler. Ancak üretim sırasında yaşanan bu kırılmalar, çoğu zaman beklenmedik ve daha özgün sonuçlara ulaşılmasını sağlar.

Bu bağlamda ifade edememe hali, bir başarısızlık olarak değil, üretimi yönlendiren bir eşik olarak değerlendirilmelidir. Kendi üretim pratiğimde, tam olarak ifade edemediğim noktaların beni yeni arayışlara zorladığımı ve bu arayışların çalışmayı daha derinlikli hale getirdiğini gözlemliyorum.

Sonuç olarak, düşünceden görsele geçiş sürecinde yaşanan ifade sorunu, resim öğrencisinin üretim pratiğini geliştiren, onu yeni arayışlara yönlendiren ve görsel düşünme becerisini derinleştiren bir deneyim alanıdır. Bu nedenle ifade sorunu, ortadan kaldırılması gereken bir problem değil; sanat üretiminin kaçınılmaz ve üretken bir bileşeni olarak görülmelidir.

Anahtar Kelimeler: Resim Öğrencisi, İfade Sorunu, Üretim Süreci, Görsel Dil, Sanat Eğitimi

ABSTRACT

This study aims to address the expression problems experienced by a painting student during the transition from idea to visual in the production process, through personal production experiences. Painting production is not merely the transfer of an image formed in the mind onto a surface; it is a structure that constantly transforms, changes, and re-establishes itself throughout the process. Therefore, the difference between the intended result and the visual outcome obtained is considered an inherent part of the production process, rather than an error or deficiency. In my own production process, I clearly experience that I cannot directly convey what I intend, and this often completely changes the direction of the work. An image that I initially thought was clear disintegrates, transforms, and gives way to another visual composition as it enters the production process. Although this change may seem like a matter of expression at first glance, it actually constitutes one of the most critical moments that determines the direction of production. I realize that I do not have complete control over the production process; the process itself is at least as decisive as I am. The material's reactions, the interaction with the surface, the interventions made, and even the

mistakes directly affect the final state of the work. Therefore, the resulting outcome is not merely a reflection of the initial idea; it becomes a summation of the decisions made and the situations encountered throughout the process. The feelings and thoughts that form in a painting student's mind are often not directly transferred to the surface. This transfer process proceeds through omissions, additions, and reconstructions. This creates an inevitable distance between the idea and the visual result. However, this distance is not a loss for me; on the contrary, it represents a productive space where new meanings and possibilities emerge. The problem of expression is not merely explainable by technical inadequacies. The lack of clarity in thought, the inability to fully visualize emotions, and the process of creating visual language directly affect this situation. However, these disruptions during production often lead to unexpected and more original results. In this context, the inability to express oneself should not be viewed as a failure but rather as a threshold that drives production. In my own creative practice, I observe that the points I cannot fully express push me to seek new approaches, and these searches deepen the work. Consequently, the expression problem encountered during the transition from thought to image is an experiential field that enhances the production practice of art students, directs them toward new pursuits, and deepens their visual thinking skills. Therefore, the problem of expression is not one that should be eliminated; it should be viewed as an inevitable and productive component of artistic production.

Keywords: Art Student, Problem of Expression, Production Process, Visual Language, Art Education

SANAT EĞİTİMİNDE ÖĞRENME KOMPLEKSİ VE ÜRETİM SORUNLARI

LEARNING COMPLEX AND PRODUCTION PROBLEMS IN ART EDUCATION

Bilge Harmanda

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0001-8547-9596
Sorumlu Yazar: harmandabilge3@gmail.com

ÖZET

Atölye ortamında sanat eğitimi alınan süreçlerde karşılaşılan sorunlardan biri, bireyin kendi kapasitesini dış etkenlerle kıyaslayarak süreci sürdürmesidir. Sanatın tek bir anlam ve görselden oluşmaması, farklı çalışmalardan ilham almayı mümkün kılar. Ancak daha iyi olduğu düşünülen bir resimle karşılaşıldığında, kişi kendini o noktada en iyisini yapmış ve daha ileri gidemeyecekmiş gibi değerlendirerek kendi üretim sürecini olumsuz etkileyebilir. Bu durumun, sanat eğitimi alan bireyler arasında yaygın olarak gözlemlendiği düşünülmektedir. Bu konunun ele alınmasındaki amaç, benzer durumları yaşayan bireylerin yalnız olmadığını göstermek ve bu sürece dair çözüm arayışlarını tartışmaya açmaktır.

Bu konuda sorun yaşayan bireylere yöneltilen sorular sonucunda, çoğunun benzer şekilde bu durumdan etkilendiği görülmüştür. Bir süre sonra üretim sürecinden ve buldukları ortamdaki uzaklaşma isteği duydukları ya da yaptıkları çalışmaları yarım bırakma eğiliminde oldukları ifade edilmiştir. Bu durumun, yaşanan kompleksler nedeniyle bireylerin kendi potansiyellerinin altında kalmasına yol açtığı ve bunun zaman zaman atölye öğretmenleri tarafından da dile getirildiği anlaşılmaktadır.

Bu çalışmada, öğrenim sürecinde karşılaşılan bu tür sorunlarla başa çıkabilmek için hata yapmayı doğal kabul etmenin, sürece odaklanmanın ve bireyin kendini başkalarıyla değil kendi gelişimi üzerinden değerlendirmesinin önemli olduğu vurgulanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sanat eğitimi, öğrenme kompleksi, mükemmeliyetçilik, kıyaslama, üretim tıkanması

ABSTRACT

One of the problems encountered in studio-based art education processes is that individuals tend to evaluate their own capacity by comparing themselves with external factors. The fact that art does not consist of a single meaning or visual form allows for inspiration to be drawn from different works. However, when encountering a work perceived as better, individuals may evaluate themselves as having already reached their best level and believe they cannot progress further, which negatively affects their own creative process.

It is observed that this situation is quite common among individuals receiving art education. Based on responses gathered from individuals experiencing this issue, many report being similarly affected. Over time, they express a tendency to distance themselves from the production process and the studio environment, or to leave their works unfinished. It is understood that such experiences, driven by internalized complexes, may lead individuals to perform below their potential, a situation that is sometimes also noted by instructors.

This study emphasizes that, in order to cope with such challenges during the learning process, it is important to accept making mistakes as a natural part of the process, to focus on the process rather than the outcome, and to evaluate oneself based on personal development rather than comparison with others.

Keywords: Art education, learning complex, perfectionism, comparison, creative block

SANAT TERMİNOLOJİSİNİN ÖĞRENME SÜRECİ VE YAPAY ZEKÂ ÇAĞINDA ELEŞTİREL DÜŞÜNMEYE KATKISI

THE CONTRIBUTION OF ART TERMINOLOGY TO THE LEARNING PROCESS AND CRITICAL THINKING IN THE AGE OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE

Büşra Toraman

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0004-0143-7666
Sorumlu Yazar: toramanbusra91@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, sanat terminolojisinin erken dönemde öğrenilmesinin bireysel ve akademik gelişim üzerindeki etkilerini, günümüzde yaygınlaşan yapay zekâ teknolojileri bağlamında incelemeyi amaçlamaktadır. Sanat kavramlarının yalnızca temel tanımlarla öğrenilmesinin yeterli olmadığı; kavramların tarihsel, düşünsel ve bağlamsal boyutlarıyla birlikte değerlendirilmesinin öğrenme sürecini daha derinlikli hale getirdiği düşünülmektedir. Bu doğrultuda çalışma kapsamında farklı sözlükler, akademik kaynaklar ve sanat yazıları incelenmiş, sanat terminolojisinin çok katmanlı bir yapıya sahip olduğu gözlemlenmiştir.

Araştırma süreci boyunca terminoloji bilgisinin yalnızca teorik bir alan olmadığı, aynı zamanda görsel dünyayı algılama ve yorumlama biçimini doğrudan etkilediği fark edilmiştir. Sanat terminolojisine hâkimiyetin, bir sanat eserini analiz ederken daha bilinçli, sistematik ve eleştirel bir yaklaşım geliştirilmesine katkı sağladığı görülmüştür. Bu durumun, öğrencinin sanatsal üretim sürecine de doğrudan etki ettiği ve düşünsel altyapıyı güçlendirdiği değerlendirilmiştir.

Çalışmada ayrıca, ChatGPT gibi yapay zekâ tabanlı araçların bilgiye erişim sürecini hızlandırdığı ve kolaylaştırdığı üzerinde durulmuştur. Bununla birlikte, hızlı bilgi erişiminin yüzeysel öğrenme riskini de beraberinde getirebildiği düşünülmektedir. Yapay zekâ araçlarından elde edilen bilgilerin niteliğinin, büyük ölçüde kullanıcının kavramsal birikimi ve yönlendirme becerisiyle ilişkili olduğu gözlemlenmiştir. Bu noktada sanat terminolojisine hâkim olmanın, elde edilen bilgileri eleştirel biçimde değerlendirme ve üretim sürecine doğru şekilde aktarma açısından önemli bir avantaj sağladığı görülmektedir.

Sonuç olarak çalışma, sanat terminolojisinin erken dönemde öğrenilmesinin yalnızca akademik bir gereklilik olmadığını; aynı zamanda düşünme biçimini geliştiren, eleştirel bakış açısını güçlendiren ve sanatsal üretim sürecini derinleştiren önemli bir unsur olduğunu ortaya koymaktadır. Teknolojik gelişmeler bilgiye erişimi kolaylaştırırsa da, bu bilgiyi anlamlandırma ve üretime dönüştürme sürecinin bireysel kavramsal yetkinlikle doğrudan ilişkili olduğu değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sanat terminolojisi, Yapay zekâ, Eleştirel düşünme, Sanat eğitimi, öğrenme süreci

ABSTRACT

This study aims to examine the effects of early acquisition of art terminology on individual and academic development within the context of increasingly widespread artificial intelligence technologies. It is argued that learning art concepts solely through basic definitions is insufficient; rather, evaluating these concepts together with their historical, intellectual, and contextual dimensions deepens the learning process. Accordingly, various dictionaries, academic sources, and art writings were analyzed, and it was observed that art terminology possesses a multilayered structure.

Throughout the research process, it has been recognized that knowledge of terminology is not merely a theoretical domain, but also directly influences the way the visual world is perceived and interpreted. Mastery of art terminology contributes to the development of a more conscious, systematic, and critical approach when analyzing a work of art. This, in turn, is considered to have a direct impact on the student's artistic production process and to strengthen their intellectual foundation.

The study also emphasizes that artificial intelligence-based tools such as ChatGPT accelerate and facilitate access to information. However, it is suggested that rapid access to information may also bring the risk of superficial learning. It has been observed that the quality of information obtained from AI tools is largely dependent on the user's conceptual knowledge and ability to guide the process effectively. At this point, having a strong command of art

terminology provides a significant advantage in critically evaluating acquired information and accurately transferring it into the production process.

In conclusion, the study demonstrates that learning art terminology at an early stage is not merely an academic requirement; it is also a crucial element that enhances ways of thinking, strengthens critical perspective, and deepens the process of artistic production. Although technological advancements facilitate access to information, the ability to interpret and transform this information into creative output is closely related to the individual's conceptual competence. This study emphasizes that, in order to cope with such challenges during the learning process, it is important to accept making mistakes as a natural part of the process, to focus on the process rather than the outcome, and to evaluate oneself based on personal development rather than comparison with others.

Keywords: Art terminology, Artificial intelligence, Critical thinking, Art education, Learning process

GÖRÜNMEZ İKTİDARIN MEKÂNI OLARAK OKUL: ALTHUSSERCİ BİR PERSPEKTİFLE SINAV FİLMİ ÜZERİNE BİR ANALİZ

THE SCHOOL AS A SITE OF INVISIBLE POWER: AN ANALYSIS OF THE FILM SINAV FROM AN ALTHUSSERIAN PERSPECTIVE

Duygu Şaşmaz

Gaziantep Üniversitesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0009-8853-9249
Sorumlu Yazar: duygusasmaz97@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, Louis Althusser'in Devletin İdeolojik Aygıtları (DİA) kuramından hareketle, yönetmenliğini Ömer Faruk Sorak'ın üstlendiği Sınav (2006) filmi analiz etmektedir. Eğitim kurumlarının yalnızca bilgi aktaran teknik yapılar olmanın ötesinde, egemen ideolojinin yeniden üretiminde merkezi bir rol üstlenip üstlenmediği sorusu, çalışmanın çıkış noktasını oluşturmaktadır. Bu bağlamda okul, bireyleri belirli toplumsal konumlara yerleştiren ve onları bu konumlara uygun özneler olarak inşa eden bir ideolojik aygıt olarak ele alınmaktadır.

Althusser'e göre toplumsal düzen yalnızca üretim ilişkileriyle değil, bu ilişkilerin sürekliliğini sağlayan yeniden üretim süreçleriyle ayakta kalmaktadır. Bu süreçte ideoloji, bireyleri özne olarak çağırır ve onları mevcut düzen içinde konumlandırır. Filmde karakterlerin gelecek kaygısı ile sınav sistemi arasında sıkışması, bu ideolojik çağırma sürecinin somut bir yansıması olarak okunmaktadır. Sınavın tek geçerli başarı ölçütü hâline gelmesi, bireylerin sistemi içselleştirerek kendilerini bu ölçüt üzerinden tanımlamalarına yol açmaktadır.

Bu çerçevede şu sorulara odaklanılmaktadır: Okul, filmde bir ideolojik aygıt olarak nasıl konumlanmaktadır? Sınav sistemi aracılığıyla bireylerin özneleşme süreci nasıl işlemektedir? Filmdeki soru çalma girişimi, ideolojik düzen içinde bir kırılma mı, yoksa sistem içi bir sapma mı üretmektedir?

Çalışma, eleştirel söylem analizi yöntemiyle yürütülmektedir. Filmde öne çıkan söylem örüntüleri, bağlamları içinde incelenmekte ve Althusserci kavramlarla birlikte yorumlanmaktadır. Bu bağlamda Sınav (2006) filmi, okulu yalnızca bir eğitim mekânı olarak ele almamaktadır. Okulun, ideolojik çağırma süreçleriyle kurulan öznelerin yeniden üretildiği ve ideolojik düzenin gündelik pratikler aracılığıyla sürdürüldüğü bir alan olarak değerlendirilebileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Louis Althusser, Devletin İdeolojik Aygıtları (DİA), Çağırma, Sınav, Okul

ABSTRACT

This study analyzes the film Sınav (2006), directed by Ömer Faruk Sorak, based on Louis Althusser's theory of Ideological State Apparatuses (ISA). The question of whether educational institutions, beyond being technical structures that merely transmit knowledge, assume a central role in the reproduction of the dominant ideology constitutes the starting point of the study. In this context, the school is considered as an ideological apparatus that places individuals into specific social positions and constructs them as subjects appropriate to these positions.

According to Althusser, the social order is sustained not only by relations of production but also by the processes of reproduction that ensure the continuity of these relations. In this process, ideology interpellates individuals as subjects and positions them within the existing order. In the film, the characters' entrapment between anxiety about the future and the examination system is read as a concrete reflection of this process of interpellation. The transformation of the exam into the sole valid measure of success leads individuals to internalize the system and define themselves through this criterion.

Within this framework, the study focuses on the following questions: How is the school positioned as an ideological apparatus in the film? How does the process of subject formation operate through the examination system? Does the act of stealing exam questions in the film produce a rupture within the ideological order, or does it generate a deviation internal to the system?

The study is conducted through the method of critical discourse analysis. The prominent discursive patterns in the film are examined within their contexts and interpreted together with Althusserian concepts. In this respect, the film Sınav (2006) does not treat the school merely as a space of education. It suggests that the school can be evaluated as a site where subjects, constituted through processes of ideological interpellation, are reproduced and where the ideological order is maintained through everyday practices.

Keywords: Louis Althusser, Ideological State Apparatuses (ISA), Interpellation, Exam, School

HİSSEDİYORUM, ÖYLEYSE VARIM: 2010 SONRASI POPÜLER SİNEMADA HAYVAN İSTİSMARININ ANATOMİSİ

I FEEL, THEREFORE I AM: AN ANATOMY OF ANIMAL EXPLOITATION IN POPULAR CINEMA AFTER 2010

E. Pera ÇETİNPOLAT

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Film Tasarımı ve Yönetimi Bölümü, Gaziantep, Türkiye,
ORCID: 0009-0000-8711-4948

Sorumlu Yazar: ec11008@mail2.gantep.edu.tr

ÖZET

Sinema tarihinin en erken dönemlerinden itibaren hayvanlar, seyircinin habersiz kaldığı bir bedel ödeyerek beyazperdede yer almıştır. Toplumda artan hayvan hakları bilincinin baskısıyla zorunlu hale gelen denetim mekanizmaları, "Bu filmin yapımında hiçbir hayvan zarar görmemiştir" ibaresini bir çözüm olarak sunmuştur. Ekran başındaki izleyici ise bu ibareyi tartışmasız bir güvence olarak kabul etme eğilimindedir. Bu çalışma, söz konusu ibarenin yalnızca fiziksel bütünlüğü ölçüt alması nedeniyle hayvanların psikolojik deneyimlerini nasıl görünmez kıldığını sorgulamakta, temsil biçiminden bağımsız olarak — özne ya da nesne olarak konumu fark etmeksizin — hayvanların sette bulunmasının başlı başına etik bir ihlal oluşturduğunu ileri sürmektedir. Zira rıza veremeyecek bir varlık olarak hayvan; ortamından koparılmakta, kalabalık, yapay ışık ve gürültü arasında psikolojik strese maruz kalmakta, fiziksel müdahalelere tabi tutulmaktadır. Bu bağlamda bu çalışma, ekosinema kuramını teorik çerçeve olarak benimsemekte, araçsallaştırma, rıza etiği ve steril şiddet olmak üzere üç analiz kategorisi üzerinden *Life of Pi* (Ang Lee, 2012) ve *The Favourite* (Yorgos Lanthimos, 2018) filmlerini betimsel analiz yöntemiyle incelemektedir. Seçilen filmlerden birinin Amerikan Humane Association (AHA) onayına sahip olması, diğerinin farklı bir ulusal denetim sistemine tabi olması nedeniyle her iki film karşılaştırmalı bir zemin sunmaktadır. Bu tercih, sorunun herhangi bir kuruma özgü olmadığını, psikolojik zararın tüm denetim sistemlerinde görünmez kaldığını ortaya koymayı amaçlamaktadır. İlgili çalışma, sinemada hayvan kullanımına ilişkin etik sorguyu Türkçe akademik literatüre taşınması ve gelecekteki araştırmalar için bir başlangıç noktası oluşturması bakımından özgün bir katkı sunmayı, bunun yanı sıra sinema izleyicisini pasif tüketici konumundan çıkararak hayvan kullanımını sorgulayan eleştirel bir özneye dönüştürmeyi hedeflemektedir. Sonuç olarak, bu çalışmada film analizlerinin, sinemada hayvan kullanımını olağan kabul eden bakış açısını sarsması beklenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Ekosinema, Hayvan Etiği, Rıza, Psikolojik Zarar, Hayvan Sömürüsü

ABSTRACT

Animals have appeared on screen since the earliest periods of cinema history, often at a cost that remains invisible to audiences. With the growing societal awareness of animal rights, regulatory mechanisms have been introduced, making the statement "No animals were harmed in the making of this film" a standardized assurance. Viewers, in turn, tend to accept this declaration as an unquestionable guarantee. This study interrogates how such a statement, by taking only physical integrity as its criterion, renders the psychological experiences of animals invisible. It argues that, regardless of representational form—whether positioned as subject or object—the very presence of animals on film sets constitutes an ethical violation. As beings incapable of giving consent, animals are removed from their natural environments and exposed to crowded sets, artificial lighting, noise, and psychologically stressful conditions, often accompanied by various forms of physical intervention. Within this context, the study adopts ecocinema theory as its theoretical framework and analyzes *Life of Pi* (Ang Lee, 2012) and *The Favourite* (Yorgos Lanthimos, 2018) through a descriptive analysis method, structured around three key categories: instrumentalization, ethics of consent, and sterile violence. The selection of these films—one bearing the approval of the American Humane Association (AHA) and the other operating under a different national regulatory system—provides a comparative ground. This choice aims to demonstrate that the issue is not specific to any single institution, but rather that psychological harm remains systematically invisible across all regulatory frameworks. This study seeks to make an original contribution to Turkish academic literature by foregrounding the ethical debate on the use of animals in cinema and to establish a foundation for future research. Furthermore, it aims to transform the film viewer from a passive consumer into a critical subject who questions the use of animals in cinematic

production. To conclude, the analyses presented in this study are expected to challenge the normalized acceptance of animal use in cinema.

Keywords: Ecocinema, Animal Ethics, Consent, Psychological Harm, Animal Exploitation

HEYKEL SANATINDA ANA MALZEME OLARAK KARTON KULLANIMI GÜNCEL EĞİLİMLER VE UYGULAMALAR

CURRENT TRENDS AND PRACTICES IN THE USE OF CARDBOARD AS A PRIMARY MATERIAL IN SCULPTURE ART

Efkan Durak

Gaziantep Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Resim Anasanat Dalı, Gaziantep, Türkiye,
ORCID: 0009-0003-5849-5587

Sorumlu Yazar: efkandurak@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, geleneksel heykel malzemelerinden farklı olarak kartonun çağdaş heykel sanatındaki kullanımını ve güncel sanat üretimindeki yerini incelemeyi amaçlamaktadır. Uzun yıllar boyunca daha çok geçici modelleme malzemesi ya da endüstriyel bir atık olarak değerlendirilen kartonun, günümüzde çağdaş sanat anlayışı içerisinde bağımsız bir üretim malzemesine dönüştüğü görülmektedir. Özellikle sürdürülebilirlik, geri dönüşüm, hız ve deneysel üretim anlayışının öne çıkmasıyla birlikte karton, heykel sanatında dikkat çeken bir malzeme haline gelmiştir.

Çalışmada kartonun hafiflik, esneklik, katmanlanabilir yapı ve kolay şekillendirilebilirlik gibi fiziksel özelliklerinin çağdaş heykel üretimine sağladığı katkılar ele alınmaktadır. Bunun yanında lazer kesim, CNC teknolojileri ve dijital modelleme uygulamalarının gelişmesiyle birlikte kartonun yalnızca yardımcı bir malzeme olmaktan çıkarak doğrudan ana taşıyıcı yüzey olarak kullanılabilirdiği değerlendirilmektedir. Özellikle parametrik tasarım ve modüler üretim anlayışıyla birlikte kartonun daha karmaşık ve büyük ölçekli formlar oluşturabildiği gözlemlenmektedir.

Araştırma kapsamında, kartonun sanat tarihindeki dönüşümü de ele alınmaktadır. Picasso'nun kolaj ve konstrüksiyon anlayışından başlayarak günümüz çağdaş sanat uygulamalarına kadar uzanan süreçte, malzemenin düşünsel ve estetik anlamda değişen konumu incelenmektedir. Kartonun yalnızca teknik bir tercih olmadığı; aynı zamanda tüketim kültürü, geçicilik ve çevresel farkındalık gibi kavramlarla ilişkili bir ifade alanı oluşturduğu düşünülmektedir.

Çalışmada ayrıca kartonun yapısal olanakları üzerine değerlendirmeler yapılmaktadır. Katmanlama, strüktürel katlama ve destek sistemleri kullanılarak kartonun taş ya da metal gibi ağır malzemelerle gerçekleştirilen karmaşık formlara yakın sonuçlar verebildiği görülmektedir. Bunun yanında düşük maliyetli oluşu ve hızlı uygulanabilirliği, özellikle öğrenci üretimleri ve deneysel çalışmalar açısından önemli avantajlar sağlamaktadır.

Sonuç olarak bu çalışma, kartonun çağdaş heykel sanatında yalnızca alternatif bir malzeme olmadığını; teknik, estetik ve düşünsel açıdan güçlü üretim olanakları sunan güncel bir ifade aracı haline geldiğini ortaya koymayı amaçlamaktadır. Özellikle sürdürülebilir sanat anlayışının güçlenmesiyle birlikte kartonun, gelecekte sanat üretiminde daha görünür ve önemli bir konuma sahip olacağı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Heykel Sanatı, Karton, Sürdürülebilirlik, Çağdaş Sanat, Malzeme Kullanımı

ABSTRACT

This study aims to examine the use of cardboard in contemporary sculpture art and its place within current artistic production, in contrast to traditional sculptural materials. For many years, cardboard was regarded primarily as a temporary modeling material or an industrial waste product; however, today it has evolved into an independent medium of production within the context of contemporary art. Especially with the increasing emphasis on sustainability, recycling, speed, and experimental production approaches, cardboard has become a noteworthy material in sculpture art.

The study discusses the contributions of cardboard's physical properties such as lightness, flexibility, layerability, and ease of shaping to contemporary sculptural production. In addition, with the development of laser cutting, CNC technologies, and digital modeling applications, cardboard is no longer considered merely an auxiliary material but is increasingly used directly as a primary structural surface. Particularly through parametric design and modular production approaches, cardboard has been observed to enable the creation of more complex and large-scale forms.

Within the scope of the research, the historical transformation of cardboard in art is also addressed. Beginning with Pablo Picasso's understanding of collage and construction and extending to contemporary artistic practices, the

study examines the changing intellectual and aesthetic position of the material. Cardboard is considered not merely a technical choice, but also a medium of expression associated with concepts such as consumer culture, temporality, and environmental awareness.

The study further evaluates the structural possibilities of cardboard. Through layering, structural folding, and support systems, cardboard can achieve results comparable to the complex forms traditionally produced with heavy materials such as stone or metal. Moreover, its low cost and rapid applicability provide significant advantages, particularly for student productions and experimental practices.

As a result, this study aims to demonstrate that cardboard in contemporary sculpture is not merely an alternative material, but has become a contemporary medium of expression offering strong technical, aesthetic, and conceptual possibilities for artistic production. Particularly with the strengthening of sustainable art practices, cardboard is expected to gain a more visible and significant position in future artistic production.

Keywords: Sculpture Art, Cardboard, Sustainability, Contemporary Art, Material Usage

BUGÜNÜN DUYGUSAL İKLİMİNİN GÖSTERGESİ OLARAK ÇAĞDAŞ SANATTA YALNIZLIĞIN İMGESEL OLANAKLARI

IMAGERY OF LONELINESS IN CONTEMPORARY ART AS A REFLECTION OF TODAY'S EMOTIONAL CLIMATE

Emrullah Sayın

Gaziantep Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Resim Anasanat Dalı, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0002-80202309
Sorumlu Yazar: sayinemrullah2@gmail.com

ÖZET

Bu çalışmanın amacı, çağdaş sanat ortamında yalnızlık duygusunun imgesel olanaklarını araştırmaktır. Sanat, kişisel deneyimlere açık bir alan olmakla birlikte, aynı zamanda nesnellik iddiası taşıyan toplumsal etki yaratma potansiyelini de içerir. Bu nedenle, günümüzde bireysel ve toplumsal sorunlar arasında yer alan yalnızlık duygusunun çağdaş sanat alanındaki karşılıklarının bulunması, bu sorunlar üzerinde tespit yapma imkânı sunmaktadır. Bu bakışla çalışmanın problemi, çağdaş sanat eserleri üzerinden yapılacak bir analizle bireyin ve toplumun bugünün dünyasında kendini nasıl konumlandığıdır. Çalışmada, literatür taramasının yanı sıra, araştırma sorusuna cevap verme potansiyeli taşıyan Edward Hopper, Tracey Emin ve Gregory Crewdson'un eserleri incelenmiş ve görsel analiz yöntemi uygulanmıştır. Yapılan incelemede, modern dönemde bireyin kendisiyle, çevresiyle ve toplumla kurduğu ilişkinin "yabancılaşma" temelinde şekillendiği değerlendirilmiştir. Günümüz çağdaş sanat eserleri de göz önüne alındığında, bu yabancılaşma durumunun dramatik bir biçimde arttığı söylenebilir.

Anahtar Kelimeler: Yalnızlık, Yabancılaşma, Öznellik, Çağdaş Sanat, Duygu Durumu

ABSTRACT

This study aims to explore the imagistic possibilities of the feeling of loneliness within the contemporary art environment. While art constitutes an open domain for personal experiences, it simultaneously carries the potential to generate social impact with claims to objectivity. For this reason, identifying the counterparts of loneliness, a feeling situated between individual and social concerns in the present day, within the field of contemporary art, offers an opportunity to make determinations regarding these issues. From this perspective, the study's problem concerns how the individual and society position themselves in today's world, as examined through an analysis of contemporary artworks. In addition to a literature review, the works of Edward Hopper, Tracey Emin, and Gregory Crewdson, which were deemed to hold potential for addressing the research question, were examined, and a visual analysis method was applied. The findings suggest that the relationship the modern individual establishes with the self, the surrounding environment, and society is fundamentally shaped by alienation. When contemporary artworks of the present era are also taken into consideration, it can be argued that this state of alienation has increased dramatically.

Keywords: Loneliness, Alienation, Subjectivity, Contemporary Art, Emotional Climate

TARİHİN SANATLA BULUŞTUĞU NOKTA: PANORAMA 25 ARALIK MÜZESİ'NİN GÖRSEL BELLEK VE SANAT EĞİTİMİ AÇISINDAN DEĞERİ

WHERE HISTORY MEETS ART: THE VALUE OF THE PANORAMA DECEMBER 25 MUSEUM IN TERMS OF VISUAL MEMORY AND ART EDUCATION

Esmâ Nur Özdemir

Gaziantep Üniversitesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0003-7644-483
Sorumlu Yazar: esmao3949@gmail.com

ÖZET

Gaziantep Panorama 25 Aralık Müzesi, şehrin “Gazi” unvanını kazandığı destansı direnişi, panoramik resim tekniği aracılığıyla geleceğe taşıyan önemli bir hafıza mekânıdır. 2019 yılında açılan müze, yalnızca tarihsel bir anlatı sunmakla kalmayıp, aynı zamanda Güzel Sanatlar öğrencileri ve genç kuşaklar için bir görsel eğitim merkezi işlevi görmektedir. Bu çalışma, müzenin fiziksel yapısını ve sergileme stratejilerini incelemeyi amaçlamaktadır. Koleksiyon; 14 tematik yağlı boya tablo, 3 büyük diorama ve 120 metre uzunluğunda panoramik ana resimden oluşmakta olup, Aleksander Samsonov ve ekibi tarafından üretilmiştir. Ayrıca, müze içerisindeki interaktif unsurların ziyaretçi üzerindeki etkileri ve tarihin deneyimlenebilir hale getirilmesi ele alınmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Panorama 25 Aralık, Sanat Eğitimi, Gaziantep Savunması, Görsel Bellek, İnteraktif Müzecilik

ABSTRACT

The Gaziantep Panorama December 25 Museum is a significant space of memory that conveys the epic resistance through which the city earned its “Gazi” title through panoramic painting. Opened in 2019, the museum functions not only as a historical narrator but also as a visual education center for Fine Arts students and younger generations. This study examines the physical structure and exhibition strategies of the museum. The collection consists of 14 thematic oil paintings, 3 large-scale dioramas, and a 120-meter-long panoramic painting created by Aleksander Samsonov and his team. Additionally, the study discusses the effects of interactive elements on visitors and the transformation of history into an experiential format.

Keywords: Panorama December 25, Art Education, Defense of Gaziantep, Visual Memory, Interactive Museology

HAREMDE GOETHE ESERİNDE KÜLTÜREL KARŞILAŞMA VE KADIN TEMSİLİ

CULTURAL ENCOUNTER AND THE REPRESENTATION OF WOMEN IN HAREMDE GOETHE

Eylül Kart

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0003-1260-8654
Sorumlu Yazar: karteylul4917@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, Osmanlı'nın son dönem sanatçılarından Abdülmecid Efendi'nin Haremde Goethe adlı eserini kültürel karşılaşma ve kadın temsili bağlamında incelemeyi amaçlamaktadır. Eser, yalnızca görsel bir sahne olarak değil; Batılılaşma sürecindeki Osmanlı düşünce yapısını, kültürel yönelimlerini ve Doğu-Batı ilişkisini yansıtan çok katmanlı bir yapı olarak ele alınmaktadır. Çalışmanın temel amacı, kompozisyon içerisinde yer alan figür, nesne ve mekânsal düzenlemelerin taşıdığı düşünsel ve kültürel anlamları ortaya koymaktır. Araştırma kapsamında eser, Osmanlı modernleşmesi ve Batı kültürüyle ilişkisi çerçevesinde değerlendirilmiştir. Kompozisyonda yer alan nesnelere, figürlerin konumlanması, mekânsal atmosfer ve görsel düzen birlikte incelenerek eserin düşünsel altyapısına yönelik bir okuma yapılmıştır. Özellikle Goethe'ye ait kitabın kompozisyon içerisinde görünür biçimde yer alması, Batı düşüncesiyle kurulan entelektüel ilişkiye işaret eden önemli bir unsur olarak değerlendirilmiştir. Bunun yanında hat levhaları, halı ve geleneksel iç mekân öğeleri, Osmanlı kültürel kimliğinin devamlılığını ve yerel estetik anlayışını yansıtan unsurlar olarak ele alınmıştır. Çalışmada kadın figürünün temsil biçimi de önemli bir inceleme alanı oluşturmaktadır. Batı resminde harem sahnelerinde sıklıkla karşılaşılan egzotik ve erotik yaklaşımın aksine, bu eserde kadın figürünün daha düşünsel, içe dönük ve entelektüel bir atmosfer içerisinde sunulduğu görülmektedir. Bu durum, sanatçının harem imgesine yönelik farklı bir yaklaşım geliştirdiğini göstermektedir. Elde edilen bulgular doğrultusunda, Haremde Goethe eserinin yalnızca bir iç mekân betimlemesi olmadığı; kültürel kimlik, modernleşme ve düşünsel dönüşüm üzerine görsel bir tartışma alanı oluşturduğu sonucuna ulaşılmıştır. Sonuç olarak çalışma, eserin harem kavramını yeniden yorumlayarak onu yalnızca fiziksel bir mekân olmaktan çıkarıp kültürel ve düşünsel bir karşılaşma alanına dönüştürdüğünü ortaya koymaktadır. Bu yönüyle eser, farklı okumalara açık çok katmanlı bir sanat yapıtı olarak değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Haremde Goethe, Abdülmecid Efendi, Batılılaşma, Doğu-Batı İlişkisi, Kadın Temsili

ABSTRACT

This study aims to examine Goethe in the Harem by Abdülmecid Efendi, one of the late Ottoman artists, within the context of cultural encounter and the representation of women. The work is approached not merely as a visual scene, but as a multilayered structure reflecting the intellectual framework, cultural orientations, and East–West relations of the Ottoman Westernization period. The primary aim of the study is to reveal the intellectual and cultural meanings embedded in the figures, objects, and spatial arrangements within the composition.

Within the scope of the research, the work has been evaluated in relation to Ottoman modernization and its engagement with Western culture. The objects within the composition, the positioning of the figures, the spatial atmosphere, and the visual organization have been analyzed together in order to provide an interpretation of the intellectual foundation of the artwork. In particular, the visible placement of a book by Johann Wolfgang von Goethe within the composition has been considered a significant element indicating an intellectual connection with Western thought. In addition, calligraphic panels, carpets, and traditional interior elements have been interpreted as components reflecting the continuity of Ottoman cultural identity and local aesthetic understanding.

The representation of the female figure also constitutes an important area of analysis within the study. In contrast to the exotic and erotic approaches frequently encountered in harem scenes in Western painting, the female figure in this work is presented within a more intellectual, introspective, and contemplative atmosphere. This suggests that the artist developed a distinct interpretation of the harem image.

According to the findings obtained, it has been concluded that Goethe in the Harem is not merely an interior depiction, but also establishes a visual field of discussion concerning cultural identity, modernization, and

intellectual transformation. As a result, the study demonstrates that the artwork reinterprets the concept of the harem, transforming it from merely a physical space into a site of cultural and intellectual encounter. In this respect, the work is regarded as a multilayered artwork open to multiple interpretations.

Keywords: Goethe in the Harem, Abdülmecid Efendi, Westernization, East–West Relations, Representation of Women

İNSAN KAYNAKLI EKOLOJİK SORUNLARIN YANSIMASI OLARAK EL ANATSUI'NİN SANATSAL ÜRETİMİNE BAKIŞ

A LOOK AT EL ANATSUI'S ARTISTIC PRACTICE AS A REFLECTION OF HUMAN-CAUSED ECOLOGICAL PROBLEMS

Eyüp Günaydın

Karabük Üniversitesi, Karabük, Türkiye, ORCID: 0000-0002-4758-5697
Sorumlu Yazar: eyupgunaydinn@gmail.com

ÖZET

İnsan merkezci bir yapı anlayışının hakim olduğu günümüz antroposen çağında doğa ile iletişimimiz tamamen tüketim odaklı bir hal alarak doğa ile bütüncül bir yaşam şeklinden uzaklaşmıştır. Doğa üzerinde yaşayan diğer canlıları ve tüm kaynakları kendi çıkarlarına göre kullanma yetkisini kendine hak gören insan doğayı ve kaynaklarını tüketilebilir bir meta haline dönüştürmüştür. Bununla da kalmayan insan kendi için yararlı olanı doğadan sökülüp alarak geri kalan işine yaramayan tüm atıklarını herhangi bir işleme sokmadan doğaya atmaktadır. Doğanın içinde bulunduğu bu durum insan kaynaklı ekolojik sorunların daha da görünür bir hal almasına neden olan etkenlerden birisidir. Değişen koşullar karşısında insana doğanın yüce anlamını tekrardan hatırlatmak için farklı disiplinlerde çalışmalar yürütülmektedir. Sanatta bu disiplinlerden sadece birisidir. Nitel araştırma yöntemi ile gerçekleştirilen "İnsan Kaynaklı Ekolojik Sorunların Yansıması Olarak El Anatsui'nin Sanatsal Üretimine Bakış" isimli bu araştırmanın oluşturulmasında doküman analizi tekniği kullanılmıştır. Sanatçı çalışmalarını atık kavramı üzerine temellendirmiştir. Atıklar doğa üzerinde insanın erişebildiği her noktada bulunmaktadır. Araştırma kapsamında sanatçının çalışmaları insanın doğa ile olan mücadelesini sorgulatmaktadır. Bunun yanı sıra bilinçsiz tüketime, çevre kirliliğine, doğa ve insan ilişkisine yön verecek hareketlerin oluşmasına, doğanın tahribatına neden olan atıkların sanat aracılığıyla yeni bir anlam ve konum yüklenerek bir ifade aracı haline dönüşümüne dikkat çekmektedir.

Anahtar Kelimeler: El Anatsui, Sanat, Atık Nesne, Ekolojik Sorun, Doğa İnsan İlişkisi

ABSTRACT

In today's Anthropocene era, dominated by an anthropocentric understanding of structure, our interaction with nature has become entirely consumption-oriented, moving away from a holistic way of life in harmony with nature. Humans, believing they have the right to use all resources and other living beings in nature for their own benefit, have transformed nature and its resources into consumable commodities. Furthermore, humans extract what is useful from nature and discard all their waste without any processing. This situation in nature is one of the factors that makes human-caused ecological problems even more visible. In the face of changing conditions, studies are being conducted in various disciplines to remind humanity of the sublime meaning of nature. Art is just one of these disciplines. This research, entitled "A Look at El Anatsui's Artistic Production as a Reflection of Human-Caused Ecological Problems," was conducted using a qualitative research method and employed document analysis techniques. The artist has based his work on the concept of waste. Waste is found everywhere in nature accessible to humans. Within the scope of this research, the artist's works prompt questioning humanity's struggle with nature. In addition, it draws attention to unconscious consumption, environmental pollution, the formation of movements that will guide the relationship between nature and humanity, and the transformation of waste, which causes the destruction of nature, into a means of expression by giving it a new meaning and position through art.

Keywords: El Anatsui, Art, Waste Object, Ecological Problem, The Relationship Between Nature and Humanity

RESİM ÖĞRENİMİNDE TEKNİK VE DÜŞÜNSEL BÜTÜNLÜKTE ÖZGÜN ÜRETİMİN ROLÜ

THE ROLE OF ORIGINAL PRODUCTION IN THE INTEGRATION OF TECHNICAL AND CONCEPTUAL UNITY IN ART EDUCATION

Ezel Doğan

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0006-5586-1088
Sorumlu Yazar: doganezel26@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, resim öğreniminde teknik beceri ile kavramsal düşüncenin birlikte gelişmesinin gerekliliğini incelemeyi amaçlamaktadır. Özellikle özgün üretimin öğrenim sürecinin erken aşamalarında yer almasının, öğrencinin sanatsal gelişimine nasıl katkı sağladığı araştırılmaktadır. Yapılan incelemeler sonucunda, yalnızca kopya çalışmalarına dayalı bir sürecin öğrencinin teknik becerisini geliştirdiği, ancak bireysel ifade ve özgün görme biçimini sınırladığı görülmüştür. Buna karşılık, özgün üretimin erken dönemde sürece dahil edilmesi, öğrencinin teknik uygulama ile düşünsel üretimi eş zamanlı geliştirmesine olanak tanımaktadır. Bu durum, öğrencinin kendi sanatsal dilini oluşturmasını desteklemekte ve çağdaş sanat ortamının beklentileriyle daha uyumlu bir gelişim süreci sunmaktadır. Resim öğreniminde teknik beceri ile kavramsal düşüncenin birlikte ele alınması ve özgün üretimin birinci sınıftan itibaren sürece dahil edilmesi, öğrencinin sanatsal kimliğini oluşturmasında temel bir rol oynamaktadır. Bu yaklaşım, öğrencinin yalnızca uygulayıcı bir birey olarak değil, aynı zamanda düşünen ve üreten bir sanatçı adayı olarak yetişmesini sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Resim Eğitimi, Özgün Üretim, Teknik Beceri, Kavramsal Düşünce, Sanatsal Kimlik

ABSTRACT

This study aims to examine the necessity of simultaneous development of technical skills and conceptual thinking in painting education. Specifically, it investigates how incorporating original production in the early stages of the learning process contributes to the student's artistic development. The research findings indicate that a process based solely on copy works improves technical skills but limits individual expression and original ways of seeing. In contrast, including original production early in the process allows students to develop technical application and intellectual production concurrently. This supports the creation of a personal artistic language and offers a development process more aligned with the expectations of the contemporary art environment. The integration of technical skills and conceptual thought, with original production at the center from the first year, plays a fundamental role in shaping artistic identity. This approach ensures that students grow not just as practitioners, but as thinking and producing artist candidates.

Keywords: Art Education, Original Production, Technical Skill, Conceptual Thought, Artistic Identity

MEHMET GÜLERYÜZ'ÜN RESİMLERİNDE FİGÜRASYON ÇÖZÜMLEMELERİ

ANALYSES OF FIGURATION IN MEHMET GÜLERYÜZ'S PAINTINGS

Faruk Çelik

Pazarcık Anadolu Lisesi, Kahramanmaraş, Türkiye, ORCID: 0000-0001-7892-0251
Sorumlu Yazar: farukcelik1620@gmail.com

ÖZET

Mehmet Gülerüz, Türk resminde Yeni Dışavurumcu anlayışın önemli temsilcilerinden biridir. Sanat yaşamı boyunca figüratif resmi merkeze alan sanatçı, eserlerinde toplumsal eleştiriyi güçlü bir şekilde yansıtır. Özellikle insan ve hayvan figürlerini deforme ederek, izleyicide rahatsızlık ve sorgulama duygusu uyandırmayı amaçlar. Gülerüz'ün sanatında çizgi temel bir unsurdur; hatta sanatçı, çizgiyi kimliğinin en belirgin ifadesi olarak görür. Boyayı da çoğu zaman çizgi gibi kullanarak resim ile desen arasında özgün bir dil oluşturur. Sanatçının eserlerinde sınırlı renk paleti dikkat çeker. Sarı, kırmızı ve kahverengi tonları yoğunlukla kullanılır ve bu durum resimlere monokrom bir etki kazandırır. Figürler çoğunlukla abartılı, deformasyona uğramış ve zaman zaman ürkütücü bir biçimde betimlenir. Bu yaklaşım, sanatçının kara mizah ve ironiyle beslenen anlatımını güçlendirir.

In works such as Hunter-5 and On the Balcony-1, the psychological states of the figures are conveyed through themes such as loneliness, fear, and alienation. The figures function as symbolic structures carrying multiple layers of meaning. Gülerüz emphasizes the role of unconscious processes in his works and often creates his drawings without any preliminary preparation.

Anahtar Kelimeler: Mehmet Gülerüz, figüratif resim, deformasyon, çizgi, toplumsal eleştiri

ABSTRACT

Mehmet Gülerüz is one of the leading representatives of Neo-Expressionism in Turkish painting. Throughout his artistic career, he has focused on figurative art and strongly reflects social criticism in his works. By deforming human and animal figures, he aims to evoke discomfort and encourage questioning in the viewer. Line is a fundamental element in his art; he even considers it a direct expression of his artistic identity. He often uses paint like a drawing tool, creating a unique language between painting and drawing. A limited color palette is a distinctive feature of his works. Yellow, red, and brown tones are predominantly used, giving his paintings a near-monochromatic effect. His figures are exaggerated, distorted, and sometimes unsettling, reinforcing his use of irony and dark humor.

In works such as Hunter-5 and On the Balcony-1, psychological states like loneliness, fear, and alienation are conveyed through the figures. These figures are not merely visual elements but also carry layered symbolic meanings. Gülerüz emphasizes the role of the unconscious in his creative process and often works without preliminary sketches.

Keywords: Mehmet Gülerüz, figurative painting, deformation, line, social criticism

GÖRSEL SANATLAR DERSİNİ YÜRÜTEN ÖĞRETMENLERİN KÜLTÜREL MİRAS ÖĞRENME ALANINDA KARŞILAŞTIKLARI SORUNLAR

PROBLEMS FACED BY VISUAL ARTS TEACHERS IN THE CULTURAL HERITAGE LEARNING DOMAIN

Fatih Abdulhakim Gül¹, Selahattin Yılmaz²

¹Giresun Üniversitesi, Giresun, Türkiye, ORCID: 0009-0009-1011-9682

²Giresun Üniversitesi, Giresun, Türkiye, ORCID: 0000-0002-4962-7459

¹Sorumlu Yazar: fgul6633@gmail.com

ÖZET

Bu çalışmada, görsel sanatlar dersini yürüten ilkököl öğretmenleri ile ortaokul ve lise de görev yapan görsel sanatlar öğretmenlerinin kültürel miras öğrenme alanının öğretimine yönelik sorunların ortaya çıkarılması amaçlanmıştır. Araştırmada nitel araştırma yöntemlerinden fenomenolojik desen benimsenmiş; görüşme ve doküman inceleme tekniklerinden yararlanılmıştır. İlgili öğretmenlerle kültürel miras öğrenme alanının sorunlarına yönelik yüz yüze görüşmeler gerçekleştirilmiştir. İlkokul, ortaokul ve lise düzeylerinde görev yapan sekizi sınıf öğretmeni 16'sı görsel sanatlar öğretmeni olmak üzere 24 öğretmen araştırmanın çalışma grubunu oluşturmaktadır. Görüşmelerin yanı sıra çalışma grubundaki öğretmenlerin yıllık planları ve zümre öğretmenler tutanakları da incelenmiştir. Araştırma verilerinin analizinde tematik analiz tekniği kullanılmış olup elde edilen bulgular modellenmiş ve yorumlanmıştır. Araştırma sonunda sınıf öğretmenlerinin kültürel miras öğrenme alanına yeterince yer vermedikleri bunda onların alana uzak olmalarından kaynaklandığı ortaya çıkmıştır. Ortaokul ve lise öğretmenlerinin kültürel miras uygulamalarına yer verdikleri ancak ekonomik ve idari problemlerle karşılaştıkları sonuçlarına ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Kültürel miras, Resim-iş, Görsel sanatlar öğretmeni, Sınıf öğretmeni, Kültürel miras uygulamaları

ABSTRACT

This study aims to identify the problems encountered in the teaching of the Cultural Heritage learning domain by primary school teachers who conduct Visual Arts courses, as well as by Visual Arts teachers working at middle and high school levels. A phenomenological design, one of the qualitative research methods, was adopted in the study; interview and document analysis techniques were utilized. Face-to-face interviews were conducted with the relevant teachers to explore the problems related to the Cultural Heritage learning domain. The study group consists of 24 teachers, including 8 primary school teachers and 16 Visual Arts teachers working at primary, middle, and high school levels. In addition to the interviews, the annual plans of the teachers in the study group and the minutes of the subject teachers' meetings were also examined. The data obtained from the study were analyzed using thematic analysis, and the findings were modeled and interpreted. The results of the study revealed that primary school teachers do not allocate sufficient attention to the Cultural Heritage learning domain, mainly due to their limited familiarity with the field. It was also found that middle and high school teachers include Cultural Heritage practices in their teaching; however, they encounter economic and administrative problems.

Keywords: Cultural Heritage, Visual Arts Education, Visual Arts Teacher, Primary School Teacher, Cultural Heritage Practices

Bu çalışma araştırmacının “Görsel Sanatlar Dersini Yürüten Öğretmenlerin Kültürel Miras Öğrenme Alanına Yönelik Uygulamaları” adlı yüksek lisans çalışmasından üretilmiştir.

¹Giresun Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Resim İş Eğitimi Yüksek Lisans öğrencisi fgul6633@gmail.com

²Dr. Öğr. Üyesi Giresun Üniversitesi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümü sartyilmaz@gmail.com

SANAT EĞİTİMİNDE DETAY ODAKLI ÇALIŞMANIN ZAMAN YÖNETİMİNE ETKİSİ

THE IMPACT OF DETAIL-ORIENTED WORK ON TIME MANAGEMENT IN ART EDUCATION

Figen Rümeysa Çağan

Gaziantep Üniversitesi , Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0000-2398-4389
Sorumlu Yazar: figencagan2@gmail.com

ÖZET

Sanat eğitimi sürecinde öğrencilerin sık karşılaştığı problemlerden biri, detaylara fazla odaklanması nedeniyle zamanın verimli kullanılmamasıdır. Özellikle atölye derslerinde öğrenciler, çalışmanın daha başarılı görünmesini sağlamak amacıyla aynı bölümler üzerinde uzun süre çalışabilmektedir. Bu durum bazı zamanlarda üretimin gelişmesine katkı sağlasa da çoğu durumda sürecin yavaşlamasına, işlerin son ana kalmasına ve öğrencinin yoğun stres yaşamasına neden olabilmektedir. Günümüzde birçok sanat öğrencisinin detay çalışırken zamanı kontrol etmekte zorlandığı düşünülmektedir.

Bu çalışma, detay odaklı çalışma alışkanlığının sanat öğrencisinin üretim sürecine etkilerini incelemeyi amaçlamaktadır. Özellikle mükemmel sonuç elde etme isteği, öğrencinin sürekli düzeltme yapma ihtiyacı hissetmesine yol açabilmektedir. Bu durum zaman kaybı oluştururken, öğrencinin üretim sürecinde kaygı yaşamasına ve yaptığı işten memnuniyetsizlik duymasına neden olabilmektedir. Bazı durumlarda çalışmanın genel kompozisyonu yerine yalnızca küçük ayrıntılara yoğunlaşılması, eserin bütünlüğünü de olumsuz etkileyebilmektedir.

Atölye ortamında yapılan gözlemler ve öğrenciler arasında kurulan iletişim sonucunda, bu durumun yalnızca bireysel bir problem olmadığı; sanat eğitimi alan birçok öğrencinin benzer süreçlerden geçtiği görülmektedir. Özellikle teslim tarihine yaklaşılan dönemlerde yaşanan baskının, öğrencinin hem psikolojik olarak yorulmasına hem de üretim sürecinden uzaklaşmasına neden olabildiği düşünülmektedir.

Çalışmada ayrıca bu probleme yönelik çözüm önerileri üzerinde de durulmaktadır. Üretim sürecinin belirli aşamalara bölünmesi, çalışma sırasında genel kompozisyonun sık sık kontrol edilmesi ve detaylara geçmeden önce yüzeyin bütünsel yapısının tamamlanması önerilmektedir. Bunun yanında öğrencinin kendine gerçekçi zaman planlaması oluşturmasının ve süreci yalnızca kusursuz sonuç alma hedefiyle değil, öğrenme ve gelişim süreci olarak değerlendirmesinin önemli olduğu düşünülmektedir. Atölye içerisinde yapılan grup değerlendirmeleri ve hoca yönlendirmelerinin de öğrencinin süreci daha dengeli yönetmesine katkı sağlayabileceği değerlendirilmektedir.

Sonuç olarak bu çalışma, detaycılığın sanat üretiminde hem olumlu hem de olumsuz etkiler oluşturabileceğini ortaya koymaktadır. Detay çalışmasının kontrollü şekilde yürütülmesi ve zaman yönetimiyle dengelenmesi durumunda, öğrencinin daha verimli ve sağlıklı bir üretim süreci geliştirebileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sanat Eğitimi, Zaman Yönetimi, Detaycılık, Üretim Süreci, Mükemmeliyetçilik

ABSTRACT

One of the problems students frequently encounter in art education is the inefficient use of time due to excessive focus on detail. Especially in workshop classes, students may spend extended periods working on the same sections to make their work appear more successful. While this can sometimes contribute to improved production, in most cases it slows down the process, leads to last-minute completions, and causes significant stress for the student. It is believed that many art students today struggle to manage their time while working on details.

This study aims to examine the effects of detail-oriented work habits on the art student's production process. Specifically, the desire for perfect results can lead students to feel the need for constant corrections. This results in wasted time, anxiety during the production process, and dissatisfaction with the work. In some cases, focusing solely on small details instead of the overall composition of the work can negatively impact its integrity.

Observations made in the workshop environment and communication established among students have revealed that this is not merely an individual problem; many students in art education go through similar processes. It is believed that the pressure experienced, especially as deadlines approach, can lead to both psychological exhaustion and distancing from the creative process for the student.

The study also focuses on solutions to this problem. It suggests dividing the production process into specific stages, frequently checking the overall composition during the work, and completing the holistic structure of the surface before moving on to details. In addition, it is considered important for the student to create a realistic time plan for themselves and to view the process not only as a goal of achieving perfect results, but also as a learning and development process. Group assessments and instructor guidance within the workshop are also considered to contribute to the student's more balanced management of the process.

Keywords: Art Education, Time Management, Attention to Detail, Production Process, Perfectionism

TÜRKİYE’DEKİ GÜZEL SANATLAR EĞİTİMİNDE ALTERNATİF KARIYER İMKANLARI BOTANİK RESSAMLIĞI

ALTERNATIVE CAREER OPPORTUNITIES IN FINE ARTS EDUCATION IN TURKEY BOTANICAL ILLUSTRATION

Gül Rana Devrim

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0007-5743-049X
Sorumlu Yazar: guldvrn@gmail.com

ÖZET

Bu çalışmanın temel amacı, resim bölümü öğrencileri için ülkemizde henüz yaygın olarak bilinmeyen ancak uluslararası alanda hem bilimsel hem de sanatsal açıdan büyük öneme sahip olan botanik ressamlığını (bilimsel bitki illüstrasyonunu) yenilikçi bir kariyer yolu olarak tanıtmaktır. Türkiye’de güzel sanatlar fakültelerinde okumakta olan resim bölümü öğrencilerinin kariyer anlamaları, çoğunlukla serbest sanatçılık ve eğitim gibi bilindik alanlar etrafında sınırlı kalmaktadır. Bu durum lisans düzeyindeki öğrencilerin mezun olduktan sonra yönelecekleri alternatif meslekler hakkında yeterli bilgiye sahip olunmamasından kaynaklanmaktadır.

Sanat ve bilimin tam kesişiminde yer alan alternatif kariyer planları arasında tıp bilimini destekleyen anatomi ressamlığı, arkeolojik bulguları belgeleyen kazı ressamlığı ve biyolojiye hizmet eden botanik ressamlığı bulunmaktadır. Bu çalışmanın odağında botanik ressamlığı bulunmaktadır, bu alan katı bir morfolojik analiz ve bilimsel doğruluk gerektirmektedir. Bu disiplin hem öğrenciler hem de toplum nezdinde yeterince bilinmemekte, sıklıkla hobi amaçlı yapılan dekoratif çiçek çizimleriyle karıştırılmaktadır. Bu mesleğe adım atmak isteyen lisans öğrencilerinin yalnızca atölye pratiğiyle yetinmemesi; seçmeli botanik dersleri alarak fen bilimleriyle etkileşime geçmesi ve sağlam bir teorik altyapı oluşturması gerekmektedir. Türkiye’de bu alandaki flora araştırmalarına ve disiplinler arası çalışmalara Nezahat Gökyiğit Botanik Bahçesi ve Ali Nihat Gökyiğit Vakfı gibi merkezler çok güçlü bir örnek teşkil etmektedir. Işık Güner, Gülnur Ekşi ve Hülya Korkmaz gibi değerli botanik ressamların ülkemizde öncülüğünü yaptığı bilimsel bitki illüstrasyonu, eşsiz biyoçeşitliliğimizin küresel standartlarda belgelenmesine katkı sağlamaktadırlar. Bu bağlamda lisans öğrencileri, Cumhuriyet tarihinin en büyük bilim ve sanat girişimlerinden olan Resimli Türkiye Florası Projesine katılarak ülkemize kalıcı bilimsel katkı sunma imkanına sahiptirler.

Değerlendirme sonucunda resim eğitiminde öğrencilerin istihdam olanaklarını doğrudan çeşitlendirme fırsatı bulunmaktadır. Bu bildiri, yükseköğretimdeki genç sanatçıların estetik birikimlerini ulusal belleğe hizmet eden dev projelere aktarmalarının, Türkiye’nin bilim ve sanat ekosistemine sunacağı kalıcı teorik ve pratik katkılarını ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Botanik ressamlığı, bilimsel illüstrasyon, kariyer planlaması, disiplinler arası sanat, resim eğitimi

ABSTRACT

The primary aim of this study is to introduce botanical illustration (scientific plant illustration), which is not yet widely recognized in our country but holds significant scientific and artistic importance internationally, as an innovative career path for painting department students. In Türkiye, career planning among students studying in the painting departments of faculties of fine arts is generally limited to well-known fields such as freelance artistry and teaching. This situation stems from the lack of sufficient knowledge about alternative professions that undergraduate students may pursue after graduation.

Among the alternative career paths situated at the intersection of art and science are anatomical illustration supporting medical science, archaeological illustration documenting excavation findings, and botanical illustration serving the field of biology. The focus of this study is botanical illustration, a discipline that requires rigorous morphological analysis and scientific accuracy. However, this field is not sufficiently recognized either by students or by society and is often confused with decorative flower drawings produced for hobby purposes. Undergraduate students who wish to enter this profession should not rely solely on studio practice; they must also engage with the natural sciences by taking elective botany courses and building a strong theoretical foundation.

In Türkiye, institutions such as the Nezahat Gökyiğit Botanical Garden and the Ali Nihat Gökyiğit Foundation provide strong examples through their flora research and interdisciplinary studies in this field. Scientific plant illustration, pioneered in our country by distinguished botanical illustrators such as Işık Güner, Gülnur Ekşi, and

Hülya Korkmaz, contributes to documenting our unique biodiversity according to global standards. In this context, undergraduate students have the opportunity to make a lasting scientific contribution to the country by participating in the Illustrated Flora of Türkiye Project, one of the largest scientific and artistic initiatives in the history of the Republic.

As a result of this evaluation, there is an opportunity within painting education to directly diversify students' employment possibilities. This paper demonstrates the lasting theoretical and practical contributions that young artists in higher education can make to Türkiye's scientific and artistic ecosystem by transferring their aesthetic knowledge to major projects serving the national memory.

Keywords: Botanical illustration, scientific illustration, career planning, interdisciplinary art, painting education

MARTIN HEIDEGGER'İN HAKİKAT (ALETHEİA) ANLAYIŞI BAĞLAMINDA YÖNTEMSEL SANAT ESERİ OKUMALARI

READINGS OF METHODOLOGICAL ARTWORKS IN THE CONTEXT OF MARTIN HEIDEGGER'S UNDERSTANDING OF TRUTH (ALETHEIA)

Gülay Doğan

Gaziantep Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Resim Anasanat Dalı, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0001-4569-9324
Sorumlu Yazar: dogangulay1@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, Martin Heidegger'in hakikat (aletheia) anlayışı bağlamında sanat eseri okumalarının nasıl gerçekleştirilebileceğini ortaya koymayı amaçlamaktadır. Makalenin konusu, sanat eserinin ontolojik statüsünü belirleyen hakikat ve sanat eseri kavramlarının Heideggerci perspektifle çözümlenmesidir. Yöntem olarak, nitel araştırma yaklaşımı benimsenmiş; felsefi çözümleme ile birlikte sanat tarihinden seçilen eserler üzerinden yorumlayıcı okuma yapılmıştır. Bu bağlamda, analiz sürecinde ontolojik temelli bir değerlendirme yöntemi kullanılmış, eserlerin yalnızca biçimsel özellikleri değil, hakikati açığa çıkarma biçimleri dikkate alınmıştır. Özellikle geliştirilen Heideggerci analiz kontrol listesi aracılığıyla, eserin ilk algılanışı, nesne-ötesi anlam katmanları, görünür ve gizli olan arasındaki gerilim, izleyiciyle kurduğu varoluşsal ilişki ve hakikatin açığa çıkış süreçleri sistematik biçimde incelenmiştir.

Çalışma sonucunda, Heidegger'in hakikat anlayışının klasik doğruluk kavramından farklı olarak "gizlenmiş olanın açığa çıkışı" şeklinde temellendiği ve sanat eserinin bu açığa çıkışın gerçekleştiği bir ontolojik sahne olduğu belirlenmiştir. Eser okumalarının bu yöntem doğrultusunda yapılması, sanat yapıtını estetik bir nesne olmaktan çıkarak varlıkla kurulan dinamik bir ilişki alanına dönüştürmektedir. Ayrıca farklı dönemlere ait eserlerin, hakikatin çeşitli biçimlerde tezahür ettiğini göstermesi, Heideggerci yaklaşımın sanat tarihi boyunca geçerliliğini ortaya koymaktadır. Bu doğrultuda sanat, hakikatin deneyimlendiği bir açıklık alanı olarak yeniden düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sanat, Hakikat, Aletheia, Sanat Eseri, Heidegger

ABSTRACT

This study aims to demonstrate how works of art can be interpreted within the context of Martin Heidegger's understanding of truth (aletheia). The subject of the article is the analysis, from a Heideggerian perspective, of the concepts of truth and the work of art, which determine the ontological status of the work of art. A qualitative research approach was adopted; interpretative readings were conducted using selected works from art history alongside philosophical analysis. In this context, an ontologically grounded evaluation method was employed during the analysis process; consideration was given not only to the formal characteristics of the works but also to the ways in which they reveal truth. In particular, through the Heideggerian analysis checklist developed for this purpose, the initial perception of the work, its layers of meaning beyond the object, the tension between the visible and the hidden, the existential relationship it establishes with the viewer, and the processes through which truth is revealed have been systematically examined.

The study concluded that Heidegger's understanding of truth is grounded in the 'unveiling of the hidden'—distinct from the classical concept of truth—and that the work of art serves as an ontological stage where this unveiling takes place. Conducting analyses of works in accordance with this method transforms the artwork from an aesthetic object into a dynamic field of relationship with being. Furthermore, the fact that works from different periods demonstrate that truth manifests itself in various forms highlights the validity of the Heideggerian approach throughout the history of art.

Keywords: Art, Truth, Aletheia, Work of Art, Heidegger

MODA TASARIMI EĞİTİMİNDE SÜRDÜRÜLEBİLİRLİĞİN KONUMU: AKADEMİSYENLERİN SÜRDÜRÜLEBİLİR KALKINMA HEDEFLERİNE YÖNELİK YAKLAŞIMLARI

THE POSITION OF SUSTAINABILITY IN FASHION DESIGN EDUCATION: ACADEMICIANS' APPROACHES TO SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS

Gülsema SALMAN

Süleyman Demirel Üniversitesi, Isparta, Türkiye, ORCID: 0009-0008-7983-3801

Sorumlu Yazar: gulsemasalman@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, tekstil ve moda tasarım alanında yer alan akademisyenlerin sürdürülebilir kalkınma hedeflerine ve sürdürülebilir moda kavramına yönelik farkındalık düzeylerini tespit etmek, sürdürülebilir moda kavramı ve uygulamalarına dair akademisyenlerin bakış açısını incelemek ve sürdürülebilirlik kavramlarının tekstil ve moda tasarım eğitimine entegre edilmesinin gerekliliğini incelemek gibi üç temel amaca sahiptir. Günümüzde moda alanında hızlı üretim-tüketim döngüsünün sürdürülebilirlik temelli düşüncenin çoğu zaman ikincil planda kalmasına yol açmaktadır. Bu durum, sürdürülebilir kalkınma hedeflerinin eğitim süreçlerine ne ölçüde entegre edildiği sorusunu daha da önemli hale getirmektedir.

Araştırmada nicel yöntem benimsenmiş, veri toplama sürecinde anket tekniğinden yararlanılmıştır. Türkiye’de tekstil ve moda tasarımı alanında görev yapan akademisyenlerden elde edilen veriler istatistiksel analiz programları aracılığıyla değerlendirilmiştir. Elde edilen bulgular, akademisyenlerin sürdürülebilirlik ve sürdürülebilir moda konularına ilişkin farkındalık düzeylerinin belirli bir düzeyde olduğunu, ancak bu farkındalığın eğitim müfredatına sistematik ve bütüncül bir biçimde yansıtılmasında çeşitli sınırlılıklar bulunduğunu ortaya koymaktadır.

Çalışmanın özgünlüğü, sürdürülebilir kalkınma hedefleri ve sürdürülebilir moda kavramlarının tekstil ve moda tasarımı eğitimi bağlamında, akademisyenlerin farkındalık düzeyleri üzerinden bütüncül bir yaklaşımla ele alınmasına ve bu doğrultuda eğitim süreçlerine yönelik somut öneriler geliştirilmesine dayanmaktadır. Bu yönüyle araştırma, ilgili literatürde sınırlı sayıda ele alınan bu alana katkı sunmayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sürdürülebilir Moda, Sürdürülebilir Kalkınma Hedefleri, Sürdürülebilirlik Algısı, Akademik Farkındalık

ABSTRACT

This study aims to identify the awareness levels of academicians in the field of textile and fashion design regarding the Sustainable Development Goals (SDGs) and the concept of sustainable fashion, to examine their perspectives on sustainable fashion practices, and to explore whether the integration of sustainability concepts into textile and fashion design education is necessary. Today, the dominance of rapid production–consumption cycles and aesthetics-oriented approaches in the fashion industry often leads to sustainability-based thinking being relegated to a secondary position. This situation makes it increasingly important to question the extent to which the Sustainable Development Goals are integrated into educational processes.

A quantitative research method was adopted, and data were collected through a survey. The data obtained from academicians working in the field of textile and fashion design in Turkey were analyzed using statistical analysis software. The findings indicate that while academicians demonstrate a certain level of awareness regarding sustainability and sustainable fashion, there are various limitations in systematically and holistically reflecting this awareness in educational curricula.

The originality of this study lies in its comprehensive approach to examining the Sustainable Development Goals and the concept of sustainable fashion through the awareness levels of academicians within the context of textile and fashion design education, and in developing concrete recommendations for educational practices accordingly. In this respect, the research aims to contribute to the limited existing literature addressing this subject.

Keywords: Sustainable Fashion, Sustainable Development Goals, Perception of Sustainability, Academic Awareness

TÜRK SİNEMASI VE AMERİKAN SİNEMASI KAPSAMINDA KÜLTÜREL FARKLILIKLARIN SOFRA SAHNELERİ ODAĞINDA KARŞILAŞTIRILMASI

A COMPARISON OF CULTURAL DIFFERENCE BETWEEN TURKISH CINEMA AND AMERICAN CINEMA WITHIN THE FOCUS OF TABLE SCENES

Gülter Zorkirişçi Nabioğlu

Gaziantep Üniversitesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0006-2014-8215

Sorumlu Yazar: gulternabioğlu@gmail.com

ÖZET

Sinemada sofrta sahneleri, yalnızca yemek yeme ritüelinin yapıldığı alan değil; toplumsal düzenin, kültürel kimliğin ve insan ilişkilerinin temsili olarak işlev gören güçlü bir anlatı aracıdır. Mekânsal olarak bakıldığında ,karakterler bir masa etrafındadır ve kültürel altyapı sahnelenmek için yemek ritüeline odaklıdır. Türk ve Hollywood sinemaları bu temsili, farklı kültürel altyapılardan beslenerek biçimlendirir. Türk sinemasında sofrta, genellikle birlikteliğin, paylaşımın ve dayanışmanın mekânı olarak seyirciyle buluşur, aile kurumunun birleştirici gücünü ve toplumsal değerlerin sürekliliğini simgeler. Buna karşın Hollywood sinemasında sofrta, çoğu zaman yüzleşme, itiraf, bireysel çözülme ve iletişimsizlik alanına dönüşür, karakterlerin içsel çatışmaları ve toplumsal yabancılaşma bu sahnelerde görünür hâle gelir. Bu bağlamda sofrta, her iki sinema disiplininde de hem aile ritüeli, hem dramatik merkez işlevi görür. Mekânsal düzen, diyaloglar ve sessizlikler aracılığıyla karakterlerin kimlikleri, sınıfsal konumları ve psikolojik gerilimleri açığa çıkar. Dolayısıyla sofrta sahneleri, kültürel kodların sinematografik öğelerle desteklenerek anlatı diline dönüştüğü, karakter gelişiminin ve toplumsal eleştirinin iç içe geçtiği bir anlatı dinamiği oluşturur. Bu çalışma, sofranın filmdeki dramatik işlevini kültürel ve anlatısal bağlamda karşılaştırmalı biçimde incelemeyi amaçlamaktadır. Sonuç olarak kapsamlı incelemeyle ele alındığında, her iki sinema disiplini kültürel altyapının, ait olduğu toplumun yaşam pratiklerine yön veren ve yönlenen işlevleriyle, çift uçlu bir kalemle çizilen sanatsal eserleri izleyiciyle buluşturmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sofra sahnesi ,sofrta adabı, kültürel kimlik, mekân, sinema anlatısı, aile

ABSTRACT

Table scenes in cinema are not merely spaces where the ritual of eating takes place; they serve as a powerful narrative tool representing social order, cultural identity, and human relationships. Spatially speaking, characters are gathered around a table, and the cultural infrastructure is staged around the ritual of eating. Turkish and Hollywood cinema shape this representation by drawing on different cultural infrastructures. In Turkish cinema, the table usually meets the audience as a place of togetherness, sharing, and solidarity, symbolizing the unifying power of the family institution and the continuity of social values. In contrast, in Hollywood cinema, the table often becomes a space for confrontation, confession, individual breakdown, and communication breakdown; the characters' internal conflicts and social alienation become visible in these scenes. In this context, the table serves as both a family ritual and a dramatic center in both cinematic disciplines. Through spatial arrangement, dialogues, and silences, the characters' identities, class positions, and psychological tensions are revealed. Thus, table scenes create a narrative dynamic where cultural codes are transformed into narrative language with the support of cinematographic elements, and character development and social criticism are intertwined. This study aims to examine the dramatic function of the table in film in a comparative manner within a cultural and narrative context. Ultimately, when examined comprehensively, both film disciplines bring artistic works, drawn with a double-edged pen, to the audience through the functions of the cultural infrastructure that guides and is guided by the life practices of the society to which it belongs.

Keywords: Table setting, table manners, cultural identity, space, cinematic narrative, family

METAMORFOZ ANTROPOSEN: DOĞADAN ALINANLA DOĞAYI YENİDEN KURMANIN PARADOKSU

METAMORPHOSIS ANTHROPOCENE: THE PARADOX OF RECONSTRUCTING NATURE THROUGH WHAT IS TAKEN FROM IT

Halit Özdüğü

Adıyaman Üniversitesi, Adıyaman, Türkiye, ORCID: 0009-0002-6340-7126

Sorumlu Yazar: halitxan532@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, Antroposen çağında insanın doğayla kurduğu ilişkiyi “Metamorfoz Antroposen” kavramı üzerinden ele almayı amaçlamaktadır. Antroposen genellikle insanın doğa üzerindeki yıkıcı etkileri üzerinden tartışılrsa da, bu çalışma insanın doğayı yalnızca dönüştüren değil, aynı zamanda yeniden kurmaya çalışan bir özne olduğunu da dikkate alır.

Araştırmanın temel problemi, insanın doğadan elde ettiği kaynaklarla doğayı iyileştirme ya da onarma girişimlerinin ne tür çelişkiler içerdiği sorusu etrafında şekillenmektedir. Bu doğrultuda çalışma, nitel bir yaklaşım benimseyerek Antroposen literatürü ile çağdaş sanat pratiklerini birlikte değerlendirmektedir. Eko-sanat, biyosanat ve dijital sanat alanlarından seçilen örnekler üzerinden, doğayla kurulan ilişkinin temsil ve müdahale arasındaki konumu incelenmektedir.

Çalışmada ayrıca sanatçının kendi üretimleri de analize dahil edilerek, Metamorfoz Antroposen kavramının sanatsal pratikte nasıl karşılık bulduğu tartışılmaktadır. Bu üretimlerde kullanılan materyaller, insan-doğa ilişkisini görünür kılan unsurlar olarak ele alınmaktadır.

Sonuç olarak bu çalışma, insanın doğayı dönüştürme ve aynı zamanda iyileştirme çabalarının doğrusal bir süreç olmadığını, aksine kendi içinde gerilimler barındıran bir döngü olarak düşünülebileceğini öne sürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Metamorfoz Antroposen, Antroposen, çağdaş sanat, insan-doğa ilişkisi, dönüşüm

ABSTRACT

This study explores the relationship between humans and nature in the Anthropocene through the concept of “Metamorphosis Anthropocene.” While the Anthropocene is often discussed in terms of environmental destruction, this study considers humans not only as agents of transformation but also as actors attempting to reconstruct nature.

The main problem of the research focuses on the contradictions that emerge when humans try to repair or improve nature using the same resources they extract from it. Within this framework, the study adopts a qualitative approach and evaluates Anthropocene literature alongside contemporary art practices. Selected examples from eco-art, bio-art, and digital art are analyzed to understand how the relationship with nature shifts between representation and intervention.

The study also incorporates the artist’s own practice, discussing how the concept materializes in artistic production. As a result, the study suggests that human interaction with nature forms a contradictory and cyclical process rather than a linear progression.

Keywords: Metamorphosis Anthropocene, Anthropocene, contemporary art, human-nature relationship, transformation

SANATIN ÖZNE ÜZERİNDEKİ KURUCU GÜCÜ ÜZERİNE BİR İNCELEME

AN INQUIRY INTO THE CONSTITUTIVE POWER OF ART UPON THE SUBJECT

Harun Erdem Kubilay

Gaziantep Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Resim Anasanat Dalı, Gaziantep, Türkiye

ORCID: 0009-0001-4803-7756

Sorumlu Yazar: harunerdemkubilay@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, bireyin kendini var etme sürecinin resim sanatı aracılığıyla nasıl desteklendiğini ve biçimlendirildiğini kuramsal ve görsel analiz düzleminde ele almaktadır. Sanat, yalnızca estetik bir üretim pratiği olarak değil, bireyin öznel kimliğini kurduğu, dönüştürdüğü ve yeniden anlamlandırıldığı varoluşsal bir alan olarak konumlandırılmaktadır. Bu doğrultuda sanat, özne ile hafıza ve zaman arasında ilişki kuran bir pratik olarak değerlendirilmekte; bireyin toplumsal normların belirleyiciliğinden bağımsızlaşarak kendi öznelliğini kurmasına zemin hazırlayan özgürleştirici bir alan olarak öne çıkarılmaktadır. Araştırmada nitel bir metodoloji benimsenmiş; kuramsal çözümleme ile sanat pratiğine dayalı görsel analiz yöntemleri uygulanmıştır. Elde edilen bulgular, sanatsal imgelerin biçimsel ve estetik kurguların ötesine geçerek sanatçının deneyimlerini, belleğini ve varoluşsal kaygılarını taşıyan temsiller olduğunu; bu temsillerin aynı zamanda öznel deneyimi kuran ve sürdüren yapılar işlevi gördüğünü ortaya koymaktadır. Sonuç olarak, çalışma sanatın bireyin kendi anlam evrenini inşa etmesine ve varlık düzleminde kendisini yeniden üretmesine olanak tanıdığını savunmaktadır. Bu bağlamda resim sanatı, öznenin varoluşunu şekillendiren özerk bir pratik alan olarak değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: özne, varoluş, resim sanatı, bellek, kimlik inşası

ABSTRACT

This study examines how the process of self-formation is supported and shaped through painting, analyzed within both theoretical and visual frameworks. Art is positioned not merely as an aesthetic practice of production, but as an existential domain in which the individual constructs, transforms, and reinterprets subjective identity. In this respect, art is considered a practice that establishes a relationship between subject, memory, and time, emerging as a liberating space that enables the individual to detach from the determinism of social norms and to build their own subjectivity. A qualitative methodology has been adopted, combining theoretical analysis with visual methods grounded in artistic practice. The findings reveal that artistic images transcend formal and aesthetic structures, functioning as representations that embody the artist's experiences, memory, and existential concerns. These representations simultaneously act as structures that establish and sustain subjective experience. Ultimately, the study argues that art allows the individual to construct a personal universe of meaning and to reproduce themselves within the plane of existence. Within this framework, painting is considered an autonomous practice that shapes the subject's existence.

Keywords: subject, existence, painting, memory, identity construction

SOSYAL MEDYADA ÖZNEİNİN İDEOLOJİK İNŞASI

THE IDEOLOGICAL CONSTRUCTION OF THE SUBJECT IN SOCIAL MEDIA

Hayrunnisa Yücel

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0008-3240-1964
Sorumlu Yazar: yucel.hayrunnisa@gmail.com

ÖZET

Byung-Chul Han'a göre çağdaş toplumda iktidar, baskı ve zorlamadan ziyade bireyin kendi kendini denetlemesi üzerinden işlemektedir. Bu bağlamda sosyal medya, bireylerin kendilerini sürekli olarak görünür kıldığı, bu görünürlük üzerinden öz-denetim mekanizmaları geliştirdiği ve sergilenen kimlikler ürettiği bir alan olarak ele alınmaktadır. Birey, sunulan bu dijital ortamda hem izleyen hem de izlenen konumuna yerleşerek iktidarın taşıyıcısı hâline gelmektedir.

Çalışma, dijital çağda sosyal medyanın ideolojik bir aygıt olarak nasıl işlediğini Byung-Chul Han'ın iktidar anlayışı çerçevesinde incelemeyi amaçlamaktadır. Çalışmada, The Social Dilemma örneği üzerinden sosyal medya platformlarının kullanıcı davranışlarını nasıl yönlendirdiği ve görünürlük aracılığıyla nasıl bir özneleşme süreci oluşturduğu değerlendirilecektir.

Bu doğrultuda sosyal medyanın yalnızca bir iletişim aracı değil, aynı zamanda öznenin kendini yeniden ürettiği ve ideolojik olarak biçimlendirildiği bir iktidar alanı olduğu ifade edilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sosyal Medya, İdeoloji, İktidar, Özne, Dijital Toplum

ABSTRACT

According to Byung-Chul Han, in contemporary society power operates not through repression and coercion, but through individuals' self-surveillance. In this context, social media is considered as a space in which individuals continuously make themselves visible, develop mechanisms of self-surveillance through this visibility, and produce displayed identities. Within this digital environment, the individual occupies both the position of the observer and the observed, thereby becoming a carrier of power.

This study aims to examine how social media functions as an ideological apparatus in the digital age within the framework of Byung-Chul Han's understanding of power. Through the example of The Social Dilemma, the study evaluates how social media platforms shape user behavior and construct a process of subject formation through visibility.

Accordingly, social media is argued to be not only a means of communication, but also a field of power in which the subject continuously reproduces itself and is ideologically shaped.

Keywords: Social Media, Ideology, Power, Subject, Digital Society

ATIK MALZEMELERİN SANATTA KULLANIMI: ESTETİK TEN MESAJA ÇEVRESEL BİR DÖNÜŞÜM

THE USE OF WASTE MATERIALS IN ART: AN ENVIRONMENTAL TRANSFORMATION FROM AESTHETICS TO MESSAGE

Hilal Akalın

Gaziantep Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0008-4814-3912
Sorumlu Yazar: hilalakalin104@gmail.com

ÖZET

Atık malzemelerin sanatta kullanımı, günümüzde hem sanat hem de çevre açısından önemli bir konu haline gelmiştir. Günlük hayatta sürekli tüketim içinde olduğumuz için birçok malzeme kısa sürede çöp haline gelmektedir. Bu durum çevre kirliliğini artırmaktadır. Özellikle plastik gibi doğada uzun süre yok olmayan maddeler ciddi bir sorun oluşturmaktadır. Bu noktada sanat, yalnızca estetik bir üretim alanı olmaktan çıkıp çevresel farkındalık oluşturan bir ifade biçimine dönüşmüştür.

Sanatçılar artık sadece klasik sanat malzemeleriyle değil, atık olarak görülen nesnelere de üretim yapmaktadır. Plastik şişeler, metal parçaları, eski gazeteler ve günlük tüketim nesnelere sanat eserine dönüştürülebilmektedir. Böylece değersiz olarak görülen nesnelere sanat aracılığıyla yeni bir anlam kazanmaktadır. Bu durum izleyicinin bakış açısını değiştirmekte ve tüketim alışkanlıklarını sorgulamasına neden olmaktadır.

Atık malzemelerle yapılan sanat çalışmaları, insanlarda çevresel farkındalık oluşturma açısından oldukça etkilidir. İnsanlar bu eserlerle karşılaştığında günlük yaşamda çöpe attıkları nesnelere yeniden değerlendirmeye başlamaktadır. Bu da geri dönüşümün önemini anlaşılmasına katkı sağlamaktadır.

Sanatın en güçlü yönlerinden biri yalnızca estetik bir görüntü sunmaması, aynı zamanda toplumsal ve çevresel mesajlar verebilmesidir. Atık malzemelerin sanatta kullanılması da çevre sorunlarına dikkat çekmek ve insanları bilinçlendirmek açısından önemli bir yöntemdir.

Sonuç olarak, atık malzemelerin sanatta kullanımı hem yaratıcılığı geliştirmekte hem de çevresel farkındalık oluşturmaktadır. Bu sayede insanlar sanata farklı bir bakış açıyla yaklaşırken doğaya karşı daha bilinçli davranmaya başlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sanat, Atık Malzeme, Geri Dönüşüm, Çevre, Farkındalık

ABSTRACT

The use of waste materials in art has become an important issue today, both artistically and environmentally. Due to constant consumption in daily life, many materials quickly become waste, increasing environmental pollution. Materials such as plastic, which do not easily decompose in nature, create serious environmental problems. At this point, art has transformed from being merely an aesthetic production field into a form of expression that raises environmental awareness.

Artists now create works not only with traditional art materials but also with objects considered waste. Plastic bottles, metal pieces, old newspapers, and everyday consumer products can be transformed into artworks. Thus, objects considered worthless gain a new meaning through art. This situation changes the viewer's perspective and encourages questioning of consumption habits.

Artworks created with waste materials are highly effective in raising environmental awareness. When people encounter these works, they begin to reconsider the objects they throw away in their daily lives. This contributes to a better understanding of the importance of recycling. One of the strongest aspects of art is that it not only provides aesthetic value but also conveys social and environmental messages. The use of waste materials in art is therefore an important method for drawing attention to environmental issues and raising awareness among people.

In conclusion, the use of waste materials in art both enhances creativity and creates environmental awareness. In this way, people approach art from a different perspective while becoming more conscious towards nature.

Keywords: Art, Waste Materials, Recycling, Environment, Awareness

RESİM ÖĞRENCİLERİNİN SÜREÇ YÖNETİMİ

ART STUDENT'S PROCESS MANAGEMENT

Hilal Yalçın

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0006-9356-6151
Sorumlu Yazar: hilal.ylcn@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, resim sanatı eğitiminde "eser üretim sürecini" rastlantısal bir eylemden çıkarıp bilinçli bir metoda dönüştürmenin, öğrencinin sanatsal gelişimi üzerindeki etkisini incelemeyi amaçlamaktadır. Çalışmanın temel odağı, bir fikrin ham halinden tuvale aktarılmasına kadar geçen evrelerdeki "yöntemsel farkındalığın" akademik başarı ve sanatsal derinlik üzerindeki rolünü belirlemektir. Araştırma kapsamında, kişisel atölye deneyimleri üzerinden bir süreç analiz edilmiştir. Elde edilen veriler; entelektüel birikimin görsel kurguya dönüştürülmesi, teknik tasarım şemasının oluşturulması ve nihai fiziksel uygulama aşamalarının bir bütün olarak yönetilmesinin, öğrencinin projesi üzerindeki öz-denetim kapasitesini artırdığını göstermektedir. Bulgular, planlı bir ön hazırlık sürecinin yaratıcılığı kısıtlamanın aksine, uygulama esnasında karşılaşılan teknik sorunlara karşı daha esnek ve çözüm odaklı bir hareket alanı sağladığını ortaya koymaktadır. Çalışma sonucunda, sanat öğrencileri için "doğru süreç yönetimi" becerisinin kazanılmasının, sanatsal ifadeyi daha tutarlı, sürdürülebilir ve derinlikli kıldığı tespit edilmiştir. Bu bağlamda, teknik aşamaların bilimsel bir disiplinle yönetilmesi, sadece zanaat becerisini değil, sanatçının projesini bütünüyle kontrol edebildiği entelektüel bir olgunluk seviyesini de beraberinde getirmektedir. Sonuç olarak bu çalışma; sanat öğrencileri için "doğru süreç yönetiminin", sanatsal ifadeyi daha tutarlı, derinlikli ve sürdürülebilir kılan bilimsel bir disiplin olduğunu vurgulamayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Süreç odaklı yaklaşım, yöntemsel farkındalık, üretim süreci

ABSTRACT

This study aims to examine the impact of transforming the "artwork production process" in painting education from a random act into a conscious methodology on the artistic development of students. The primary focus of the study is to determine the role of "methodological awareness" throughout the stages extending from the raw form of an idea to its transfer onto the canvas, particularly in relation to academic achievement and artistic depth. Within the scope of the research, a process analysis was conducted through personal studio experiences. The obtained findings indicate that managing the transformation of intellectual accumulation into visual construction, the formation of a technical design scheme, and the final physical implementation stages as an integrated whole increases the student's capacity for self-regulation within the project process. The findings reveal that a planned preparatory process, rather than restricting creativity, provides a more flexible and solution-oriented field of action against the technical problems encountered during the implementation stage. As a result of the study, it has been determined that acquiring the skill of "proper process management" enables art students to develop a more consistent, sustainable, and profound artistic expression. In this context, managing technical stages through a scientific discipline contributes not only to craftsmanship skills but also to an intellectual level of maturity in which the artist can fully control the project as a whole. Consequently, this study aims to emphasize that, for art students, "proper process management" constitutes a scientific discipline that renders artistic expression more consistent, profound, and sustainable.

Keywords: Process-oriented approach, Methodological awareness, Production process

RE-LOVED: MODERN SASHIKO VE DUYGUSAL SÜRDÜRÜLEBİLİRLİK EKSENİNDE BİR TEKSTİL MANİFESTOSU

RE-LOVED: A TEXTILE MANIFESTO CENTRED ON MODERN SASHIKO and EMOTIONAL SUSTAINABILITY

Hüseyin Özdemir¹, Esmanur Gözükara²

¹ Gaziantep Üniversitesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0000-0002-0783-0563

² Gaziantep Üniversitesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0000-7403-6741

¹Sorumlu Yazar: hozdemir@gantep.edu.tr

ÖZET

Tasarım dünyası çok geniş perspektifte sayısız düşüncelerin bulunduğu bir alandır. Bu alan farklı amaçlar için üretmekte ve dönemin ruhuna uygun tasarımlarla gelişime katkı sağlamaktadır. Bu alanlardan birisi olan tekstil ve moda tasarımı, geniş bir yelpazede ürünlerin tasarlandığı büyük bir sektördür. Bu sektör toplumda albeni ve trend oluşturmak için sürekli kendini yenileyen, farklı koleksiyonlarla müşterinin ilgisini diri tutmaya çalışan bir özelliğe sahiptir. Bu çalışmada Re-loved isimli bir koleksiyon oluşturulmuş ve çağdaş moda ekosisteminin hızlı tüketim odaklı yapısına karşı, tekstil tasarımını bir hafıza ve onarım disiplini olarak yeniden konumlandırmak amaçlanmıştır. Bu koleksiyonda duygusal sürdürülebilirlik kavramını merkeze alarak, giysi ile kullanıcı arasındaki bağı koparan tek tiplleşmeye karşı sanatsal bir duruş sergilenmektedir. Tasarım sürecinin temelini oluşturan dolaptaki sönmüş yıldızlar metaforu, yaşam döngüsünü tamamladığı düşünülen atık denim materyallerinin, tasarım müdahalesiyle yeniden parlamasını ve estetik bir değer kazanmasını temsil eden bir anlam içermektedir. Çalışmada oluşturulan koleksiyonun teknik ve görsel omurgasını oluşturan modern Sashiko teması, geleneksel Japon zanaatını endüstriyel bir estetikle hibritleştirir. Geleneksel olarak onarım amacıyla kullanılan Sashiko dikişleri, bu projede altın ve bakır tonlarındaki ipliklerle yüceltilerek, kusurların birer tasarım öğesine dönüştüğü endüstriyel Kintsugi anlayışını yansıtır. Koleksiyonun ana renk paleti, derin ve doygun indigo tonlarından oluşmakta olup, bu tonlar tasarımın ciddiyetini ve sürdürülebilirlik vurgusunu desteklemektedir. Re-loved, sadece bir giysi serisi değil; geçmişin izlerini modern Sashiko ile onararak geleceğin moda anlayışına dair etik, sürdürülebilir ve duygusal bir rota çizen disiplinlerarası bir manifestodur.

Anahtar Kelimeler: Modern Sashiko, Sürdürülebilirlik, Atık Denim, Tasarım, Re-loved

ABSTRACT

The world of design is a vast field where countless ideas converge. This field produces designs for various purposes and contributes to progress through creations that reflect the spirit of the times. Textile and fashion design, one such field, is a major sector in which a wide range of products are designed. This sector possesses a characteristic of constantly renewing itself to create appeal and trends within society, striving to keep the customer's interest alive through diverse collections. In this study, a collection named 'Re-loved' has been created, aiming to reposition textile design as a discipline of memory and repair in opposition to the fast-fashion-oriented structure of the contemporary fashion ecosystem. By placing the concept of emotional sustainability at its core, this collection adopts an artistic stance against the homogenisation that severs the bond between clothing and the wearer. The metaphor of 'faded stars in the wardrobe', which forms the foundation of the design process, carries a meaning that represents how waste denim materials—considered to have completed their life cycle—are made to shine again and gain aesthetic value through design intervention. The modern Sashiko theme, which forms the technical and visual backbone of the collection created in this project, hybridises traditional Japanese craftsmanship with an industrial aesthetic. Traditionally used for mending, Sashiko stitches are elevated in this project with gold and copper-toned threads, reflecting the industrial Kintsugi philosophy where imperfections are transformed into design elements. The collection's primary colour palette consists of deep, rich indigo tones, which reinforce the design's sense of gravitas and its emphasis on sustainability. Re-loved is not merely a clothing collection; it is an interdisciplinary manifesto that charts an ethical, sustainable and emotional course for the future of fashion by repairing the traces of the past with modern Sashiko.

Keywords: Modern Sashiko, Sustainability, Waste Denim, Design, Re-loved

ATIKLARIN ŞEFFAF DÖNÜŞÜMÜ: SÜRDÜRÜLEBİLİR SANAT PERSPEKTİFİNDEN ÇANTA TASARIMLARI

TRANSPARENT RECYCLING OF WASTE: BAG DESIGNS FROM A SUSTAINABLE ART PERSPECTIVE

Hüseyin Özdemir^{1*}, Seda Parlaksoy²

¹ Gaziantep Üniversitesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0000-0002-0783-0563

² Gaziantep Üniversitesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID:

*Sorumlu Yazar: hozdemir@gantep.edu.tr

ÖZET

Sanat insanın düşünce ve duygularını ifade etme biçimi olup, aynı zamanda yaşadığı dönemi yansıtan bir üretim alanıdır. Bu alanda üretilen sanat eserleri de aynı duygu ve düşüncenin tasarıma dönüşmesiyle toplumun kullanımına sunulmaktadır. Tasarımcı hayallerini, doğayı, yaşamışlıkları ve aldığı eğitimi farklı amaçlar doğrultusunda ürüne dönüştürürken toplumsal faydayı ön planda tutar. Bu fayda bazen duygulara bazen de sürdürülebilir bir gelecek perspektifi için olabilir. Bu bağlamda sanatsal tasarımların doğru bir misyonda üretilmesi tasarımcıya ayrıca bir görev yüklemektedir. Bu çalışmada sürdürülebilir bir dünya için üretim fazlası ve kullanım dışı tekstil atıklarının epoksi reçine ile birleştirip, kalıp döküm yöntemiyle çanta tasarımlarına dönüştürülmesi amaçlanmıştır. Atık kumaşlar, epoksi malzeme aracılığıyla yeni bir form, dayanıklılık ve yüzey kazanırken, geleneksel tekstil algısı endüstriyel bir malzeme ile birlikte yeniden yorumlanmıştır. Ortaya çıkan tasarımlar, geri dönüşüm kavramını yalnızca çevresel bir zorunluluk olarak değil, aynı zamanda sanatsal ve tasarımsal bir ifade alanı olarak ele almaktadır. Çalışma, atık malzemelerin estetik ve işlevsel değer kazanabileceğini ortaya koyarken, sürdürülebilir tasarım anlayışına malzeme temelli, uygulamalı bir yaklaşım sunmaktadır. Ürüne dönüşen bu uygulamalarda, Dottina, Golden Manhattan, Classic Entry, Savannora ve Denlace isimli beş adet çanta üretilmiş olup, ürünlerin hikâye panoları, eskiz çizimleri ve artistik çizimleri yapılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Sanatsal Tasarım, Sürdürülebilirlik, Çanta, Epoksi, Atık Kumaş

ABSTRACT

Art is a means by which humans express their thoughts and emotions, whilst also serving as a creative field that reflects the era in which it is produced. The works of art created within this field are made available to society through the transformation of these same emotions and thoughts into design. When transforming their dreams, nature, life experiences and education into products for various purposes, designers prioritise social benefit. This benefit may sometimes be for the sake of emotions, and at other times for the perspective of a sustainable future. In this context, the production of artistic designs with the right mission imposes an additional responsibility on the designer. This study aims to transform surplus production and end-of-life textile waste into bag designs by combining them with epoxy resin and using the mould casting method, for the sake of a sustainable world. Whilst the waste fabrics acquire a new form, durability and surface texture through the epoxy material, the traditional perception of textiles has been reinterpreted in conjunction with an industrial material. The resulting designs approach the concept of recycling not merely as an environmental necessity, but also as a space for artistic and design expression. The project demonstrates that waste materials can acquire aesthetic and functional value, whilst offering a material-based, practical approach to sustainable design. In these applications, which have been transformed into products, five bags—named Dottina, Golden Manhattan, Classic Entry, Savannora and Denlace have been produced, accompanied by product storyboards, sketch drawings and artistic illustrations.

Keywords: Artistic Design, Sustainability, Bags, Epoxy, Waste Fabric.

POSTMODERN DÖNEMDE SANAT EĞİTİMİ VE SANAT ÖĞRENCİSİNİN KONUMU: GÜNCEL SANAT PRATİKLERİ ÜZERİNE BİR İNCELEME

THE POSITION OF THE ART STUDENT IN THE POSTMODERN ERA: AN EXAMINATION ON CONTEMPORARY ART PRACTICES

İlayda Kırbaş

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0001-0780-7558
Sorumlu Yazar: ilaydakirbas0@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, postmodern düşüncenin sanat eğitimi üzerindeki etkilerini merkeze alarak modern dönemde sanat öğrencisi olmanın anlamını ve dönüşen yapısını incelemeyi amaçlamaktadır. Özellikle postmodernizmle birlikte sanatın tek bir doğruya, üsluba ya da estetik ölçüte bağlı olmaması; disiplinlerarası üretimlerin yaygınlaşması ve özgünlük kavramının yeniden tartışmaya açılması, sanat öğrencisinin üretim sürecini doğrudan etkilemiştir. Çalışmada, postmodern sanat anlayışının sanat öğrencisinin kimlik oluşumu, üretim pratiği ve sanat eğitimi içerisindeki konumu üzerindeki etkileri değerlendirilecektir. Ayrıca günümüz sanat öğrencisinin dijital kültür, sosyal medya, yapay zekâ ve hızla değişen görsel tüketim alışkanlıkları içerisinde nasıl bir üretim süreci geliştirdiği tartışılacaktır. Bu bağlamda sanat öğrencisinin yalnızca eser üreten birey değil; aynı zamanda eleştiren sorgulayan ve kendi görsel dilini oluşturmaya çalışan bir özne hâline geldiği üzerinde durulacaktır. Araştırma, postmodernizmin sanat eğitimine kazandırdığı özgürlük alanlarını ve beraberinde ortaya çıkan kimlik, özgünlük ve aidiyet problemlerini inceleyerek günümüz sanat öğrencisinin karşılaştığı dönüşümleri ortaya koymayı hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler: Postmodern sanat, sanat eğitimi, özgünlük, çağdaş sanat pratikleri, dijitalleşme

ABSTRACT

This study aims to examine the meaning and transforming structure of being an art student in the modern era by focusing on the effects of postmodern thought on art education. Especially with postmodernism, the fact that art is no longer tied to a single truth, style, or aesthetic criterion, the widespread emergence of interdisciplinary productions, and the reopening of the concept of originality to discussion have directly affected the production process of the art student. In this study, the effects of postmodern art understanding on the identity formation, production practices, and position of the art student within art education will be evaluated. In addition, it will be discussed how today's art student develops a production process within digital culture, social media, artificial intelligence, and rapidly changing habits of visual consumption. In this context, emphasis will be placed on the idea that the art student has become not only an individual who produces works, but also a subject who critiques, questions, and strives to create their own visual language. The research aims to reveal the transformations encountered by today's art student by examining both the areas of freedom that postmodernism has brought to art education and the accompanying problems of identity, originality, and belonging.

Keywords: Postmodern art, art education, originality , contemporary art practices, digitalization

GÖÇEBELİKTE KARAVANA HAREKETLİ YAŞAM KÜLTÜRÜNÜN TARİHSEL DÖNÜŞÜMÜ

FROM NOMADISM TO THE CARAVAN THE HISTORICAL TRANSFORMATION OF MOBILE LIVING CULTURE

İlker Ramazan Şimşek

Gaziantep Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Resim Anasanat Dalı, Gaziantep, Türkiye,
ORCID: 0009-0002-0971-3691

Sorumlu Yazar: pegasus_ikki27@hotmail.com

ÖZET

Bu çalışma, göçebe yaşam kültüründen modern karavan yaşamına uzanan tarihsel dönüşümü incelemeyi amaçlamaktadır. İnsanlık tarihinin ilk dönemlerinden itibaren hareket halinde yaşayan toplulukların barınma, korunma ve seyahat etme ihtiyaçları doğrultusunda geliştirdiği yaşam biçimlerinin, günümüzde karavan kültürü içerisinde farklı bir yapıda devam ettiği düşünülmektedir. Özellikle göçebe toplumların doğayla kurduğu ilişki, az eşya ile yaşama anlayışı ve sürekli hareket halinde olma kültürü, modern karavan yaşamının düşünsel temelini oluşturmaktadır.

Çalışmada, avcı-toplayıcı topluluklardan başlayarak göçebe yaşamın tarihsel gelişimi ele alınmaktadır. İlk insan topluluklarının doğada hayatta kalabilmek için taşınabilir yaşam alanları oluşturduğu, yerleşik düzene geçilmesine rağmen bazı toplulukların hareketli yaşam biçimini sürdürdüğü görülmektedir. Tacirler, askerler, seyyahlar ve göçebe kabileler için açık alanda konaklama ihtiyacının tarih boyunca devam ettiği değerlendirilmektedir.

Araştırma kapsamında ayrıca “kervan” kavramının tarihsel gelişimi üzerinde durulmaktadır. Farsça “karwan” kelimesinden türeyen kervan kavramının, yalnızca ticari bir seyahat biçimi değil; kültürler arası iletişim ve etkileşimin taşıyıcısı olduğu görülmektedir. Özellikle İpek Yolu üzerinde gelişen kervan kültürü ve kervansaray yapılarının, farklı toplumlar arasında ekonomik ve kültürel bağların kurulmasına önemli katkılar sağladığı düşünülmektedir.

Çalışmada modern karavan kültürünün ortaya çıkış süreci de ele alınmaktadır. 19. yüzyılın sonlarından itibaren Avrupa’da gelişmeye başlayan tekerlekli yaşam alanlarının, zamanla teknolojik gelişmelerle birlikte daha işlevsel hale geldiği görülmektedir. İlk modern karavan örneklerinden başlayarak çekici sistemleri, hafif malzeme kullanımı ve alüminyum gövdeli tasarımların karavan kültürünün gelişiminde önemli rol oynadığı değerlendirilmektedir.

Bunun yanında modern karavan yaşamının yalnızca bir ulaşım biçimi olmadığını; özgürlük, doğayla yakın ilişki kurma, sade yaşam ve hareketlilik gibi düşüncelerle bağlantılı bir yaşam anlayışına dönüştüğü görülmektedir. Özellikle günümüz tüketim kültürüne karşı daha minimalist yaşam biçimlerinin yeniden önem kazanmaya başlaması, karavan kültürünün yeniden yaygınlaşmasına katkı sağlamaktadır.

Sonuç olarak bu çalışma, göçebe yaşam kültüründen modern karavan anlayışına uzanan sürecin yalnızca teknik bir dönüşüm olmadığını; aynı zamanda insanın özgürlük, hareket ve doğayla ilişki kurma isteğinin tarih boyunca değişen biçimlerde devam ettiğini ortaya koymayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Göçebelik, Karavan, Kervan Kültürü, Hareketli Yaşam, Kültürel Tarih

ABSTRACT

This study aims to examine the historical transformation extending from nomadic life culture to modern caravan living. It is considered that the forms of life developed by mobile communities throughout the earliest periods of human history in response to their needs for shelter, protection, and travel continue today in a different structure within caravan culture. In particular, the relationship that nomadic societies established with nature, the understanding of living with minimal possessions, and the culture of constant mobility constitute the intellectual foundation of modern caravan life.

The study discusses the historical development of nomadic life beginning with hunter-gatherer communities. It is observed that early human societies created portable living spaces in order to survive in nature, and that despite the transition to settled life, some communities continued to maintain mobile lifestyles. It is considered that the need for accommodation in open spaces persisted throughout history for traders, soldiers, travelers, and nomadic tribes.

The research also focuses on the historical development of the concept of the “caravan.” Derived from the Persian word “karwan,” the concept of the caravan is seen not only as a form of commercial travel but also as a carrier of

intercultural communication and interaction. In particular, the caravan culture that developed along the Silk Road and the caravanserais are thought to have made significant contributions to the establishment of economic and cultural connections between different societies.

The study further examines the emergence of modern caravan culture. It is observed that wheeled living spaces, which began to develop in Europe from the late nineteenth century onward, gradually became more functional through technological advancements. Beginning with the first modern caravan examples, towing systems, the use of lightweight materials, and aluminum-bodied designs are considered to have played important roles in the development of caravan culture.

In addition, modern caravan life is regarded not merely as a mode of transportation, but as a lifestyle associated with ideas such as freedom, close connection with nature, simple living, and mobility. Particularly in today's consumer culture, the renewed importance of more minimalist lifestyles has contributed to the growing popularity of caravan culture once again.

As a result, this study aims to demonstrate that the process extending from nomadic life culture to the modern understanding of caravans is not merely a technical transformation, but also the continuation of humanity's desire for freedom, mobility, and connection with nature in changing forms throughout history.

Keywords: Nomadism, Caravan, Caravan Culture, Mobile Living, Cultural History

GENÇ SANATÇILAR İÇİN SOSYAL MEDYA KULLANIMI

SOCIAL MEDIA USAGE FOR EMERGING ARTISTS

İrem Bozkıroğlu

Gaziantep Üniversitesi ,Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0007-0646-7575

Sorumlu Yazar: bozkirogluirem6@gmail.com

ÖZET

Günümüzde sosyal medya platformları, genç sanatçılar için yalnızca paylaşım yapılan dijital alanlar olmaktan çıkmış; görünürlük kazanma, izleyici kitlesi oluşturma ve profesyonel bağlantılar geliştirme açısından önemli bir iletişim ortamına dönüşmüştür. Bu nedenle sosyal medyanın bilinçli, planlı ve stratejik biçimde kullanılması, genç sanatçıların üretim süreçleri ve kariyer gelişimleri açısından önemli bir yere sahiptir.

Bu çalışma, sosyal medyanın genç sanatçılar üzerindeki etkilerini ve dijital platformların sanat üretimiyle kurduğu ilişkiyi incelemeyi amaçlamaktadır. Özellikle sanatçının kendine ait bir görsel dil oluşturmasının, dijital ortamda güçlü bir kimlik oluşturma açısından önemli olduğu düşünülmektedir. Paylaşımlar arasında renk, tema, içerik ve sunum açısından bütünlük sağlanması, izleyicinin sanatçıyı daha kolay tanınmasına ve üretimlerini daha güçlü biçimde ilişkilendirmesine katkı sağlamaktadır.

Sosyal medya kullanımında düzenli paylaşım yapmak da görünürlük açısından önemli bir unsur olarak değerlendirilmektedir. Sürekli aktif olmak, dijital platformların algoritmik yapısı içerisinde içeriklerin daha fazla kişiye ulaşmasını sağlamaktadır. Bununla birlikte, yalnızca paylaşım sıklığı değil, içerik niteliği de belirleyici bir rol oynamaktadır. Üretim sürecine ait görüntüler, eskizler, atölye ortamı ve süreç paylaşımları, izleyicinin sanatçının üretim sürecine daha yakın hissetmesini sağlayarak daha güçlü bir etkileşim oluşturmaktadır.

Hashtag kullanımı ve diğer sanatçılarla kurulan dijital etkileşimler de hedef kitleye ulaşma açısından önemli görülmektedir. Yorumlaşma, ortak çalışmalar ve dijital iş birlikleri sayesinde sosyal medya, bireysel bir paylaşım alanının ötesine geçerek kolektif üretim ve iletişim ortamına dönüşebilmektedir.

Çalışmada ayrıca röportajların ve sanatçı söyleşilerinin önemi üzerinde durulmaktadır. Sanatçının üretim süreci, ilham kaynakları ve düşünsel yaklaşımı hakkında konuşması, izleyicinin eserlerle daha güçlü bağ kurmasına katkı sağlamaktadır. Bu durum, sanatçının dijital görünürlüğünü artırırken aynı zamanda üretimlerinin anlam katmanlarını da güçlendirmektedir.

Sonuç olarak sosyal medya, doğru ve bilinçli kullanıldığında genç sanatçılar için güçlü bir görünürlük ve iletişim aracı haline gelmektedir. Özgün, düzenli ve etkileşime açık bir kullanım biçiminin, sanatçının hem tanınırlığını artırdığı hem de yeni üretim ve iş birliği olanakları oluşturduğu düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sosyal Medya, Genç Sanatçılar, Görünürlük, Dijital Platformlar, Sanat İletişimi

ABSTRACT

Today, social media platforms have evolved beyond being merely digital spaces for sharing content for emerging artists; they have become important communication environments for gaining visibility, building audiences, and developing professional connections. Therefore, the conscious, planned, and strategic use of social media has an important place in the production processes and career development of young artists.

This study aims to examine the effects of social media on emerging artists and the relationship established between digital platforms and artistic production. In particular, it is considered important for artists to develop their own visual language in order to establish a strong identity in digital environments. Maintaining consistency in color, theme, content, and presentation among posts helps audiences recognize the artist more easily and associate the artworks more strongly with the creator.

Regular posting is also regarded as an important factor in terms of visibility in social media usage. Remaining consistently active enables content to reach more people within the algorithmic structure of digital platforms.

However, not only the frequency of posts but also the quality of content plays a decisive role. Images from the production process, sketches, studio environments, and process-oriented posts allow audiences to feel closer to the artist's creative process and create stronger interaction.

The use of hashtags and digital interactions established with other artists are also considered important in reaching target audiences. Through comments, collaborations, and digital partnerships, social media can transform beyond an individual sharing space into a collective production and communication environment.

The study also emphasizes the importance of interviews and artist talks. When artists discuss their production process, sources of inspiration, and intellectual approaches, audiences are able to establish stronger connections with the artworks. This situation not only increases the artist's digital visibility but also strengthens the layers of meaning within their productions.

As a result, when used correctly and consciously, social media becomes a powerful tool of visibility and communication for emerging artists. It is believed that an original, regular, and interaction-oriented use of social media increases both the artist's recognition and opportunities for new productions and collaborations.

Keywords: Social Media, Emerging Artists, Visibility, Digital Platforms, Art Communication

POLİTİK BİR AYGIT OLARAK SANAT

ART AS A POLITICAL APPARATUS

İzlemnur Ekim

Trakya Sosyal Bilimler Enstitüsü, Edirne, Türkiye, ORCID: 0009-0007-2480-3720

Sorumlu Yazar: izlemnurekim@org.trakya.edu.tr

ÖZET

Sanatın politik niteliği, sadece taşıdığı doğrudan mesajlarda değil, aynı zamanda toplumun geçmişle ve tarihsel gerçeklikle kurduğu bağın nasıl yönetildiğinde gizlidir. Güzellik, deha ve uygarlık gibi geleneksel varsayımlar, bugün tam olarak gerçekle örtüşmemekte; geçmişe gölge düşürerek, sanatı bugünün eylemlerinden kopararak, gerçek toplumsal ve siyasal bağlamını görmemizi ve halkın kendi tarihine sahip çıkmasını engellerken, mevcut yönetici sınıfların statükosunu korumaya hizmet eder. Dolayısıyla politik sanat, bize ait olan tarihten yoksun bırakılmamıza karşı direnç göstererek, sanatın egemen güçlerin bir meşruiyet aracı olmaktan çıkarıp onu yeniden bir “eylem ve bilinç alanı” haline getirmeyi hedefler.

Bu çalışma, görsel analiz ve tarihsel yorumlama üzerinden sanatın politik bir aygıt olarak rolünü incelemektedir. Özellikle, çalışma Türkiye’de Cumhuriyet döneminde modern kimliğin inşasında sanatın rolüne odaklanmakta ve bu dönemde başlatılan kültürel reformların sanat üretimi üzerindeki etkisini tartışmaktadır. Çalışma ayrıca, modern ve çağdaş sanatsal uygulamaların politik imgeler ve sosyal sorunlarla nasıl etkileşim kurduğunu da ele almaktadır. Seçilen örnekleri analiz ederek, sanatın yalnızca estetik bir nesne olarak değil, aynı zamanda kamu bilincini şekillendirebilen ve sosyal gerçekleri yansıtabilen eleştirel ve dönüştürücü bir araç olarak da işlev gördüğünü savunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Politik sanat, ideoloji, görsel temsil, Cumhuriyet dönemi sanatı, görsel kültür

ABSTRACT

The political nature of art is not only embedded in its direct messages but also in how it constructs society’s relationship with the past and historical reality. Traditional assumptions such as beauty, genius, and civilization do not fully correspond to reality today; by casting a shadow over the past and detaching art from contemporary actions, they obscure its true social and political context while contributing to the maintenance of the existing status quo of ruling classes. Therefore, political art resists this process of historical dispossession, aiming to transform art from a legitimizing tool of dominant powers into a field of action and consciousness.

This study examines the role of art as a political apparatus through visual analysis and historical interpretation. It particularly focuses on the role of art in the construction of modern identity during the Republican era in Turkey and discusses the impact of cultural reforms initiated in this period on artistic production. The study also addresses how modern and contemporary artistic practices interact with political imagery and social issues. Through the analysis of selected examples, it argues that art functions not only as an aesthetic object but also as a critical and transformative tool capable of shaping public consciousness and reflecting social realities.

Keywords: Political art, ideology, visual representation, Republican period art, visual culture

DİJİTAL ESTETİKTE VERİ BOYAMA: ZEUGMA MOZAIKLERİ ÜZERİNDEN GAZİANTEP'İN KÜLTÜREL BELLEĞİNİN ALGORİTMİK TEMSİLİ

DATA PAINTING IN DIGITAL AESTHETICS: ALGORITHMIC REPRESENTATION OF GAZİANTEP'S CULTURAL MEMORY THROUGH ZEUGMA MOSAICS

Kerem Gülem

Marmara Üniversitesi, İstanbul, Türkiye, ORCID: 0009-0000-4640-0366

Sorumlu Yazar: keremgulem@marun.edu.tr

ÖZET

Bu çalışma, sanat ve teknolojinin kesişiminde yer alan "veri boyama" pratiği üzerinden Gaziantep'in kültürel belleğinin dijital estetiğe dönüşümünü incelemektedir. Çalışmanın odak noktasını, Gaziantep Zeugma Mozaik Müzesi'nin ikonik eseri olan "Çingene Kızı" mozaığı ile şehrin güncel verilerinin algoritmik bir düzlemde bir araya getirilmesi oluşturmaktadır. Ontolojik zemin olarak seçilen mozaik, geçmişin durağan bir imgesi olmaktan çıkarılıp, şehrin dinamiklerini yansıtan bir bellek katmanı olarak yeniden kurgulanmıştır. Yöntem olarak, Gaziantep'in iklim koşulları, antep fıstığı üretim rekolteleri, gastronomi verileri ve Zeugma'nın tarihsel evrelerine ait sayısal veriler kullanılarak akışkanlar dinamiği oluşturulmuştur. Bu algoritmik sistemde parçacıkların rengi, hızı ve hareket yönü tamamen toplanan verilerin matematiksel değerleri tarafından şekillendirilmektedir. Araştırma ve sanatsal uygulama sonucunda, görünmeyen istatistiksel veriler estetik ve görsel bir forma dönüşmüş, geleneksel kültürel miras ile güncel dijital sanat pratikleri arasında kavramsal bir köprü kurulmuştur. Sonuç olarak bu çalışma, veri görselleştirme tekniklerinin sanatsal bir ifade aracı olarak geleneksel kodları nasıl yeniden yorumlayabileceğini ve eserin izleyiciyle kurduğu etkileşimi nasıl canlı bir dijital simülasyona dönüştürebileceğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Veri Boyama, Dijital Sanat, Gaziantep, Çingene Kızı, Algoritmik Estetik

ABSTRACT

This article examines the transformation of Gaziantep's cultural memory into digital aesthetics through the practice of "data painting" at the intersection of art and technology. The focus of the study is the algorithmic integration of the iconic "Gypsy Girl" mosaic from the Gaziantep Zeugma Mosaic Museum with the city's current data. The mosaic, chosen as the ontological foundation, is reconstructed not as a static image of the past, but as a dynamic memory layer reflecting the city's current vitality. As a method, particle systems were created using numerical data pertaining to Gaziantep's climate conditions, pistachio yields, culinary data, and the historical phases of Zeugma. In this algorithmic system, the color, speed, and movement direction of the particles are entirely shaped by the mathematical values of the collected data. As a result of the research and artistic application, invisible statistical data has been transformed into an aesthetic and visual form, establishing a conceptual bridge between traditional cultural heritage and contemporary digital art practices. Consequently, this study demonstrates how data visualization techniques, as a means of artistic expression, can reinterpret traditional codes and transform the artwork's interaction with the viewer into a living digital simulation.

Keywords: Data Painting, Digital Art, Gaziantep, Gypsy Girl, Algorithmic Aesthetics

BANKSY’NİN İFŞA OLMA İDDALARININ ESERLERİNİN ANONİMLİĞİ ÜZERİNE ETKİSİ

THE IMPACT OF ALLEGED IDENTITY EXPOSURE ON THE ANONYMITY OF BANKSY’S WORKS

Kübra Saruhan

Gaziantep Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0001-4569-9324
Sorumlu Yazar: kubrasaruhan29@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, Banksy’nin anonim kimliği ile eserlerinin anlamı arasındaki ilişki üzerine yoğunlaşmaktadır. Son yıllarda sanatçının kimliğinin ortaya çıktığına dair çeşitli haber ve iddiaların gündeme gelmesi, anonim kalmak isteyen bir sanatçıyı yeniden görünür hâle getirmiştir. Bu doğrultuda çalışmanın temel sorusu, Banksy’nin kimliğinin bilinmesinin ya da kesin biçimde ortaya çıkmasının eserlerin algılanışını değiştirip değiştirmeyeceğidir. Araştırmada öncelikle kamusal sanat kavramı ve bu alanın anonim üretim biçimleriyle ilişkisi ele alınmıştır. Kamusal sanatın izleyiciyle doğrudan ilişki kuran yapısı, kamusal alandaki görünürlüğü ve geleneksel sanat mekânlarının dışına taşan üretim anlayışı üzerinden Banksy’nin konumu değerlendirilmektedir. Bu kapsamda kamusal sanat ve grafiti üzerine yazılmış akademik kaynaklar incelenmiş; sanatçının kamusal alandaki müdahaleleri, eserlerinin dolaşıma girme biçimi ve sanat piyasasındaki görünürlüğü birlikte ele alınmıştır. Çalışmada Michalina Lubaszewska’nın Banksy’nin savaş, yıkım ve kamusal hafıza üzerine ürettiği çalışmalarla ilgili değerlendirmelerinden, Bouameur ve Baghzou’nun Banksy’nin sanat piyasasındaki konumuna ilişkin incelemelerinden yararlanılmıştır. Ayrıca sanatçının kimliği hakkında ortaya çıkan güncel haberler ve kamuoyuna yansıyan tartışmalar da araştırma kapsamında değerlendirilmiştir. İncelenen kaynaklar doğrultusunda, Banksy’nin anonim kimliğinin yalnızca biyografik bir ayrıntı olmadığı; eserlerin kamusal etkisi, izleyiciyle kurduğu ilişki ve sanat piyasasındaki karşılığı üzerinde etkili bir unsur hâline geldiği görülmektedir. Bununla birlikte sanatçının kimliğine dair ortaya atılan iddiaların kesinlik taşımaması, anonimlik tartışmasının devam etmesine neden olmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Banksy ,anonim , Kamusal sanat

ABSTRACT

This study focuses on the relationship between Banksy’s anonymous identity and the meaning of his artworks. In recent years, various news reports and claims suggesting that the artist’s identity has been revealed have come to the forefront, bringing a previously anonymous artist back into visibility. In this context, the main research question of the study is whether knowing or definitively identifying Banksy’s identity changes the perception of his works.

The research first examines the concept of public art and its relationship with forms of anonymous production within this field. Banksy’s position is evaluated through the structure of public art, which establishes a direct relationship with the audience, its visibility in public space, and its production approach that extends beyond traditional art venues. In this scope, academic sources on public art and graffiti have been reviewed; the artist’s interventions in public space, the ways his works circulate, and his visibility within the art market are considered together.

The study draws on Michalina Lubaszewska’s analyses of Banksy’s works related to war, destruction, and public memory, as well as Bouameur and Baghzou’s examinations of Banksy’s position within the art market. In addition, recent news and public debates concerning the artist’s identity have also been evaluated within the scope of the research.

Based on the examined sources, it is observed that Banksy’s anonymous identity is not merely a biographical detail; rather, it has become a significant factor influencing the public impact of the works, their relationship with the viewer, and their reception within the art market. However, the lack of certainty regarding claims about the artist’s identity continues to sustain the debate on anonymity.

Keywords: Banksy, nonymous, public art

OYLUM HÖYÜK MÜHÜR VE DAMGALARININ ÇAĞDAŞ SERAMİK TASARIMLARINA UYARLANMASI

ADAPTATION OF OYLUM HÖYÜK SEALS AND STAMPS TO CONTEMPORARY CERAMIC DESIGNS

Kübra Yiğitel

Gaziantep Üniversitesi, Sanat Tasarım Yüksek Lisans, Kilis, Türkiye, ORCID: 0009-0002-1279-8542
Sorumlu Yazar: kbrsdl79@gmail.com

ÖZET

Bu araştırma, Oylum Höyük ve yakın çevresine ait mühürlerin görsel belleğini, güncel seramik formlarına taşımayı hedeflemektedir. Araştırmanın kapsamı, Kilis Müzesi envanterinde yer alan Tunç ve Demir Çağı buluntuları esas alınarak biçimlendirilmiş üç özgün uygulamadan meydana gelmektedir. Sanatsal uygulama temelli bir yöntemin benimsendiği çalışmada, antik imgeler yalnızca betimleyici bir tekrar yoluyla değil, yapısal bir dönüşüme uğratarak değerlendirilmiştir.

Bu doğrultuda ilk çalışmada, Hitit damga mühründe yer alan iki boyutlu spiral çerçeve, fitil tekniğinden yararlanılarak üç boyutlu bir ana gövdeye kavuşturulmuştur. İkinci uygulamada Hitit Kral Mührü, plaka ve rölyef teknikleriyle heykelsi bir yüzey tasarımına dönüştürülmüştür. Üçüncü eserde ise silindirik mührün döngüsel yapısı, Demir Çağı'na gönderme yapan kırmızı çamurdan biçimlendirilmiş sarmal bir vazo üzerine sır altı boyama tekniğiyle aktarılmış; ağız bölümüne uygulanan deformasyonlarla arkeolojik deneyim hissi pekiştirilmiştir. Şamotlu ve kırmızı çamur kullanılan eserler 1040-1050°C'de pişirilip oksit ve sırlarla nihai hâline ulaştırılmıştır.

Araştırmanın sonucu, geleneksel mühürlerde bulunan yardımcı motiflerin (spiral vb.) çağdaş seramik sanatında başlı başına yapısal bir forma ya da katmanlı bir ifade biçimine evrilebileceğini ortaya koymuştur. Bu çalışma, kültürel mirasın sadece muhafaza edilmesi gereken tarihsel bir nesne olmadığını; günümüz sanat pratiği içerisinde malzemenin ve tekniğin sunduğu olanaklarla çözümleyici bir yaklaşımla yeniden yorumlanabilecek dinamik bir tasarım kaynağı olduğunu göstererek literatüre özgün bir değer katmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Oylum Höyük, Çağdaş Seramik, Kültürel Bellek, Yüzey Tasarımı, Sanat ve Arkeoloji

ABSTRACT

This study aims to transfer the visual memory of seals from Oylum Höyük and its surroundings into contemporary ceramic forms. The scope of the research consists of three original works shaped with reference to Bronze and Iron Age findings housed in the Kilis Museum. An artistic practice-based methodology was adopted in the research, wherein ancient imagery was explored not through mere descriptive replication but through a structural transformation. Accordingly, in the first work, the two-dimensional spiral frame on a Hittite stamp seal was converted into a three-dimensional main body through the coiling technique. In the second application, a Hittite Royal Seal was transformed into a sculptural surface design using slab and relief methods. In the third piece, the cyclical structure of the cylinder seal was applied to a spiral vase produced from red clay referencing the Iron Age, employing underglaze painting; the deformations on the mouth portion accentuated a sense of archaeological experience. The works, which utilized grogged and red clays, were fired at 1040-1050°C and completed with oxides and glazes. The findings of the research indicate that subsidiary motifs (spirals etc.) on traditional seals can independently evolve into a structural form or a layered expression within contemporary ceramic art. This study contributes original value to the literature by demonstrating that cultural heritage is not merely a historical object to be preserved, but an active design source that can be analytically reinterpreted through the possibilities of material and technique within current art practice.

Keywords: Oylum Höyük, Contemporary Ceramics, Cultural Memory, Surface Design, Art and Archaeology

BEDENSEL DİSİPLİN İLE SANATSAL YARATICILIK ARASINDAKİ İLİŞKİ

THE RELATIONSHIP BETWEEN PHYSICAL DISCIPLINE AND ARTISTIC CREATIVITY

Mehmet Tolga Halhallı

Gaziantep Üniversitesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0002-5211-1936
Sorumlu Yazar: toskano27@icloud.com

ÖZET

Bu çalışma, bedensel disiplin ile sanatsal yaratıcılık arasındaki etkileşimi incelemeyi amaçlamaktadır. Özellikle spor ve sanat alanlarının kesişiminde yer alan bireylerde, fiziksel disiplinin yaratıcı üretim süreçlerine olan katkısı ele alınmıştır. Bedensel disiplin; düzenli antrenman, tekrar, odaklanma ve öz kontrol gibi unsurları içerirken, sanatsal yaratıcılık; özgünlük, ifade gücü ve estetik üretimle ilişkilendirilmektedir.

Araştırmalar, düzenli fiziksel aktivitenin bilişsel esneklik, dikkat süresi ve problem çözme becerilerini geliştirdiğini göstermektedir. Bu bağlamda, spor yapan bireylerin yaratıcı düşünme süreçlerinde daha üretken olabildiği ileri sürülmektedir. Özellikle yüzme gibi ritmik ve bireysel sporların, zihinsel odaklanmayı artırarak sanat üretiminde derinleşmeye katkı sağladığı düşünülmektedir.

Ayrıca disiplinli beden kullanımı, sanatçının üretim sürecinde süreklilik ve kararlılık kazanmasına yardımcı olmaktadır. Sanatsal üretimde karşılaşılan tikanlıklar, sporun sağladığı psikolojik dayanıklılık sayesinde aşılabilmektedir. Bu durum, beden-zihin bütünlüğü çerçevesinde değerlendirildiğinde, sanat ve sporun birbirini destekleyen iki alan olduğunu ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak, bedensel disiplinin yalnızca fiziksel performansı değil, aynı zamanda sanatsal yaratıcılığı da olumlu yönde etkilediği söylenebilir. Spor ve sanatın birlikte yürütülmesi, bireyin hem estetik hem de zihinsel gelişimine katkı sağlayarak daha bütüncül bir üretim süreci sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Bedensel Disiplin, Sanatsal Yaratıcılık, Beden-Zihin Bütünlüğü

ABSTRACT

This study aims to examine the interaction between physical discipline and artistic creativity. It focuses particularly on individuals who operate at the intersection of sports and art, exploring how physical discipline contributes to creative production processes. Physical discipline includes elements such as regular training, repetition, focus, and self-control, while artistic creativity is associated with originality, expressive power, and aesthetic production.

Research indicates that regular physical activity enhances cognitive flexibility, attention span, and problem-solving skills. In this context, it is suggested that individuals engaged in sports may demonstrate greater productivity in creative thinking processes. Especially rhythmic and individual sports like swimming are thought to support deeper artistic production by increasing mental focus.

Moreover, disciplined use of the body helps artists develop continuity and determination in their creative processes. Creative blocks encountered during artistic production can be overcome through the psychological resilience gained from sports. When evaluated within the framework of mind-body unity, this situation reveals that art and sport are two complementary fields.

In conclusion, physical discipline positively influences not only physical performance but also artistic creativity. The integration of sports and art contributes to both the aesthetic and cognitive development of individuals, offering a more holistic production process.

Keywords: Physical Discipline, Artistic Creativity, Mind-Body Unity

RASTLANTISALLIK VE MÜDAHALENİN KOMPOZİSYON ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

THE EFFECT OF RANDOMNESS AND INTERVENTION ON COMPOSITION

Mehmet Turan

Gaziantep Üniversitesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0001-7606-5156

Sorumlu Yazar: turanmehmet022@gmail.com

ÖZET

Bu çalışmada, resim üretim sürecinde rastlantısallığın kompozisyon üzerindeki etkisi deneyim temelli bir yaklaşımla incelenmektedir. Resim üretiminde çoğu zaman önceden planlanmış kompozisyon anlayışıyla hareket edilmekte, yüzey kontrollü bir biçimde oluşturulmaktadır. Bu çalışma kapsamında ise rastlantısallığın üretim sürecine dahil edilmesiyle ortaya çıkan görsel sonuçlar ve bu sonuçların kompozisyon üzerindeki etkileri araştırılmıştır.

Çalışma doğrultusunda üç farklı uygulama gerçekleştirilmiştir. İlk uygulamada yüzey tamamen rastlantısal biçimde oluşturulmuş ve süreç içerisinde herhangi bir yönlendirici müdahalede bulunulmamıştır. Bu aşamada ortaya çıkan leke, form ve yüzey ilişkilerinin beklenmedik görsel etkiler oluşturduğu gözlemlenmiştir. Ancak kompozisyon açısından değerlendirildiğinde, yüzeyin bütünlük ve denge bakımından zayıf kaldığı görülmüştür.

İkinci uygulamada rastlantısal başlangıç korunmuş, ancak süreç içerisinde sınırlı müdahaleler gerçekleştirilmiştir. Bu yöntemle birlikte rastlantının sunduğu özgün görsel yapı korunurken, kompozisyonun daha dengeli bir yapıya ulaştığı gözlemlenmiştir. Rastlantı ile kontrol arasındaki ilişkinin yüzey üzerinde daha uyumlu sonuçlar oluşturduğu görülmüştür.

Üçüncü uygulamada ise başlangıç aşaması rastlantısal biçimde oluşturulmuş olmasına rağmen, süreç boyunca daha yoğun müdahalelerde bulunularak kompozisyon bilinçli şekilde yeniden düzenlenmiştir. Bu aşamada görsel denge ve kompozisyon gücü artarken, rastlantının oluşturduğu sürpriz etkilerin azaldığı fark edilmiştir.

Çalışma süreci boyunca rastlantısallığın beklenmedik form ve ilişkiler ortaya çıkarabildiği, ancak tek başına yeterli bir yöntem olmadığı sonucuna ulaşılmıştır. Müdahale düzeyi arttıkça kompozisyonun daha kontrollü ve güçlü hale geldiği, buna karşılık rastlantının sunduğu özgür ve deneysel etkilerin azaldığı gözlemlenmiştir.

Sonuç olarak çalışma, rastlantısallığın kontrol ve bilinçli müdahale ile birlikte kullanıldığında daha güçlü ve anlamlı kompozisyonlar oluşturabildiğini ortaya koymaktadır. Bu bağlamda rastlantısallık, yalnızca tesadüfi bir durum değil; sanatçı tarafından yönlendirilebilen ve üretim sürecine katkı sağlayan önemli bir yöntem olarak değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Rastlantısallık, Kompozisyon, Deneysel Sanat, Süreç, Soyut Resim

ABSTRACT

This study examines the effect of randomness on composition in the painting production process through an experience-based approach. In painting production, the surface is generally created through a previously planned understanding of composition and in a controlled manner. Within the scope of this study, the visual results emerging from the inclusion of randomness in the production process and the effects of these results on composition were investigated.

In line with the study, three different applications were carried out. In the first application, the surface was created completely randomly and no guiding intervention was made during the process. At this stage, it was observed that the resulting stains, forms, and surface relationships created unexpected visual effects. However, in terms of composition, the surface was found to remain weak in terms of integrity and balance.

In the second application, the random beginning was preserved, but limited interventions were made during the process. With this method, while the original visual structure offered by randomness was preserved, the composition

achieved a more balanced structure. It was observed that the relationship between randomness and control created more harmonious results on the surface.

In the third application, although the initial stage was created randomly, the composition was consciously reorganized through more intensive interventions throughout the process. At this stage, while visual balance and compositional strength increased, the surprising effects created by randomness were observed to decrease.

Throughout the study, it was concluded that randomness can reveal unexpected forms and relationships, but it is not sufficient as a standalone method. As the level of intervention increased, the composition became more controlled and stronger, whereas the free and experimental effects offered by randomness diminished.

As a result, the study reveals that randomness can create stronger and more meaningful compositions when used together with control and conscious intervention. In this context, randomness is evaluated not only as a coincidental situation but also as an important method that can be directed by the artist and contribute to the production process.

Keywords: Randomness, Composition, Experimental Art, Process, Abstract Painting

RESİM EĞİTİMİNDE DENEYİM TEMELLİ ÖĞRENME VE BİREYSEL GELİŞİM

EXPERIENCE-BASED LEARNING AND INDIVIDUAL DEVELOPMENT IN ART EDUCATION

Mehriban Güçlü

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0008-9308-822X
Sorumlu Yazar: guclumehriban@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, bir resim öğrencisinin eğitim süreci boyunca deneyimlediği teknik ve düşünsel gelişimi, üretim pratikleri üzerinden ele almaktadır. Sanat eğitimi, yalnızca bilgi aktarımına dayalı bir süreç olarak tanımlanamaz; aksine, deneyim, deneme, gözlem ve sorgulama ekseninde ilerleyen çok katmanlı bir öğrenme alanı sunar. Bu süreçte öğrenci, farklı teknikleri uygulayarak, hata yaparak ve bu hataları yeniden değerlendirerek kendi ifade dilini kademeli biçimde inşa eder.

Atölye dersleri, bu gelişimin en belirleyici alanlarından biridir. Öğrenci burada yalnızca kuramsal bilgiyi edinmekle kalmaz; bilgiyi uygulamaya dönüştürerek, malzeme ile doğrudan ilişki kurar ve üretim sürecinin dinamiklerini deneyimler. Bu bağlamda atölye, teknik becerinin ötesine geçen bir öğrenme ortamı sunar; öğrencinin görsel düşünme biçimini geliştirir, algısal farkındalığını artırır ve üretim sürecine eleştirel bir mesafeN kazandırır.

Çalışma kapsamında, farklı sanatçıları inceleme, kolaj ve replika üretimleri gerçekleştirme, çevreden gözlem yoluyla veri toplama ve bu verileri soyut kompozisyonlara dönüştürme gibi çeşitli yöntemlerin öğrenci gelişimine sağladığı katkılar ele alınmaktadır. Ayrıca ortak projelerde yer alma sürecinin, öğrencinin hem bireysel üretim disiplinini hem de kolektif çalışma pratiğini geliştirdiği gözlemlenmiştir. Bu deneyimler, öğrencinin teknik yeterliliğini güçlendirmenin yanı sıra, kompozisyon kurma becerisini derinleştirir ve farklı üretim yöntemlerine açık bir yaklaşım geliştirmesine olanak tanır. Teknik gelişim, bu çalışma çerçevesinde yalnızca malzeme kullanımına indirgenmemekte; aynı zamanda deneme, hata yapma, yeniden üretme ve kendini sorgulama süreçlerini içeren bütüncül bir dönüşüm olarak ele alınmaktadır. Bu bağlamda öğrenme süreci, doğrusal bir ilerleme yerine, sürekli geri dönüşler ve yeniden yapılandırmalarla ilerleyen dinamik bir yapı olarak değerlendirilmektedir.

Sonuç olarak bu çalışma, resim eğitimi sürecinde atölye deneyiminin öğrencinin teknik, algısal ve düşünsel gelişimi üzerindeki belirleyici rolünü ortaya koymayı amaçlamaktadır. Öğrencinin üretim sürecine aktif katılımı, eleştirel farkındalık geliştirmesi ve kendi görsel dilini oluşturma çabası, sanat eğitiminin temel kazanımları arasında yer almaktadır.

Anahtar Kelimeler: Resim eğitimi, sanat eğitimi, atölye deneyimi, teknik gelişim, düşünsel gelişim, üretim Pratiği

ABSTRACT

This study examines the technical and conceptual development experienced by an art student throughout their educational process, focusing on their production practices. Art education cannot be defined solely as a process based on the transfer of knowledge; rather, it offers a multilayered learning environment that progresses through experience, experimentation, observation, and inquiry. In this process, the student gradually constructs their own mode of expression by applying different techniques, making mistakes, and re-evaluating those mistakes.

Studio courses are among the most decisive areas of this development. In these settings, the student not only acquires theoretical knowledge but also transforms it into practice, establishing a direct relationship with materials and experiencing the dynamics of the production process. In this context, the studio provides a learning environment that goes beyond technical skills; it develops the student's visual thinking, increases perceptual awareness, and enables a critical distance toward the production process.

Within the scope of this study, the contributions of various methods to student development are discussed, such as examining different artists, producing collages and replicas, collecting data through observation of the environment, and transforming these data into abstract compositions. In addition, participation in collaborative projects has been observed to enhance both the student's individual production discipline and their ability to work collectively. These

experiences not only strengthen technical proficiency but also deepen compositional skills and foster an openness to diverse methods of production.

Technical development, within this framework, is not reduced merely to the use of materials; it is considered a holistic transformation that includes processes of experimentation, making mistakes, reproduction, and selfreflection. Accordingly, the learning process is evaluated as a dynamic structure that progresses not linearly but through continuous feedback and reconstruction.

In conclusion, this study aims to reveal the decisive role of studio experience in the technical, perceptual, and conceptual development of students in art education. The student's active participation in the production process, development of critical awareness, and effort to establish their own visual language are among the fundamental outcomes of art education.

Keywords: Painting education, art education, workshop experience, technical development, intellectual development, production practice

DİJİTAL PLATFORMLARDA İÇ GİYİM SATIN ALMA DAVRANIŞLARINI ETKİLEYEN SATIŞ STRATEJİLERİ

SALES STRATEGIES AFFECTING LINGERIE PURCHASING BEHAVIOR ON DIGITAL PLATFORMS

Nazan AVCIOĞLU KALEBEK¹ ve Meral TURAN²

¹Gaziantep Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi*, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0000-0002-1840-034X

²Gaziantep Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi*, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0001-0111-1058

²Sorumlu Yazar: meral_turan@icloud.com

ÖZET

Dijital platformlar, alışverişini fiziksel mağazaların ötesine taşıyan ve tüketici deneyimini dijital ortama aktaran etkileşimli sistemlerdir. İç giyim satın alma davranışı ise, bireyin en kişisel konfor ve kimlik arayışını bu dijital kanallara yansıtma sürecini temsil etmektedir. Bu çalışmanın amacı, dijital platformlarda iç giyim satın alma davranışını şekillendiren temel faktörleri belirlemek ve görsel içerik ile reklam stratejilerinin bu süreçteki belirleyici rollerini ortaya koymaktır. İç giyim, mahrem ve duysal nitelikleri nedeniyle çevrimiçi alışverişte tüketiciler için performans, sosyal ve finansal riskler bağlamında zorlukları beraberinde barındırmaktadır. Çalışma kapsamında küresel (Aerie, Savage X Fenty By Rihanna, Knix vb.) ve yerel (Penti, Suwen) markaların satış stratejileri incelenerek analiz edilmiştir. Sonuç olarak, idealize edilmiş beden algısı yerine gerçekçi temsiliyet, salt promosyon yerine değer odaklı hikaye anlatımı ve sanal deneme (AR) gibi teknolojik entegrasyonlarının satın alma davranışına katkısı olduğu belirlenmiştir. Ayrıca araştırma, Türkiye gibi gelişmekte olan pazarlarda üretim odaklı (OEM) tuzağının ve sosyolojik normlardan kaynaklanan dijital mahremiyet kültürünün, yerel markaların küresel rekabet gücünü sınırlayan yapısal engelde olduğunu ortaya koymaktadır. Yüksek algısal risk içeren dijital iç giyim pazarında, görsel ve reklam stratejilerinin tüketici kararlarındaki kritik rolü vurgulanmakta ve sektörel uyum için teknoloji odaklı stratejik öneriler sunulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: İç giyim, Dijital platform, Sanal deneme, Marka stratejisi

ABSTRACT

Digital platforms are interactive systems that extend shopping beyond physical stores and transfer the consumer experience into the digital realm. Lingerie purchasing behavior represents the process of reflecting an individual's most personal quest for comfort and identity onto these digital channels. The objective of this study is to identify the fundamental factors shaping lingerie purchasing behavior on digital platforms and to reveal the determining roles of visual content and advertising strategies in this process. Due to its intimate and sensory characteristics, lingerie presents challenges for consumers in online shopping regarding performance, social, and financial risks. Within the scope of this study, the sales strategies of global (e.g., Aerie, Savage X Fenty By Rihanna, Knix) and local (Penti, Suwen) brands were examined and analyzed. Consequently, it was determined that realistic representation rather than idealized body perception, value-oriented storytelling instead of mere promotion, and technological integrations such as virtual try-on (AR) positively contribute to purchasing behavior. Furthermore, the research reveals that in developing markets such as Turkey, the production-oriented (OEM) trap and the digital privacy culture arising from sociological norms act as structural barriers limiting the global competitiveness of local brands. In the digital lingerie market, which involves high perceptual risk, the critical role of visual and advertising strategies in consumer decisions is emphasized, and technology-focused strategic recommendations are offered for sectoral adaptation.

Keywords: Lingerie marketing, Digital platform, Virtual try-on, Brand strategy

READYMADE KAVRAMI BAĞLAMINDA DATA SANATININ DEĞERLENDİRİLMESİ

EVALUATION OF DATA IN THE CONTEXT OF THE READY-MADE CONCEPT

Merve Deniz Büyüknacar

Gaziantep Üniversitesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0000-0001-5782-8747
Sorumlu Yazar: mdenzbuyuknacar@gmail.com

ÖZET

Toplumsal, teknolojik ve kültürel değişimler, sanatın üretim biçimlerini ve sanatçının yaklaşımını doğrudan etkilemiştir. Özellikle modern sanatla birlikte sanat yapıtının niteliği yeniden tartışılmaya başlanmış, geleneksel sanat anlayışının dışında yeni arayışlar ortaya çıkmıştır. Marcel Duchamp'ın ready-made anlayışı da bu kırılma noktalarından biri olmuş; gündelik yaşama ait sıradan nesnelerin sanat ortamına taşınmasıyla birlikte sanat eserinin yalnızca estetik ölçütlerle değerlendirilemeyeceği düşüncesi önem kazanmıştır. Günümüzde ise dijital teknolojilerin gelişmesiyle birlikte veri kavramı çağdaş yaşamın temel unsurlarından biri hâline gelmiş, sanat üretimlerinde de yeni bir malzeme olarak kullanılmaya başlanmıştır.

Bu çalışma, ready-made kavramı ile veri arasındaki ilişkiyi kuramsal açıdan incelemeyi amaçlamaktadır. Çalışmada ready-made anlayışının temelinde yer alan seçme, bağlam değiştirme ve yeniden yorumlama süreçlerinin veri temelli sanat üretimlerinde nasıl karşılık bulduğu değerlendirilmiştir. Bunun yanında verinin görünür ya da görünür olmayan yapısı üzerinden çağdaş sanatçının değişen rolü tartışılmıştır. Araştırmada nitel araştırma yöntemi kullanılmış; konu sanat tarihi, çağdaş sanat ve dijital sanat bağlamında ele alınmıştır.

Araştırma sonucunda, verinin ready-made ile birebir aynı yapıda olmadığı; ancak dijital çağın üretim anlayışı içerisinde ready-made düşüncesinin dönüşmüş bir karşılığı olarak değerlendirilebileceği sonucuna ulaşılmıştır. Endüstri toplumunda gündelik nesnelerin sanatın malzemesi hâline gelmesi gibi, bilgi toplumunda da veri çağdaş sanat üretim süreçlerinde önemli bir kaynak durumuna gelmiştir.

Anahtar Kelimeler: Ready-made, veri, dijital sanat, çağdaş sanat, Marcel Duchamp

ABSTRACT

Social, technological, and cultural changes have directly affected the forms of artistic production and the approaches of artists. Especially with modern art, the nature of the artwork began to be reconsidered, and new artistic approaches emerged beyond the traditional understanding of art. Marcel Duchamp's ready-made concept became one of the major turning points in this transformation. By bringing ordinary objects from everyday life into the art environment, Duchamp emphasized that artworks should not be evaluated solely according to aesthetic criteria. Today, with the development of digital technologies, data has become one of the fundamental elements of contemporary life and has started to be used as a new material in artistic production.

This study aims to examine the relationship between the ready-made concept and data from a theoretical perspective. The study evaluates how the processes of selection, changing context, and reinterpretation, which form the basis of the ready-made approach, are reflected in data-based art practices. In addition, the changing role of the contemporary artist is discussed through the visible and invisible nature of data. A qualitative research method was used, and the subject was examined within the context of art history, contemporary art, and digital art.

As a result of the study, it was concluded that data is not identical to the ready-made concept; however, it can be considered as a transformed equivalent of ready-made thinking within the production practices of the digital age. Just as everyday objects became artistic materials in industrial society, data has become an important source in contemporary artistic production within the information society.

Keywords: Ready-made, data art, digital art, contemporary art, Marcel Duchamp

GÜZEL SANATLAR EĞİTİMİNDE USTA-ÇIRAK İLİŞKİSİ VE ÖĞRENCİ DENEYİMİ

MASTER-APPRENTICE RELATIONSHIP AND STUDENT EXPERIENCE IN FINE ARTS EDUCATION

Muhammed Bilal Baltacı

Gaziantep Üniversitesi ,Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0001-7418-7117
Sorumlu Yazar: bilalbaltaci89@gmail.com

ÖZET

Sanat eğitimi, yalnızca teorik bilgilerin aktarıldığı bir süreç değil; teknik becerinin, estetik bakışın ve sanatçı kimliğinin usta ile öğrenci arasındaki etkileşimle şekillendiği bir öğrenme sürecidir. Tarih boyunca lonca sistemlerinden Rönesans atölyelerine kadar uzanan usta-çırak ilişkisi, günümüzde güzel sanatlar fakültelerindeki atölye derslerinde farklı bir yapı içinde devam etmektedir. Bu çalışma, güzel sanatlar fakültesi öğrencisinin gözünden, atölye eğitimindeki usta-çırak ilişkisinin sanatsal üretim sürecine katkılarını incelemeyi amaçlamaktadır. Çalışmada özellikle uygulama ağırlıklı derslerde hocanın yönlendirici rolü ve öğrencinin teknik gelişimi üzerindeki etkisi ele alınmaktadır. Resim öğrencisi için lavi, çizim kalemi ve akrilik gibi tekniklerde gelişim göstermek yalnızca bireysel çalışmayla gerçekleşmemektedir. Hocanın fırça kullanımına yaptığı müdahaleler, anatomik oranlarla ilgili düzeltmeleri ve kompozisyon üzerine yaptığı teknik değerlendirmeler, öğrencinin üretim sürecini doğrudan etkilemektedir. Bu süreçte öğrencinin yalnızca teknik becerisi değil, görsel düşünme biçimi de gelişmektedir.

Çalışma kapsamında ayrıca, öğrencinin üretim sürecinde karşılaştığı eleştiri kültürü üzerinde durulmaktadır. Atölye ortamında alınan geri bildirimlerin yalnızca hataları düzeltmeye yönelik olmadığı; aynı zamanda öğrencinin kendi üretimine daha dikkatli ve eleştirel yaklaşmasını sağladığı düşünülmektedir. Teknik hataların zamanla yeni arayışlara dönüşebilmesi ve öğrencinin kendi görsel dilini oluşturabilmesi, usta-çırak ilişkisi içerisinde gelişen önemli deneyimler arasında değerlendirilmektedir. Özellikle yüz ifadesi, karakter yapısı ve figürün kimliğini koruma gibi konularda yapılan yönlendirmelerin, öğrencinin estetik anlayışını geliştirdiği görülmektedir.

Günümüzde sanat ortamı giderek dijitalleşen ve bireyselleşen bir yapıya dönüşse de, atölye içerisinde kurulan usta-çırak ilişkisinin önemini koruduğu düşünülmektedir. Bu ilişkinin öğrenciye yalnızca teknik yeterlilik değil; çalışma disiplini, üretim sorumluluğu ve sanatsal yaklaşım açısından da önemli katkılar sunduğu görülmektedir.

Sonuç olarak bu çalışma, güzel sanatlar eğitiminde usta-çırak ilişkisinin sanat öğrencisinin gelişim sürecinde önemli bir yere sahip olduğunu ortaya koymaktadır. Atölye ortamında kurulan bu doğrudan etkileşimin, öğrencinin hem teknik becerilerini hem de sanatsal düşünme biçimini geliştiren temel unsurlardan biri olduğu değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sanat Eğitimi, Usta-Çırak İlişkisi, Atölye Deneyimi, Resim Öğrencisi, Sanatsal Üretim

ABSTRACT

Art education is not only a process in which theoretical knowledge is transferred, but also a learning process in which technical skills, aesthetic perspective, and artistic identity are shaped through the interaction between the master and the student. The master-apprentice relationship, which extends from guild systems to Renaissance workshops throughout history, continues today in a different structure within the studio courses of fine arts faculties. This study aims to examine the contributions of the master-apprentice relationship in studio education to the artistic production process from the perspective of a fine arts student.

The study particularly focuses on the guiding role of the instructor in practice-based courses and its effects on the technical development of the student. For a painting student, developing skills in techniques such as wash painting, drawing pencils, and acrylic painting cannot be achieved solely through individual work. The instructor's interventions in brush use, corrections regarding anatomical proportions, and technical evaluations on composition directly affect the student's production process. In this process, not only the student's technical skills but also their visual thinking abilities develop.

The study also emphasizes the culture of criticism encountered by students during the production process. Feedback received in the studio environment is considered not only a way of correcting mistakes, but also a means of

encouraging students to approach their own work more carefully and critically. The transformation of technical mistakes into new artistic explorations over time and the development of a personal visual language are regarded as important experiences shaped within the master-apprentice relationship. Guidance concerning facial expressions, character structure, and preserving the identity of the figure contributes significantly to the development of the student's aesthetic understanding.

Although today's art environment is becoming increasingly digitalized and individualized, the importance of the master-apprentice relationship established within the studio continues to remain significant. This relationship provides students not only with technical competence but also with discipline, responsibility in production, and an artistic perspective.

As a result, this study reveals that the master-apprentice relationship in fine arts education holds an important place in the developmental process of art students. The direct interaction established within the studio environment is considered one of the fundamental elements that improve both the technical skills and artistic way of thinking of students.

Keywords: Art Education, Master-Apprentice Relationship, Studio Experience, Painting Student, Artistic Production

TARİHSEL FİGÜRLERİN TEMSİLİNDE KURMACA VE GERÇEKLİK MUSSOLİNİ YÜZYILIN OĞLU DİZİSİ ÜZERİNE BİR İNCELEME

FICTION AND REALITY IN THE REPRESENTATION OF HISTORICAL FIGURES: AN ANALYSIS OF THE SERIES MUSSOLINI SON OF THE CENTURY

Muhammet Berat Demir

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0000-6750-5677
Sorumlu Yazar: beratshakur8@gmail.com

ÖZET

Meta anlatısal, postmodern anlatılardan sonra ortaya çıkmasının ardından, sinema ve dizilerde gelişme sağlayarak yazara ait bir eserin veya kendi gerçekliğini ele almaya çalışan kişinin gerçek dünya ve kurmaca dünya arasındaki bağlantılara yer vermeye çalışmaktadır. Belli bir gerçeğe dair kanıtı olmadan, kurmaca anlatılar halinde metalaşmış bir anlatı gelişme kazanması ile birlikte gerçeklik anlatılara kurmaca eklenerek anlatım yapısını değiştirmektedir. Meta anlatısal sinema ve dizi türlerinde anlatı biçimi olarak bir gelişme sağlayarak görsel estetik bir dille seyirciye aktarılır ve bu türlerde kamera, karakter, aydınlatma, mekân öğelerinde görsel bir biçimde estetik hale getirilerek seyirciye gerçek ve kurmaca dünya arasındaki ikilemlerini seyirciye yalancı belgesel hissini oluşturmayı düşünülmektedir. Bu sebeple birlikte metalaşan anlatı, türlerin kendi içerisinde gerçek dünyada var olan bir karakterin, kurmaca bir anlatı yoluyla şekillendirilerek yeni bir anlatı dili oluşturmaya çalışmaktadır. Bu bağlamda, Tarihsel Figürlerin Temsilinde Kurmaca ve Gerçeklik bağlamında “Mussolini Yüzyılın Oğlu” (2025) dizisinin tarihi dram ve biyografik türden ele alınan bir televizyon dizinin görsel ve anlatı olarak işlenen kurmaca ve gerçeklik arasındaki bağlamın ‘metalaşmış’ bir anlatım üzerinden ele alınmaktadır. Kurmaca anlatılar ve meta anlatının kavramsal çerçeve yönünden bahsedilerek ele alınan bu çerçevede işlenen özellikleri diziyeye uygun bir şekilde işlenmektedir. Bu dizide gerçeklik ve kurmaca arasındaki bağlantının metalaşması ve tarihsel gerçeklik bağlantısının biyografik bir türde anlatılmaya çalışarak dizide betimsel analiz yöntemi içerisinde gruplandırılarak incelenmiştir ve bu bağlam içerisinde çeşitli görseller çerçevesinde eklenerek kurmaca ve gerçeklik üzerinden ele alınmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kurmaca anlatı, meta anlatı, gerçeklik

ABSTRACT

Following the emergence of postmodern narratives, the meta narrative has evolved in film and television, seeking to explore the connections between the real world and the fictional world in works by authors or individuals attempting to grapple with their own reality. Without concrete evidence of a specific truth, as a narrative becomes commodified through fictional narratives, reality is incorporated into the fiction, thereby altering the narrative structure. In meta narrative cinema and television genres, elements such as camera work, characters, lighting, and setting are aesthetically refined to visually present the dilemmas between the real and fictional worlds, aiming to create a sense of a “mockumentary” for the audience. For this reason the meta narrative seeks to create a new narrative language by shaping a character that exists in the real world through a fictional narrative within the genres themselves. In this context, the television series “Mussolini: Son of the Century” (2025), which falls under the historical drama and biographical genres, examines the relationship between fiction and reality both visually and narratively through a “metanarrative” framework. Within this framework, which discusses fictional integrated into the series. In this series, the commodification of the connection between reality and fiction, as well as the attempt to narrate the link to historical reality within a biographical genre, has been analyzed through descriptive analysis methods. Within this context, various visual elements are incorporated to examine the interplay between fiction and reality.

Keywords: Fiction Narrative, meta narrative, reality

FARKLI MATERYALLER İLE ÇALIŞMA PRATİKLERİNİN RESİM ÖĞRENCİLERİNİN GELİŞİMİNE KATKISI

THE CONTRIBUTION OF WORKING WITH DIFFERENT MATERIALS TO THE DEVELOPMENT OF PAINTING STUDENTS

Mustafa Kurtogulları

Gaziantep Üniversitesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0006-8597-3507
Sorumlu Yazar: kurtm8963@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, resim eğitimi sürecinde farklı materyallerle kurulan üretim pratiklerinin öğrencinin teknik, algısal ve düşünsel gelişimine sağladığı katkıları incelemeyi amaçlamaktadır. Resim, çoğunlukla boya, fırça ve tuval üzerinden tanımlanan bir alan olarak görülse de, üretim süreci bu araçların ötesinde çok katmanlı bir yapı içerir. Bu bağlamda çalışma, sanatın yalnızca yüzeyde ortaya çıkan sonuçtan ibaret olmadığı; aksine, üretim sürecinde yer alan tüm teknik aşamaların ve malzeme ilişkilerinin sanatsal gelişimde belirleyici bir rol oynadığı görüşüne dayanmaktadır. Araştırma, deneyim temelli bir yaklaşımla, öğrencinin farklı materyallerle kurduğu ilişki üzerinden şekillenmektedir. Tuvalerin hazır olarak temin edilmesi yerine, ahşap şase yapımından tuval germe aşamasına kadar tüm üretim sürecinin bireysel olarak gerçekleştirilmesi, öğrencinin teknik becerilerini geliştirmekte ve üretim sürecine hâkimiyet kazandırmaktadır. Bunun yanı sıra, birden fazla tuvalin bir araya getirilmesiyle oluşturulan büyük ölçekli kompozisyonlarda kullanılan vida, çivi ve sabitleme teknikleri, eserin yapısal bütünlüğünü sağlamanın önemini ortaya koymaktadır. Bu süreç, görünmeyen teknik altyapının, eserin görsel etkisiyle doğrudan ilişkili olduğunu göstermektedir.

Çalışmada ayrıca eski objeler üzerinde gerçekleştirilen restorasyon ve eskitme uygulamalarına da yer verilmektedir. Antika yüzeylerle kurulan bu üretim pratiği, malzemenin tarihsel ve fiziksel özelliklerini kavramayı sağlarken, öğrencinin dönüştürücü bir estetik yaklaşım geliştirmesine olanak tanımaktadır. Benzer şekilde, eserlerin sergilenme sürecinde kullanılan misina, zımba ve çeşitli bağlantı elemanları, sunum biçiminin de sanatsal üretimin ayrılmaz bir parçası olduğunu ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak, farklı materyallerle çalışma pratiği, resim öğrencisinin yalnızca teknik becerilerini geliştirmekle kalmamakta; aynı zamanda üretim sürecine yönelik farkındalığını artırmakta ve yaratıcı düşünme kapasitesini genişletmektedir. Bu yaklaşım, sanat eğitiminde süreç odaklı üretim anlayışının önemini vurgulamakta ve öğrencinin kendi sanatsal dilini daha bütünlüklü bir biçimde inşa etmesine katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Malzeme deneyimi, Süreç odaklı sanat eğitimi, Teknik üretim pratiği

ABSTRACT

This study aims to examine the contributions of production practices established through different materials to the technical, perceptual, and intellectual development of painting students during art education. Although painting is often defined through paint, brushes, and canvas, the production process involves a multilayered structure beyond these tools. In this context, the study is based on the idea that art is not limited to the final result appearing on the surface; rather, all technical stages and material relationships involved in the production process play a decisive role in artistic development.

The research is shaped through an experience-based approach centered on the student's relationship with different materials. Instead of obtaining ready-made canvases, carrying out the entire production process individually—from wooden stretcher construction to canvas stretching—improves students' technical skills and provides mastery over the production process. In addition, the use of screws, nails, and fixing techniques in large-scale compositions formed by combining multiple canvases reveals the importance of ensuring the structural integrity of the artwork. This process demonstrates that the invisible technical infrastructure is directly related to the visual impact of the work.

The study also includes restoration and aging practices carried out on old objects. This production practice established with antique surfaces enables students to understand the historical and physical characteristics of materials while developing a transformative aesthetic approach. Similarly, materials such as fishing line, staples, and various connection elements used during the exhibition process reveal that presentation methods are also an inseparable part of artistic production.

As a result, the practice of working with different materials not only improves the technical skills of painting students, but also increases their awareness of the production process and expands their creative thinking capacity. This approach emphasizes the importance of process-oriented production in art education and contributes to the construction of the student's artistic language in a more holistic way.

Keywords: Material experience, Process-oriented art education, Technical production practice

KÜLTÜREL BELLEK VE SANAT: HATAY ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

CULTURAL MEMORY AND ART: AN EVALUATION ON HATAY

N. Alperen Genç

Mustafa Kemal Üniversitesi, Güzel sanatlar Fakültesi, Hatay, Türkiye, ORCID: 0009-0005-1135-7632
Sorumlu Yazar: agenc4675@gmail.com

ÖZET

Her kentin bir hikâyesi, her bireyin de şehirle kurduğu duygusal bağlarla desteklenmiş “kendi hikâyesi” vardır. Bir kenti diğerlerinden ayıran tarihsel süreçteki fiziksel mekanları, kültürel mirası, toplumsal yaşantısı ve sakinlerinin ortak deneyimleriyle oluşturduğu kolektif hafızadır.

“İster bireysel, isterse toplumsal olsun, belleğin daima mekânsal bir boyutu vardır. Çünkü, mekân her türlü oluşun ayrılmaz bir parçasıdır ve dolayısıyla, herhangi bir yere (mekâna) referans vermeyen bir olayı anlamak olanaklı değildir” (Norberg-Schulz, 2006).

Bu çalışmanın amacı insanın varoluşunu temsil eden kentsel hafızanın doğal felaketler ve insan müdahalesi ile yok olması sonucu toplumsal aidiyet ve güvenlik duygusunun da derinden yara aldığına dikkat çekmektir.

“Kentsel hafıza, bireylerin yaşadıkları şehirle kurdukları tarihsel, kültürel ve duygusal bağların bütününe ifade etmektedir.” (Halbwachs, M. (1992) Hatay’ın çok kültürlü yapısı, geleneksel yaşam biçimi, sokak kültürü ve tarihsel dokusu, kentin kolektif hafızasını oluşturan temel unsurlar arasında yer almaktadır. Deprem sonrası yaşanan büyük yıkım, yalnızca fiziksel mekânların kaybına değil, bu hafızanın da parçalanmasına neden olmuştur. Bu süreçte sanat, kaybolan mekânların izlerini yeniden görünür kılan ve toplumsal aidiyet duygusunu koruyan önemli bir ifade alanı olarak öne çıkmaktadır.”

Kentsel hafıza, bireylerin yaşadıkları şehirle kurdukları tarihsel, kültürel ve duygusal bağların bütününe ifade etmektedir. Hatay’ın çok kültürlü yapısı, geleneksel yaşam biçimi, sokak kültürü ve tarihsel dokusu, kentin kolektif hafızasını oluşturan temel unsurlar arasında yer almaktadır.

Deprem sonrası süreçte, Hatay’da sanat üretiminin görünürlüğünde ciddi bir kırılma yaşanmıştır. Kültürel mekânların, atölyelerin ve sanatsal üretim alanlarının büyük ölçüde yok olması, üretim imkânlarını doğrudan kısıtlamıştır. Bu durum, yalnızca sanatçıları değil, toplumun sanatla kurduğu bağı da zayıflatmış; gündelik yaşam içinde sanatın neredeyse görünmez hâle gelmesine yol açmıştır. Oysa sanat yalnızca estetik bir üretim değil, aynı zamanda bir hatırlatıcı, toparlayıcı ve iyileştirici yönüyle önemli bir faktördür. Özellikle bireysel veya toplu üretimler, eserler, sergiler, çalıştaylar, kaybın ve yıkımın kişisel hafızada kalıcı izlere dönüşmesini sağlamaktadır. Bu yönüyle sanat hem bireysel hem de toplumsal düzeyde bir köprü işlevi görmektedir.

Sonuç olarak, sanat geçmiş ile bugün arasında bağ kuran güçlü bir ifade aracıdır. Aynı zamanda bir hatırlatıcı, toparlayıcı etkiye sahiptir. Bu anlamda hem bireysel hem de toplumsal düzeyde iyileşme süreçlerinin önemli bir parçası olarak göz önünde bulundurulmalıdır.

Afet sonrası yeniden yapılanma politikalarında sanatsal üretimlerin desteklenmesi, yalnızca kültürel değil, aynı zamanda psikososyal bir gereklilik olarak ele alınmalıdır. Ayrıca sanat alanlarının / mekanlarının kurulup akabinde, akademisyenler, sanatçılar, kamu kuruluşları, Sivil Toplum Kuruluşları ve yerel yönetimin iş birliği ile toplumun sanatla buluşma noktaları yaratılmalıdır.

Anahtar kelimeler: Kent, Toplumsal kültür ve bellek, Sanat, Doğal afet

ABSTRACT

Every city has its own story, and every individual possesses a “personal story” shaped by emotional bonds established with the city. What distinguishes one city from another is its collective memory, formed through historical spaces, cultural heritage, social life, and the shared experiences of its inhabitants throughout history.

“As with individual memory, collective memory always has a spatial dimension. Space is an inseparable component of all existence; therefore, it is impossible to understand any event without reference to a place” (Norberg-Schulz, 2006).

The aim of this study is to emphasize that the destruction of urban memory through natural disasters and human intervention deeply damages not only physical spaces but also the sense of belonging and security within society

Urban memory refers to the entirety of the historical, cultural, and emotional bonds that individuals establish with the city in which they live. Hatay’s multicultural structure, traditional lifestyle, street culture, and historical texture are among the fundamental elements shaping the city’s collective memory. However, the massive destruction caused by the earthquake resulted not only in the loss of physical spaces but also in the fragmentation of this memory (Halbwachs, 1992).

In the post-earthquake period, a serious rupture occurred in the visibility of artistic production in Hatay. The destruction of cultural venues, workshops, and artistic production spaces significantly limited opportunities for creative work. This situation weakened not only artists themselves but also society’s connection with art, making art almost invisible in daily life. Yet art is not merely an aesthetic form of production; it is also a means of remembrance, recovery, and healing. Individual and collective productions, artworks, exhibitions, and workshops allow loss and destruction to leave lasting traces in personal memory. In this sense, art functions as a bridge on both individual and social levels.

In conclusion, art is a powerful medium that connects the past with the present. At the same time, it has a restorative and commemorative effect. Therefore, art should be considered an essential part of both individual and collective healing processes.

Supporting artistic production in post-disaster reconstruction policies should be regarded not only as a cultural necessity but also as a psychosocial one.

Furthermore, art spaces and cultural venues should be established and sustained through collaboration among academics, artists, public institutions, non-governmental organizations, and local governments in order to create meeting points where society can reconnect with art.

Keywords: City, Social Culture and Memory, Art, Natural Disaste

SOSYAL ÇEVRENİN RESİM ÖĞRENCİSİNİN SANATSAL GELİŞİMİ ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

THE EFFECT OF SOCIAL ENVIRONMENT ON THE ARTISTIC DEVELOPMENT OF PAINTING STUDENTS

Nigar Gizem Korkmaz

Gaziantep Üniversitesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0006-4668-8914
Sorumlu Yazar: nigargizemkorkmaz9@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, resim öğrencisinin sanatsal üretim sürecinde sosyal çevrenin etkisini, özellikle aile desteği ve sergi deneyimi üzerinden incelemeyi amaçlamaktadır. Sanat üretimi çoğu zaman bireysel bir süreç olarak değerlendirilse de, öğrencinin üretim biçiminin çevresel geri bildirimler, sosyal ilişkiler ve duygusal destek mekanizmalarıyla doğrudan ilişki içerisinde geliştiği düşünülmektedir. Bu doğrultuda çalışma, sanat öğrencisinin üretim sürecinde aile bireylerinin yaklaşımı, sergi deneyimi ve izleyici geri bildirimlerinin etkilerini ele almaktadır.

Çalışma kapsamında, aile bireylerinin sergilere katılımı, eserler hakkında yapılan yorumlar ve öğrencinin üretim sürecine verilen duygusal desteğin etkileri değerlendirilmiştir. Özellikle aile desteğinin, öğrencinin üretim motivasyonu, özgüveni ve sanatsal ifade biçimi üzerinde belirleyici bir rol oynadığı gözlemlenmiştir. Öğrencinin üretimlerinin yakın çevre tarafından dikkate alınması ve desteklenmesi, üretim sürecine karşı daha güçlü bir bağlılık geliştirilmesine katkı sağlamaktadır.

Araştırmada ayrıca sergi ortamında karşılaşılan izleyici geri bildirimleri ile aile bireylerinden gelen yorumlar karşılaştırılmıştır. Sergi ortamında alınan yorumların daha geniş ve farklı bakış açıları sunduğu, aile geri bildirimlerinin ise daha duygusal ve destekleyici bir yapıya sahip olduğu görülmüştür. Bununla birlikte, yoğun yönlendirme içeren geri bildirimlerin zaman zaman öğrencinin üretim sürecinde baskı oluşturabildiği de dikkat çekmiştir.

Çalışma sürecinde elde edilen bulgular, sosyal çevrenin sanat öğrencisinin üretim motivasyonu ve gelişim süreci üzerinde önemli etkiler oluşturduğunu göstermektedir. Özellikle yapıcı eleştirilerin öğrencinin kendi üretimine daha eleştirel yaklaşmasına katkı sağladığı değerlendirilmiştir. Bu durum, öğrencinin üretim sürecinde kendini geliştirmesi açısından önemli bir deneyim alanı oluşturmaktadır.

Sonuç olarak bu çalışma, sanatsal üretimin yalnızca bireysel bir ifade süreci olmadığını; aile desteği, sosyal çevre ve izleyici geri bildirimleriyle birlikte gelişen çok yönlü bir yapı olduğunu ortaya koymaktadır. Bu bağlamda sosyal çevrenin, sanat öğrencisinin sanatsal gelişimi üzerinde önemli bir rol oynadığı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sanat Eğitimi, Aile Desteği, Sosyal Çevre, Sanatsal Üretim, Geri Bildirim

ABSTRACT

This study aims to examine the effect of the social environment on the artistic production process of painting students, particularly through family support and exhibition experiences. Although artistic production is often considered an individual process, it is thought that the student's way of producing art develops in direct relation to environmental feedback, social relationships, and emotional support mechanisms. In this context, the study discusses the effects of family attitudes, exhibition experiences, and audience feedback on the artistic production process of art students.

Within the scope of the study, the participation of family members in exhibitions, their comments on artworks, and the emotional support provided during the production process were evaluated. It was observed that family support plays a decisive role in the student's production motivation, self-confidence, and artistic expression. The recognition and support of the student's artworks by close social circles contribute to developing a stronger commitment to the production process.

The study also compares audience feedback received in exhibition environments with comments made by family members. It was found that comments received during exhibitions provide broader and more diverse perspectives, while family feedback tends to be more emotional and supportive. However, feedback containing excessive guidance was also observed to create pressure on the student's production process from time to time.

The findings obtained during the study indicate that the social environment has significant effects on the motivation and developmental process of art students. In particular, constructive criticism contributes to students approaching their own artistic production more critically. This situation creates an important area of experience for students to improve themselves during the production process.

As a result, this study reveals that artistic production is not merely an individual form of expression, but rather a multidimensional structure shaped together with family support, social environment, and audience feedback. In this respect, the social environment is considered to play an important role in the artistic development of art students.

Keywords: Art Education, Family Support, Social Environment, Artistic Production, Feedback

POSTMODERN SANATTA YENİDEN ÜRETİM: ALINTILAMA, PASTİŞ VE PARODİ

REPRODUCTION IN POSTMODERN ART: QUOTATION, PASTICHE, AND PARODY

Nimet Liyuze Kabakçı

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü, Gaziantep, Türkiye

ORCID: 0009-0002-2185-0760

Sorumlu Yazar: liyuzekabakci@gmail.com

ÖZET

Günümüz sanat anlayışında postmodernizm, özgünlük kavramını yeniden tartışmaya açarak geçmiş sanat üretimlerine farklı biçimlerde yaklaşılmasına zemin hazırlamıştır. Bu süreçte alıntılama, pastiş ve parodi gibi yöntemler, sanat yapıtının oluşumunda önemli anlatım biçimleri haline gelmiştir. Postmodern sanat anlayışı içerisinde sanatçılar, geçmişe ait imgeleri, üslupları ve kültürel göstergeleri yeniden yorumlayarak yeni anlam katmanları oluşturmayı amaçlamaktadır.

Bu bildiriye, postmodernizm bağlamında sanat yapıtında kullanılan alıntılama, pastiş ve parodi kavramları incelenmiş; bu kavramların sanat üretimindeki işlevleri değerlendirilmiştir. Ayrıca söz konusu yöntemlerin özgünlük, yeniden üretim ve metinlerarasılık kavramlarıyla olan ilişkisi ele alınmıştır. Çalışmada farklı sanatçı ve eser örnekleri üzerinden postmodern sanatın çoğulcu ve eleştirel yapısı analiz edilerek, sanat yapıtında anlamın nasıl dönüştüğü ortaya konulmaya çalışılmıştır.

Bu araştırma sonucunda, postmodern sanat anlayışında alıntılama, pastiş ve parodinin yalnızca biçimsel bir tekrar olmadığı; aynı zamanda geçmiş sanat üretimlerine yönelik eleştirel, ironik ve yeniden yorumlayıcı bir yaklaşım sunduğu görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Postmodernizm, alıntılama, pastiş, parodi, metinlerarasılık, özgünlük, yeniden üretim, çağdaş sanat

ABSTRACT

In contemporary art, postmodernism has reopened the discussion on the concept of originality, paving the way for different approaches to past art productions. In this process, methods such as quotation, pastiche, and parody have become important forms of expression in the creation of artworks. Within the postmodern art movement, artists aim to create new layers of meaning by reinterpreting images, styles, and cultural indicators from the past. This paper examines the concepts of quotation, pastiche, and parody used in artworks within the context of postmodernism; their functions in art production are evaluated; and their relationship with the concepts of originality, reproduction, and intertextuality is discussed. Through examples of different artists and works, the study analyzes the pluralistic and critical nature of postmodern art, attempting to reveal how meaning is transformed in artworks. The research concludes that in postmodern art, quotation, pastiche, and parody are not merely formal repetitions; they also offer a critical, ironic, and reinterpetive approach to past art productions.

Keywords: Postmodernism, quotation, pastiche, parody, intertextuality, originality, reproduction, contemporary art

ÇAĞDAŞ TÜRK SİNEMASINDA UYARLAMA VE KÜLTÜREL DÖNÜŞÜM: “7.KOĞUŞTAKİ MUCİZE” FİLMİ ÜZERİNE TEMATİK BİR İNCELEME

ADAPTATION AND CULTURAL TRANSFORMATION IN CONTEMPORARY TURKISH CINEMA: A THEMATIC ANALYSIS OF THE FILM “MIRACLE IN CELL NO. 7

Nisa Zemzem Marik

Gaziantep Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0004-3029-1934
Sorumlu Yazar: nisazemzem@gmail.com

ÖZET

Uyarlama, farklı sanat dallarıyla gelişen ve özellikle yeniden yapım (remake) filmler aracılığıyla kültürlerarası aktarımı kolaylaştıran önemli bir üretim tekniğidir. Hem Hollywood film endüstrisinde hem de diğer ülke sinemalarında sıkça kullanılan bu anlatım tarzı sayesinde, yapımcılar ve yönetmenler birçok filmi kendi kültürel kodlarıyla uyarlayarak izleyici ile buluşturmuşlardır. Oldukça yaygın olan bu pratiğin Türkiye’deki kökleri Cumhuriyet öncesi döneme dayanmaktadır. Uyarlama filmler, bir yapımın yeniden oluşturulmasının yanı sıra farklı toplumsal ve kültürel bağlamlarda yeniden yorumlanma sürecini de ifade etmektedir. Bu çalışmanın konusu, günümüz Türk sinemasında uyarlama film yapımlarında kültürel dönüşümün incelenmesidir. Çalışmanın amacı, söz konusu olan filmin Türk kültürüne uyarlanırken nasıl yerelleştiğini sorgulamak, hikâyenin hangi kültürel unsurların korunduğunun ve hangilerinin değiştiğini açığa çıkarmaktır. Bu çerçevede, göstergebilim analiz yöntemiyle gerçekleştirilen bu çalışmada, Güney Kore yapım “Miracle in Cell No 7” (2013) ile Türkiye’de yeniden uyarlanan “7.Koğuştaki Mucize” (2019) filmi karşılaştırmalı bir analizle ele alınmaktadır. Anlatı yapısı, zaman-mekân ve karakterler olmak üzere üç tematik başlık üzerinden karşılaştırmalı olarak çözümlenmiştir. Tematik analiz bulgularının sonucunda, “7. Koğuştaki Mucize” filmi ile özgün yapımdaki temel konu ve olay örgüsünün genel olarak korunduğu fakat aile bağları, toplumsal dayanışma ve otorite temaları üzerinden Türk kültürüne dair yerelleştirilme yapıldığı görülmektedir. Bu çalışma, Türk sinemasındaki yeniden yapım uygulamalarını bu çerçevede inceleyerek uyarlama çalışmalarını alanındaki akademik birikime katkı sunmayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Uyarlama, Kültürel Değişim, Türk Sineması, 7. Koğuştaki Mucize, Kore Sineması

ABSTRACT

Adaptation is an important production technique in cinema that has evolved through diverse narrative styles and facilitates cross-cultural transmission, particularly through remakes. Thanks to this narrative style, which is frequently used in both the Hollywood film industry and the cinemas of other countries, producers and directors have adapted numerous films to their own cultural contexts and brought them to audiences. The roots of this widespread practice in Turkey, however, date back to the pre-Republican era. Adaptation films refer not only to the process of recreating a work but also to its reinterpretation within different social and cultural contexts. The subject of this study is the examination of cultural transformation in film adaptations within contemporary Turkish cinema. The central research question is how a story undergoes transformation when reimagined within different cultural contexts, and through which signs the meaning of the film is reinterpreted during this process. Within this framework, this study, conducted using semiotic analysis methods, examines the South Korean film “Miracle in Cell No. 7” (2013) and its Turkish adaptation “7.Koğuştaki Mucize” (2019) through a comparative analysis. The films were analyzed comparatively under three thematic headings: narrative structure, time-space, and characters. The aim of the study is to examine how the film in question was localized while being adapted to Turkish culture, and to reveal which cultural elements were preserved and which were altered. The findings of the semiotic analysis reveal that while the core plot and narrative structure of “The Miracle in Cell No. 7” are generally preserved in the Turkish adaptation, localization into Turkish culture has been achieved through themes such as family bonds, social solidarity, and authority. This study aims to contribute to the academic body of knowledge in the field of adaptation by examining remake practices in Turkish cinema within this framework.

Keywords: Adaptation, Cultural Change, Turkish Cinema, The Miracle in Cell No. 7, Korean Cinema

SANAT EĞİTİMİNDE YEREL MİRASIN ROLÜ DÜLÜK ANTİK KENTİ SANAT ÖRNEĞİ

THE ROLE OF LOCAL HERITAGE IN ART EDUCATION: THE CASE OF DÜLÜK ANCIENT CITY

Nupel Erdem

Gaziantep Ünverstesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0004-5206-0475
Sorumlu Yazar: erdemnupel2@gmail.com

ÖZET

Gaziantep coğrafyasında konumlanan Dülük Antik Kenti, Paleolitik dönemden Roma İmparatorluk evresine uzanan sürekliliğiyle, katmanlı bir kültürel birikimi görünür kılan özgün bir arkeolojik alandır. Bu çalışma, Dülük'ü yalnızca tarihsel bir kalıntılar bütünü olarak ele almak yerine, sanat eğitimi bağlamında etkin bir öğrenme alanı ve yaşayan bir görsel bellek mekânı olarak değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Bu yaklaşım, sanat öğrencisinin üretim sürecini yerel kültürel mirasla ilişkilendirerek, algısal derinliği ve biçimsel duyarlılığı geliştiren bir deneyim alanı önerir.

Dülük, sahip olduğu mimari kalıntılar, kaya oyma yüzeyler, nekropol yapıları ve inanç sistemlerine ait izlerle, zamanın maddesel ve düşünsel katmanlarını aynı anda deneyimleme imkânı sunar. Özellikle Mithras kültürüne ait mekânsal düzenlemelerde gözlemlenen ışık ve gölge kurgusu, kaya yüzeylerindeki form dili ve mekânsal organizasyon, sanat öğrencisi için kompozisyon, ritim, denge ve yüzey ilişkileri açısından zengin bir inceleme alanı oluşturur. Bu unsurlar, desen pratiğinden resimsel kurguya uzanan geniş bir üretim yelpazesinde, görsel düşünmenin yapı taşlarını yeniden kurma imkânı sağlar.

Alanla kurulan doğrudan ilişki, öğrencinin yalnızca bilgi edinmesini değil; gözlem, analiz ve yorumlama becerilerini eş zamanlı olarak geliştirmesini mümkün kılar. Bu bağlamda Dülük, tarihsel verinin pasif bir aktarım nesnesi olmanın ötesine geçerek, form, doku ve sembolik anlam katmanlarının üretim sürecine dahil edildiği dinamik bir öğrenme ortamı sunar. Öğrenci, burada karşılaştığı görsel ve mekânsal düzenlemeleri çağdaş üretim pratikleriyle ilişkilendirerek, kendi ifade dilini zenginleştiren özgün bir perspektif geliştirir. Hazırladığın metnin akademik derinliğini ve üslubunu koruyarak yapılmış İngilizce çevirisi aşağıdadır:

Çalışma, yerel kültürel mirasın sanat eğitimi içerisindeki konumunu yeniden düşünmeyi önerirken, bu tür alanların sanat öğrencisi için birer açık atölye niteliği taşıdığını vurgular. Dülük Antik Kenti ile kurulan etkileşim, yalnızca tarihsel farkındalık oluşturmakla sınırlı kalmaz; aynı zamanda öğrencinin görsel hafızasını güçlendiren, estetik sezgisini derinleştiren ve yaratıcı üretim süreçlerini besleyen bütüncül bir deneyim sunar. Bu yönüyle Dülük, akademik öğrenme ile sanatsal üretim arasında kurulan ilişkinin somutlaştığı bir mekânsal arayüz olarak değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Dülük Antik Kenti, Sanat Eğitimi, Mithras Kültü, Görsel Bellek, Mekânsal Deneyim, Yaratıcılık, Gaziantep

ABSTRACT

Located within the geography of Gaziantep, the Ancient City of Doliche is a unique archaeological site that manifests a layered cultural accumulation, spanning a continuity from the Paleolithic period to the Roman Imperial era. Rather than approaching Doliche merely as a collection of historical remains, this study aims to evaluate it as an active learning space and a living visual memory site within the context of art education. This approach proposes an experiential field that develops perceptual depth and formal sensitivity by interconnecting the art student's production process with local cultural heritage.

Doliche offers the opportunity to simultaneously experience the material and intellectual layers of time through its architectural remains, rock-cut surfaces, necropolis structures, and traces of ancient belief systems. Specifically, the light and shadow configurations observed in the spatial arrangements of the Mithras cult, the formal language of the rock surfaces, and the spatial organization constitute a rich area of investigation for the art student in terms of composition, rhythm, balance, and surface relationships. These elements provide the possibility to reconstruct the

building blocks of visual thinking across a wide spectrum of production, ranging from drawing practice to pictorial composition.

The direct relationship established with the site enables the student not only to acquire knowledge but also to simultaneously develop skills in observation, analysis, and interpretation. In this context, Doliche transcends being a passive object of historical data transfer and offers a dynamic learning environment where layers of form, texture, and symbolic meaning are integrated into the production process. By relating the visual and spatial arrangements encountered here to contemporary production practices, the student develops a unique perspective that enriches their own language of expression.

While proposing a reconsideration of the position of local cultural heritage within art education, this study emphasizes that such sites function as open studios for art students. The interaction established with the Ancient City of Doliche is not limited to creating historical awareness; it also offers a holistic experience that strengthens the student's visual memory, deepens their aesthetic intuition, and nourishes creative production processes. In this respect, Doliche is evaluated as a spatial interface where the relationship between academic learning and artistic production is materialized.

Keywords: Doliche Ancient City, Art Education, Mithras Cult, Visual Memory, Spatial Experience, Creativity, Gaziantep

BEYAZ TAVŞANIN İZİNDE: ALİCE İMGESİNİN ÇAĞDAŞ SANATTA FEMİNİST DÖNÜŞÜMÜ

IN THE FOOTSTEPS OF THE WHITE RABBIT: THE FEMINIST TRANSFORMATION OF THE ALICE IMAGE IN CONTEMPORARY ART

Nurgül Keleş

Kocaeli Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Plastik Sanatlar (Sanatta Yeterlik Programı), Kocaeli, Türkiye,
ORCID: 0000-0002-0699-6078

Sorumlu Yazar: nurgulkeles2@gmail.com

ÖZET

Lewis Carroll'un Alice Harikalar Diyarında anlatısı, çocuk edebiyatının en önemli klasiklerinden biri olmasının yanı sıra kadın kimliği, beden politikaları ve toplumsal cinsiyet temsilleri açısından da çok katmanlı bir anlatı olarak değerlendirilmektedir. Bu çalışma, Alice anlatısındaki kadın temsilini feminist sanat kuramı ve toplumsal cinsiyet eleştirisi bağlamında incelemeyi amaçlamaktadır. Araştırmada Alice karakterinin yalnızca çocuk edebiyatına ait masum bir figür olmadığı; aksine kadın kimliğini biçimlendiren ataerkil söylemlerin taşıyıcısı olarak işlev gördüğü ileri sürülmektedir. Anlatıda yer alan bedenin dönüşümü, kimlik arayışı, itaat, yönlendirilme ve denetlenebilir kadın bedeni gibi kavramlar feminist perspektifle çözümlenmiştir.

Çalışmanın ikinci bölümünde Alice imgesinin çağdaş sanatta geçirdiği feminist dönüşüm ele alınmıştır. Özellikle Kiki Smith başta olmak üzere çeşitli çağdaş sanatçıların eserleri üzerinden Alice figürünün yeniden üretim biçimleri değerlendirilmiştir. Bu eserlerde Alice'in edilgen çocuk imgesinden uzaklaştırılarak kadın bedeni, travma, özgürleşme, kimlik parçalanması ve toplumsal baskı gibi temalarla ilişkilendirildiği görülmektedir. Böylece klasik anlatının çağdaş sanatta eleştirel bir yeniden okumaya dönüştüğü ortaya konmuştur.

Çocuk edebiyatı ve masal anlatılarının toplumsal cinsiyet açısından yeniden değerlendirilmesinin önemine dikkat çekilirken; çağdaş sanatın ise bu anlatıları dönüştüren eleştirel bir alan oluşturduğu vurgulanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Alice, Feminist Sanat, Çağdaş Sanat, Kadın Temsili, Toplumsal Cinsiyet

ABSTRACT

This study aims to examine the representation of women in Lewis Carroll's Alice's Adventures in Wonderland within the framework of feminist art theory and gender criticism. The research argues that Alice is not merely an innocent figure belonging to children's literature, but also a representation carrying patriarchal discourses that shape female identity. Concepts such as bodily transformation, identity quest, obedience, guidance, and the controllable female body in the Alice narrative are analyzed from a feminist perspective.

The second part of the study focuses on the feminist transformation of the Alice image in contemporary art. In this context, reinterpretations of Alice in the works of various contemporary artists, especially Kiki Smith, are examined. These works reveal that Alice is reconstructed beyond the passive child image and associated with themes such as the female body, trauma, liberation, fragmented identity, and social oppression. Thus, the classical narrative is transformed into a critical reinterpretation within contemporary art practices.

The study emphasizes the importance of reevaluating children's literature and fairy tale narratives through the lens of gender studies and demonstrates how contemporary art functions as a critical space that transforms these narratives.

Keywords: Alice, Feminist Art, Contemporary Art, Representation of Women, Gender

SANAT YANKI ODALARI VE ALGI MANİPÜLASYONU

ART ECHO CHAMBERS AND PERCEPTION MANIPULATION

Orhan Gençtanır

Gaziantep Üniversitesi , Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0005-5746-5161
Sorumlu Yazar: ogenctanir@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, dijital platformlarda sanat içeriklerinin dolaşımını belirleyen algoritmik sistemlerin, özellikle yankı odaları ve filtre balonlarının, estetik algı ve sanatsal üretim üzerindeki etkilerini incelemektedir. Günümüzde sosyal medya platformları, sanat eserlerinin izleyiciyle karşılaştığı temel alanlardan biri hâline gelirken; hangi üretimlerin görünür olacağı büyük ölçüde algoritmik seçicilik mekanizmaları tarafından belirlenmektedir. Çalışmada, bu sistemlerin sanat eserlerini bağlamından kopararak hızlı tüketilen görsel içeriklere dönüştürdüğü ve estetik çeşitliliği daraltabildiği savunulmaktadır.

Araştırma kapsamında; dijital görsel kültür, algoritmik küratörlük, gözetim kapitalizmi ve yankı odaları kavramları kuramsal çerçevede ele alınmıştır. Bunun yanında, güzel sanatlar eğitimi almış ya da almakta olan katılımcılarla gerçekleştirilen nicel bir anket çalışmasıyla, dijital platformlarda sanatla karşılaşma deneyimleri incelenmiştir. Araştırmada katılımcıların büyük çoğunluğunun dijital sanat ortamlarında benzer estetik üsluplarla sık karşılaştığını düşündüğü; buna karşın deneysel ve alışılmadık dışındaki üretimlerin görünürliğini düşük düzeyde algıladığı tespit edilmiştir. Bulgular, algoritmaların belirli estetik biçimleri tekrar ederek görünür kıldığı ve kullanıcıları homojen görsel akışlar içerisinde yönlendirebildiği görüşünü desteklemektedir.

Çalışma sonucunda, dijital platformların yalnızca sanatın dolaşımını sağlayan tarafsız araçlar olmadığı; aynı zamanda estetik beğeniye yönlendiren ve görünürlük ilişkilerini düzenleyen yapılar hâline geldiği ortaya konmuştur. Bu bağlamda araştırma, algoritmik sistemlerin sanat ortamı üzerindeki manipülatif etkilerine yönelik farkındalığın artırılmasının önemine dikkat çekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yankı Odası, Algoritmik Küratörlük, Estetik Algı, Dijital Görsel Kültür, Sanatın Dolaşımı

ABSTRACT

This study examines the effects of algorithmic systems, particularly echo chambers and filter bubbles, on artistic production and aesthetic perception within digital platforms. As social media increasingly becomes the primary environment in which audiences encounter art, the visibility of artistic productions is largely determined by algorithmic selection mechanisms. The study argues that these systems detach artworks from their original context, transforming them into rapidly consumed visual content while simultaneously narrowing aesthetic diversity.

Within the scope of the research, concepts such as digital visual culture, algorithmic curatorship, surveillance capitalism, and echo chambers are discussed through a theoretical framework. In addition, a quantitative survey conducted with participants who have received or are currently receiving fine arts education was used to investigate experiences of encountering art on digital platforms. Findings reveal that participants frequently encounter similar aesthetic styles in digital art environments, whereas experimental and unconventional productions remain less visible. The results support the argument that algorithms reinforce repetitive aesthetic patterns and expose users to increasingly homogeneous visual flows.

The study concludes that digital platforms are not neutral tools merely enabling the circulation of art, but structures that actively shape aesthetic perception and regulate visibility. In this context, the research emphasizes the importance of developing critical awareness regarding the manipulative influence of algorithmic systems on the contemporary art environment.

Keywords: Echo Chamber, Algorithmic Curatorship, Aesthetic Perception, Digital Visual Culture, Circulation of Art

KEYNESYEN EKONOMİ VE SANATIN SİMBİYOTİK İLİŞKİSİ

THE SYMBIOTIC RELATIONSHIP BETWEEN KEYNESIAN ECONOMICS AND ART

Özlem Ozan

Gaziantep Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0007-6020-3407
Sorumlu Yazar: oo411003@mail2.gantep.edu.tr

ÖZET

1930'ların Büyük Buhranı, klasik serbest piyasa dogmalarının iflasını ilan ederek ekonomiye ve toplumsal hayata devlet müdahalesini zorunlu kılmıştır. Eksik istihdam ortamında, piyasayı canlandırmayı hedefleyen Keynesyen genişletici maliye politikaları ve otonom kamu harcamaları, yalnızca makroekonomik istikrarı sağlamakla kalmamış; sanat ekosistemini de yapısal bir dönüşüme uğratmıştır. Tarihsel ve sosyolojik analiz yönteminin temel alındığı bu çalışmada, piyasadaki efektif talep eksikliğinin devlet patronajı ile aşılması sürecinde ekonomi ve sanat arasındaki ortakyaşamsal (simbiyotik) ilişki incelenmektedir. Araştırma sonucunda, devletin sübvansiyonlar ve doğrudan istihdam yaratma gibi Keynesyen enstrümanlarla sanat piyasasına müdahale etmesinin, kültürel bir çarpan etkisi yaratarak sanatı yıkıcı kâr hırsından kurtardığı saptanmıştır. Bu süreçte sanat eserleri özel galerilerin tekeline çıkıp kamusal alanlara taşınarak demokratikleşmiş, sanatçı ise izole bir yaratıcıdan ziyade kamu hizmeti üreten bir çalışana dönüşmüştür. Eş zamanlı olarak, dönemin başat akımı olan Toplumsal Gerçekçilik de sıradan işçiyi ve kolektif emeği yücelterek krizle çöken toplumsal psikolojiyi onarmıştır. Sonuç olarak, devletin mali müdahaleleri sanata kurumsal bir güvence sağlarken; sanat da yeni iktisadi düzenin ve refah devleti anlayışının sosyolojik meşruiyetini estetik bir dille inşa etmiştir.

Anahtar Kelimeler: Keynesyen İktisat, Maliye Politikası, Toplumsal Gerçekçilik, Etkif Talep, Refah Devleti

ABSTRACT

The Great Depression of the 1930's marked the collapse of classical free-market dogmas, thereby necessitating state intervention in both the economic sphere and social life. Within an environment of underemployment, Keynesian expansionary fiscal policies and autonomous public expenditures—designed to stimulate the market—did not merely establish macroeconomic stability; they concomitantly catalyzed a structural transformation within the art ecosystem. Employing historical and sociological modes of analysis, this study examines the symbiotic relationship between economics and art during the mitigation of the market's "effective demand" deficit via state patronage. The findings indicate that state intervention in the art market through Keynesian instruments—such as subsidies and direct employment creation—generated a cultural multiplier effect, thereby emancipating art from the destructive imperatives of profit maximization. During this process, artworks were liberated from the monopoly of private galleries and democratized by being relocated to public spaces. Consequently, the artist transitioned from an isolated creator into a civic worker producing a public good. Concurrently, Social Realism—the dominant artistic movement of the era—facilitated the psychological rehabilitation of a crisis-stricken society by elevating the ordinary worker and glorifying collective labor. Ultimately, while state fiscal interventions provided institutional security for the arts, art reciprocally constructed the sociological legitimacy of the new economic order and the nascent Welfare State through a compelling aesthetic vocabulary.

Keywords: Keynesian Economics, Fiscal Policy, Social Realism, Effective Demand, Welfare State

RENÉ MAGRITTE'İN METAFOR DÜNYASINDA TEMSİL KRİZİ: GÖSTERGEBİLİMSEL BİR ANALİZ

THE CRISIS OF REPRESENTATION IN RENÉ MAGRITTE'S WORLD OF METAPHORS: A SEMIOTIC ANALYSIS

Sami Karakuş

Gaziantep Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0000-0002-1721-3745
Sorumlu Yazar: samikarakus0027@gmail.com

ÖZET

Bu araştırma, 20. yüzyıl gerçeküstücü sanatının en önemli figürlerinden biri olan René Magritte'in sanatsal üretimindeki metaforik dili; Sözcüklerin Kullanılışı, Düşlerin Anahtarı, Geometrinin Ruhu ve Aşıklar adlı eserleri odağında incelemektedir. Çalışmanın temel amacı, Magritte'in nesne, imge ve dil arasındaki geleneksel bağları nasıl sorunsallaştırdığını ve temsil ile gerçeklik arasındaki ontolojik gerilimi hangi metaforik araçlarla kurguladığını ortaya koymaktır. Magritte, eserlerinde nesnelere alışılmış bağlarından kopararak izleyiciyi alışlagelmiş görme alışkanlıklarından özgürleştirmeyi ve düşünsel bir sorgulamaya yönlentmeyi hedefler. Çalışma, sanatçının sadece bir estetikçi değil, resim aracılığıyla ontolojik hakikati arayan bir filozof olarak konumlandırılmasının önemini vurgulamaktadır. Araştırmanın yöntemi, nitel araştırma desenlerinden görsel doküman incelemesi ve göstergebilimsel analiz üzerine kurgulanmıştır. Seçilen eserler; Ferdinand de Saussure'ün dilsel gösterge kuramı, Michel Foucault'nun benzeyiş ve andırış kavramları ve Martin Heidegger'in sanat yapıtının ontolojisine dair yaklaşımları çerçevesinde çözümlenmiştir. Çalışmanın sonucunda, Magritte'in metaforik yaklaşımının imgenin gerçekliğe ihanetini belgelediği, temsilin nesneyle özdeş olamayacağını kanıtlandığı ve görsel-dilsel temsil arasındaki boşlukta yeni bir hakikat alanı yarattığı saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: René Magritte, Gerçeküstüçülük, Göstergebilim, Temsil Krizi, Ontolojik Yankı

ABSTRACT

This study examines the metaphorical language in the artistic work of René Magritte, one of the most significant figures of 20th-century surrealist art, focusing on his works *The Use of Words*, *The Key to Dreams*, *The Spirit of Geometry*, and *The Lovers*. The primary aim of this study is to reveal how Magritte problematizes the traditional connections between object, image, and language, and through which metaphorical tools he constructs the ontological tension between representation and reality. In his works, Magritte aims to liberate the viewer from conventional visual habits and direct them toward intellectual inquiry by detaching objects from their customary contexts. The study emphasizes the importance of positioning the artist not merely as an aesthetician but as a philosopher seeking ontological truth through painting. The research methodology is based on visual document analysis and semiotic analysis within the framework of qualitative research designs. The selected works have been analyzed through the lens of Ferdinand de Saussure's linguistic sign theory, Michel Foucault's concepts of resemblance and resemblances, and Martin Heidegger's approach to the ontology of the artwork. The study concludes that Magritte's metaphorical approach documents the image's betrayal of reality, proves that representation cannot be identical to the object, and creates a new realm of truth within the gap between visual and linguistic representation.

Keywords: René Magritte, Surrealism, Semiotics, Crisis of Representation, Ontological Resonance

LUMINA BAG: FONKSİYON, ESTETİK VE TEKNOLOJİYİ BİRLEŞTİREN AKILLI ÇANTA TASARIMI

LUMINA BAG: A SMART BAG DESIGN THAT COMBINES FUNCTIONALITY, AESTHETICS, AND TECHNOLOGY

Seda Çolak

Gaziantep Üniversitesi, Gaziantep, Türkiye, 0009-0008-3877-4278
Sorumlu Yazar: seda-karalar@hotmail.com

ÖZET

Bu çalışma, günlük yaşamda karşılaşılan pratik kullanım problemlerine çözüm üretmek amacıyla geliştirilen yenilikçi bir çanta tasarımını kapsamaktadır. Günümüz kullanıcıları, estetik kaygıların yanı sıra işlevsellik, hız ve kullanım kolaylığı gibi ihtiyaçları da ön planda tutmaktadır. Özellikle karanlık ortamlarda çanta içerisindeki eşyaların bulunamaması, kalabalık alanlarda görünürlük eksikliği ve sabit formdaki çantaların farklı kullanım ihtiyaçlarına yeterince uyum sağlayamaması, bu tasarımın çıkış noktasını oluşturmaktadır.

Bu bağlamda geliştirilen LUMINA BAG, LED aydınlatma sistemi ile desteklenen, modüler ve dönüşebilir yapıya sahip akıllı bir çanta tasarımıdır. Ürün, iç aydınlatma özelliği sayesinde karanlık ortamlarda kullanım kolaylığı sağlarken, kulp ve dış yüzeyde konumlandırılan LED detaylar sayesinde kullanıcıya görünürlük avantajı sunmaktadır. Aynı zamanda çantaya entegre edilen LED sistemi, mobil uygulama üzerinden kontrol edilebilmekte; kullanıcılar ışık renklerini değiştirebilmekte, ortam sesine duyarlı ışık efektleri oluşturabilmekte ve müzik ile senkronize çalışan dinamik aydınlatma senaryoları geliştirebilmektedir. Ayrıca zaman ayarlı ışık kontrolü gibi özellikler sayesinde ürün, kullanıcı ile etkileşim kuran bir tasarım nesnesine dönüşmektedir.

Tasarımda tercih edilen büzgülü ve esnek form, çantanın farklı hacimlerde kullanılabilmesine olanak tanımakta; bu sayede ürün, kullanıcının ihtiyaçlarına göre şekil değiştirebilen bir yapıya sahip olmaktadır. Küçük, orta ve büyük kullanım senaryolarına uyum sağlayabilen bu yapı, ürünü farklı kullanıcı grupları için çok yönlü ve erişilebilir hale getirir.

Tasarım sürecinde estetik, işlevsellik ve kullanıcı deneyimi bir arada ele alınmış; ürünün yalnızca bir aksesuar değil, aynı zamanda kullanıcıyla etkileşim kuran bir deneyim ürünü olması hedeflenmiştir. Bu yönüyle çanta, geleneksel kullanım anlayışının ötesine geçerek moda ve teknolojinin bütünleştiği yenilikçi bir tasarım yaklaşımı sunmaktadır.

Sonuç olarak, bu çalışma giyilebilir teknoloji kapsamında değerlendirilebilecek, kullanıcı odaklı ve etkileşimli bir çanta tasarımı önermektedir. LUMINA BAG, çantayı yalnızca bir taşıma aracı olmaktan çıkararak, kişiselleştirilebilir ve deneyim odaklı bir ürün haline dönüştürmeyi amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Akıllı çanta, LED tasarım, giyilebilir teknoloji, modüler tasarım

ABSTRACT

This study presents an innovative bag design developed in response to practical usability challenges encountered in everyday life. Contemporary users increasingly prioritize not only aesthetic considerations but also functionality, efficiency, and ease of use. Three core problems motivated this design: the difficulty of locating items inside a bag in low-light environments, insufficient visibility in crowded public spaces, and the limited adaptability of conventional rigid-form bags to diverse usage needs.

Developed within this context, the LUMINA BAG is a smart, modular, and transformable bag design supported by an integrated LED lighting system. The interior illumination feature ensures ease of use in dark environments, while LED elements positioned along the handle and outer surface provide enhanced visibility for the user. Furthermore, the embedded LED system can be controlled via a dedicated mobile application, allowing users to change light colors, generate sound-reactive lighting effects, synchronize dynamic lighting sequences with music, and schedule timed light controls. Through these capabilities, the product evolves beyond a conventional accessory into an interactive design object that actively engages with its user.

The gathered and flexible form adopted in the design allows the bag to be used across a range of volumes, enabling it to adapt its shape according to the user's immediate needs. This scalable structure — accommodating small,

medium, and large usage scenarios — makes the product versatile and accessible to a broad spectrum of user groups.

Throughout the design process, aesthetics, functionality, and user experience were addressed as an integrated whole. The aim was not merely to produce an accessory, but to create an experiential product that establishes a meaningful dialogue with its user. In this respect, the design transcends conventional notions of bag use by offering an innovative approach in which fashion and technology converge.

In conclusion, this study proposes a user-centered, interactive bag design that may be situated within the broader field of wearable technology. The LUMINA BAG seeks to redefine the bag not as a simple carrying device, but as a personalizable, experience-driven product that reflects the evolving relationship between the human body, everyday objects, and digital interaction.

Keywords: Smart bag, LED design, wearable technology, modular design

BANKSY DUVARLARI: ÇATIŞMA MEKÂNINDAN TURİSTLİK İMGEYE DÖNÜŞÜMÜN DİYALEKTİĞİ

BANKSY WALLS: THE DIALECTIC OF TRANSFORMATION FROM A SITE OF CONFLICT INTO A TOURISTIC IMAGE

Selma Türlü Tercan

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0000-0002-9695-2799
Sorumlu Yazar: selmaturlu@outlook.com

ÖZET

Sokak sanatı, doğası gereği geçici, kural tanımaz ve çatışmacı bir pratiktir. Ancak Banksy gibi ikonik figürlerin yükselişiyle birlikte metalaşma, turistleşme ve evcilleşme riskiyle karşı karşıya kalmıştır. Bu bildiri, bu risk karşısında Banksy'nin “gönülsüz kapitalist” konumu ile İtalyan sanatçı BLU'nun “radikal reddi” arasındaki diyalektik gerilimi tartışmayı amaçlamaktadır. Teorik çerçeve olarak Henri Lefebvre'nin “Mekânın Üretimi” (1974), John Lennon'un “Çatışmalı Grafiti” (2022) ve Federica Schneck'in “Günümüz Sokak Sanatı: Evcilleştirilmiş Bir İsyan mı, Yoksa Hala Gerekli Bir Dil Mi?” (2026) adlı çalışmaları kullanılacaktır.

Lefebvre 'ye göre mekân, toplumsal ilişkiler ürünü olduğu kadar bu ilişkilerin üretildiği bir alandır. Banksy, kamusal alanı bireysel ve anonim müdahalelerle işgal ederken; BLU kolektif bir üretim zemini kurmaktadır. Lennon'un “çatışmanın silinmesi” kavramı, Banksy'nin Filistin Duvarı'ndaki eserlerinin turist bakışıyla nasıl metalaştığını–fetişleştirildiğini ve çatışmanın öznelere nasıl görünmez kıldığını göstermektedir. BLU ise Bologna'daki duvarını kasıtlı olarak yok ederek bu pratiğe karşı radikal bir duruş sergilemiştir. Schneck'in evcilleşmeyi sokak sanatının “kaçınılmaz kaderi” olarak tanımlamaktadır. Banksy, ‘gönülsüz’ de olsa bu sistemin önemli bir parçası olurken; BLU'nun ‘radikal reddi’ ironik biçimde onu bir ‘kült figüre’ dönüştürür.

Sonuç olarak Banksy ve BLU arasındaki gerilim, sokak sanatının içinde bulunduğu çelişkiyi açığa çıkarmaktadır. Banksy sistemin içinde kalarak onu eleştirmiş, BLU ise sistemin dışında yok olmayı tercih etmiştir. Ancak BLU da çatışmasız bir şekilde varolmayı başaramamıştır. Her iki stratejide kendi içinde yeni çelişkiler üretmiştir. Bu bağlamda artık “sokak sanatı evcilleşmeden var olabilir mi?” sorusu yerine “hangi evcilleşme biçimi daha az şiddetlidir?” sorusunu merkeze alınmalıdır. Kaçınılmaz dönüşümün farkında olarak, mekânı yeniden üretmeye devam etmek gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Banksy, BLU, sokak sanatı, metalaşma, mekân üretimi, evcilleşme

ABSTRACT

Street art is by nature a temporary, illegal, and confrontational practice. However, with the rise of iconic figures such as Banksy, it has faced the risk of commodification, touristification, and domestication. This paper aims to discuss the dialectical tension between Banksy's “reluctant capitalist” position and the Italian artist BLU's “radical refusal” in the face of this risk. The theoretical framework draws on Henri Lefebvre's *The Production of Space* (1974), John Lennon's *Conflict Graffiti* (2022), and Federica Schneck's *Contemporary Street Art: A Domesticated Rebellion or Still a Necessary Language?* (2026).

According to Lefebvre, space is both a product of social relations and an arena in which these relations are produced. While Banksy occupies public space through individual, anonymous, and rapid interventions, BLU establishes a collective ground of production. Lennon's concept of the “erasure conflict” demonstrates how Banksy's work on the Palestinian Wall is commodified and fetishized through the tourist gaze, rendering the subjects of the conflict invisible. BLU, on the other hand, has taken a radical stance against this practice by intentionally destroying his wall in Bologna. Schneck defines domestication as the “inescapable fate” of street art. Although Banksy is “reluctant” he becomes a significant part of his system, while BLU's “radical refusal” ironically transforms him into a cult figure.

In conclusion, the tension between Banksy and BLU reveals the contradiction inherent in street art. Banksy has criticized the system from within, while BLU has chosen to exist outside the system by completely detaching from it and disappearing. However, BLU has not succeeded. Both strategies have produced new contradictions within themselves. In this context, the question is no longer “Can street art exist without being domesticated?” but rather

“Which form of domestication is less violent? “What is required is to remain aware of the inevitable transformation and continue reproducing space.

Keywords: Banksy, BLU, Street art, commodification, production of space, domestication.

DUYGUSAL GELGİTLERİN SANATA ETKİSİ

THE EFFECT OF EMOTIONAL SWINGS ON ART PRODUCTION

Sıla Kaya

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0005-1302-054X
Sorumlu Yazar: silakaya@example.com

ÖZET

Bu araştırma, bir sanatçının ruh halindeki ani değişimlerin ve duygusal gelgitlerin, sanatsal üretim sürecindeki belirleyici rolünü anlamayı amaçlamaktadır. İnsanın iç dünyasında yaşanan duygusal dalgalanmalar, yaratıcılık sürecini bazen tıkayan bir engel, bazen de üretimi tetikleyen bir güç olarak karşımıza çıkmaktadır. Çalışma kapsamında, bireyin yaşadığı mutluluk, hüznün, öfke veya belirsizlik gibi farklı duygusal durumların; renk seçimi, fırça darbelerinin karakteri ve kompozisyonun genel yapısı üzerindeki somut etkileri incelenecektir. Sanatın sadece teknik bir beceri değil, aynı zamanda anlık duygu durumlarının bir dışavurumu olduğu varsayımı üzerinden hareket edilerek, duygusal devinimlerin sanat eserinin ruhuna nasıl işlediği tartışılacaktır. Araştırma sürecinde, duygusal gelgitlerin özellikle büyük boyutlu yüzeylerde çalışırken sanatçıya sağladığı ifade özgürlüğü ve bu süreçte karşılaşılan zorluklar üzerinde durulacaktır. Duyguların değişim hızı ile eserin tamamlanma süreci arasındaki ilişki, görsel örnekler ve teorik yaklaşımlarla desteklenecektir. Ayrıca, sanatçının ruhsal dengesinin sanatsal dilini nasıl zenginleştirdiği ve bu dalgalanmaların izleyici üzerindeki etkisi analiz edilecektir. Sonuç olarak bu çalışma, duygusal değişkenliğin sanatta bir zayıflık değil, aksine eserin derinliğini ve özgünlüğünü artıran temel bir unsur olduğunu ortaya koymayı hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler: Duygusal Gelgitler, Sanat Üretimi, Yaratıcılık Süreci, Renk ve Psikoloji, Görsel İfade

ABSTRACT

This research aims to understand the decisive role of an artist's sudden mood swings and emotional fluctuations in the artistic production process. Emotional fluctuations experienced in the human inner world appear sometimes as an obstacle that blocks the creativity process and sometimes as a power that triggers production. Within the scope of the study, the concrete effects of different emotional states such as happiness, sadness, anger or uncertainty; on color selection, the character of brushstrokes and the general structure of the composition will be examined. Moving from the assumption that art is not only a technical skill but also an expression of instantaneous emotional states, it will be discussed how emotional movements penetrate the soul of the artwork. The study also analyzes how these fluctuations enrich the artist's language and their impact on the viewer, concluding that emotional variability is a core element enhancing depth and originality.

Keywords: Emotional Swings, Art Production, Creativity Process, Color and Psychology, Visual Expression

ÇAĞDAŞ SANATTA POSTMODERN FEMİNİZM VE ÖTEKİ KİMLİKLERİN TEMSİLİ

POSTMODERN FEMINISM AND THE REPRESENTATION OF OTHER IDENTITIES IN CONTEMPORARY ART

Sinem Kılıç

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0006-3952-388X
Sorumlu Yazar: ksinem594@gmail.com

ÖZET

Bu çalışmanın amacı, postmodern feminizmin tarihsel dönüşümünü ve çağdaş sanattaki yansımalarını incelemektir. İlk dönem feminist yaklaşımlar kadın kimliğini ortak bir toplumsal deneyim üzerinden değerlendirirken, postmodern feminizm kadın kavramının tek ve sabit bir kimlikle açıklanamayacağını savunmaktadır. Günümüzde feminizm yalnızca kadın-erkek eşitliği üzerinden değil; toplum tarafından dışlanan, bastırılan ve “öteki” olarak görülen tüm kimlikler üzerinden tartışılmaktadır.

Bu bağlamda çalışmada, feminist sanatın kimlik, beden ve temsil kavramlarıyla kurduğu ilişki ele alınmıştır. Araştırmada Cindy Sherman'ın eserleri incelenmiş ve özellikle Untitled Film Stills serisi üzerinden kadın temsillerinin toplumsal olarak nasıl üretildiği değerlendirilmiştir. Sherman'ın eserlerinde farklı kadın rollerine bürünmesi, kadın kimliğinin doğal değil kültürel olarak inşa edilmiş bir yapı olduğunu göstermektedir. Çalışmada ayrıca günümüz dijital kültüründe feminist söylemin dönüşümü de ele alınmıştır. Sosyal medya ve dijital görsel kültür aracılığıyla bireylerin kimliklerini yeniden üretmesi, yeni özgürlük alanları oluştururken aynı zamanda yeni ötekileştirme biçimlerini de ortaya çıkarmaktadır. Sonuç olarak postmodern feminizm, kimliğin çoğul yapısını savunan eleştirel bir yaklaşım olarak değerlendirilmiş; çağdaş sanatın ise bu düşünceleri görünür kılan önemli bir ifade alanı olduğu sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Postmodern Feminizm, Öteki, Kimlik, Çağdaş Sanat, Cindy Sherman

ABSTRACT

This study aims to examine the historical transformation of postmodern feminism and its reflections in contemporary art. While early feminist approaches evaluated female identity through a shared social experience, postmodern feminism argues that the concept of woman cannot be explained through a single and fixed identity. Today, feminism is discussed not only in terms of equality between women and men, but also through all identities that are marginalized, oppressed, and regarded as the “other” by society.

In this context, the study explores the relationship between feminist art and the concepts of identity, body, and representation. The works of Cindy Sherman were analyzed, with a particular focus on the Untitled Film Stills series to evaluate how representations of women are socially constructed. Sherman's portrayal of different female roles in her works demonstrates that female identity is not natural, but rather culturally constructed. The study also addresses the transformation of feminist discourse in today's digital culture. While individuals reconstruct their identities through social media and digital visual culture, these platforms create new spaces of freedom while simultaneously producing new forms of othering.

As a result, postmodern feminism is evaluated as a critical approach that supports the plural nature of identity, and contemporary art is concluded to be an important medium that makes these ideas visible.

Keywords: Postmodern Feminism, Other, Identity, Contemporary Art, Cindy Sherman

SANAT ÖĞRENCİLERİNDE TOPLUMSAL ALGI VE AİLE DESTEĞİNİN ROLÜ

THE ROLE OF SOCIAL PERCEPTION AND FAMILY SUPPORT IN ART STUDENTS

Sümeyye Kekeç

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0000-6968-9123
Sorumlu Yazar: sumeyyekerkeci@hotmail.com

ÖZET

Sanat eğitimi, bireyin yalnızca teknik beceriler geliştirdiği bir alan olmanın ötesinde, ailesel, kültürel ve toplumsal dinamiklerle birlikte şekillenen çok katmanlı bir süreci ifade etmektedir. Türkiye bağlamında Güzel Sanatlar Fakültesi (GSF) öğrencileri, eğitim süreçleri boyunca sanatın meslek olarak konumlandırılmasına ilişkin yerleşik algılar, toplumsal beklentiler ve yönlendirmelerle karşılaşmaktadır. Bu durum, öğrencinin sanatsal üretim sürecini, mesleki yönelimlerini ve sanatçı kimliği geliştirme sürecini doğrudan etkileyen önemli bir bağlam oluşturmaktadır.

Bu çalışma, GSF öğrencilerinin sanat eğitimine yönelik ailesel ve toplumsal algılarla kurduğu ilişkiyi incelemeyi amaçlamaktadır. Araştırma, Gaziantep Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde öğrenim gören öğrencilerle gerçekleştirilecek nicel veri toplama sürecine dayanmaktadır. Çalışmada, öğrencilerin ailelerinin sanat eğitimine yaklaşımı, bölüm tercihine verilen destek düzeyi, yakın çevrenin sanatçı kimliğine yönelik tutumları ve öğrencilerin bu süreçte geliştirdikleri aidiyet duygusu gibi değişkenler ele alınmaktadır. Bu değişkenler aracılığıyla, sanat eğitiminin bireysel bir tercih olmanın ötesinde, toplumsal kabul ve değer sistemleriyle nasıl ilişkilendiği analiz edilmektedir.

Elde edilecek bulgular doğrultusunda, öğrencilerin karşılaştıkları psikososyal baskı, yönlendirme ve beklentilerin sanatsal üretim süreçleri üzerindeki etkisi değerlendirilecektir. Özellikle toplumsal algının, öğrencinin kendini sanatçı olarak konumlandırma biçimi, üretim motivasyonu ve mesleki süreklilik kararları üzerindeki belirleyici rolü tartışmaya açılacaktır. Bu bağlamda çalışma, sanat eğitimi sürecinde bireyin yalnızca teknik gelişim değil, aynı zamanda kimlik inşası ve toplumsal konumlanma süreçleriyle de ilişki kurduğunu ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak, bu araştırma sanat eğitiminin toplumsal bağlamını görünür kılmayı ve öğrencilerin karşılaştığı algısal ve yapısal sınırları anlamaya yönelik bir katkı sunmayı hedeflemektedir. Aynı zamanda, aile ve toplumun sanat eğitimine yönelik yaklaşımının daha bilinçli ve destekleyici bir çerçevede ele alınmasına yönelik farkındalık oluşturmayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sanat Eğitimi, Toplumsal Algı, GSF Öğrencileri, Aile Tutumu, Sanatçı Kimliği

ABSTRACT

Art education is a multidimensional process shaped not only by the development of technical skills but also by familial, cultural, and social dynamics. In the context of Turkey, students of Faculties of Fine Arts (FFA) encounter established perceptions, social expectations, and forms of guidance regarding the positioning of art as a profession throughout their educational processes. This situation constitutes an important context that directly affects students' artistic production processes, professional orientations, and the development of their artistic identity.

This study aims to examine the relationship that FFA students establish with familial and societal perceptions of art education. The research is based on a quantitative data collection process conducted with students studying at the Faculty of Fine Arts at Gaziantep University. The study addresses variables such as families' attitudes toward art education, the level of support given for department choice, the attitudes of the immediate social environment toward the artist identity, and students' sense of belonging developed throughout this process. Through these variables, the study analyzes how art education is related not only to an individual choice but also to systems of social acceptance and value.

According to the findings to be obtained, the effects of psychosocial pressure, guidance, and expectations experienced by students on their artistic production processes will be evaluated. In particular, the determining role of social perception in students' self-positioning as artists, production motivation, and decisions regarding professional

continuity will be discussed. In this context, the study reveals that art education is associated not only with technical development but also with processes of identity construction and social positioning.

In conclusion, this research aims to make the social context of art education visible and to contribute to understanding the perceptual and structural constraints faced by students. It also aims to raise awareness toward a more conscious and supportive approach of family and society regarding art education.

Keywords: Art Education, Social Perception, Fine Arts Students, Family Attitude, Artist Identity

YENİ MEDYA ARAÇLARININ SANATA ETKİSİ

THE IMPACT OF NEW MEDIA TOOLS ON ART

Şeref Yeter

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0005-9599-8778
Sorumlu Yazar: serefyeter@gmail.com

ÖZET

Bu makale, geleneksel sanat formlarının dijitalleşme süreciyle birlikte geçirdiği evrimi mercek altına alır. Fırçanın yerini piksellere, tuvalin yerini ekranlara bıraktığı bu yeni dönemde; sanatın sadece üretim biçimi değil, **tüketim ve sergilenme pratikleri** de yeniden tanımlanmaktadır.

- **Üretimde Demokratikleşme ve Hibritleşme:** Yazılım tabanlı araçların (AI, VR, AR) sanatçıya sunduğu sınırsız palet ve bu araçların sanatçının yaratıcılığıyla nasıl bir ortak yaşam (simbiyoz) kurduğu.
- **İzleyici Rolünün Dönüşümü:** Pasif izleyiciden, etkileşimli (interaktif) enstalasyonlar aracılığıyla eserin bir parçası haline gelen "katılımcı" modeline geçiş.
- **Etik ve Estetik Tartışmalar:** Yapay zeka tarafından üretilen içeriklerin "sanat eseri" sayılıp sayılamayacağı ve dijital ortamda "sanatsal aura"nın korunup korunamayacağı sorunsalı.

Anahtar Kelimeler: Sanat, yeni medya, dijitalleşme, sanal medya ortamı, etkileşim

ABSTRACT

This article examines the evolution of traditional art forms in the context of their digital transformation. In this new era, where the brush has given way to pixels and the canvas to screens, not only the methods of artistic production but also the practices of consumption and exhibition are being redefined.

- **Democratization and Hybridization in Production:** The limitless palette offered to artists by software-based tools (AI, VR, AR) and how these tools form a symbiotic relationship with the artist's creativity.
- **The Transformation of the Viewer's Role:** The shift from the passive viewer to the "participant" model, where the viewer becomes an integral part of the artwork through interactive installations.
- **Ethical and Aesthetic Debates:** The question of whether content generated by artificial intelligence can be considered a "work of art" and whether the "artistic aura" can be preserved in the digital environment.

Keywords: Art, new media, digitization, virtual media environment, interaction

RESİM ÖĞRENCİLERİ NEDEN YAPAY ZEKÂ KULLANMALI?

WHY SHOULD PAINTING STUDENTS USE ARTIFICIAL INTELLIGENCE?

Şule Şahin

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0007-3305-5680
Sorumlu Yazar: suleshn1077@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, yapay zekâ teknolojilerinin resim öğrencilerinin üretim süreçlerine neden dahil edilmesi gerektiğini incelemeyi amaçlamaktadır. Günümüzde dijital teknolojilerin hızlı gelişimiyle birlikte yapay zekâ uygulamaları sanat alanında da yaygın biçimde kullanılmaya başlanmıştır. Özellikle görsel üretim, fikir geliştirme, kompozisyon araştırmaları, referans toplama ve farklı görsel alternatifler oluşturma gibi süreçlerde resim öğrencilerine yeni imkânlar sunduğu görülmektedir. Yapay zekâ çoğu zaman sanatçının yerini alabilecek bir sistem olarak değerlendirilse de, ortaya çıkan sonuçların büyük ölçüde kullanıcıya bağlı olduğu düşünülmektedir. Aynı uygulamayı kullanan kişilerin farklı sonuçlar elde etmesi, yapay zekâdan alınan verilerin; öğrencinin bilgi birikimi, görsel hafızası, sanat eğitimi ve düşünme biçimiyle doğrudan ilişkili olduğunu göstermektedir. Bu nedenle yapay zekâdan elde edilen görsellerin niteliğinin, yalnızca teknolojik araçlarla değil, kullanıcı tarafından kurulan yönlendirme ve yorumlama süreciyle şekillendiği değerlendirilmektedir. Çalışmada, yapay zekânın resim öğrencileri açısından sağlayabileceği katkılar üzerinde durulmaktadır. Özellikle eskiz hazırlama, farklı sanat akımlarını inceleme, renk ilişkileri üzerine araştırma yapma ve kompozisyon alternatifleri geliştirme gibi alanlarda öğrencilerin düşünme süreçlerini destekleyebileceği düşünülmektedir. Bununla birlikte, sürekli hazır görsellere yönelmenin öğrencinin bireysel üretim sürecini zayıflatabileceği ve gözlem temelli öğrenme alışkanlığını azaltabileceği de değerlendirilmektedir. Bu nedenle yapay zekânın doğrudan üretimin merkezine yerleştirilmesi yerine, araştırma ve geliştirme süreçlerini destekleyen yardımcı bir araç olarak kullanılması gerektiği düşünülmektedir. Çalışmada ayrıca dijital çağda sanat eğitiminin değişen yapısı üzerinde de durulmaktadır. Günümüzde teknolojik gelişmelere uyum sağlayabilen öğrencilerin araştırma ve üretim süreçlerinde daha geniş imkânlara sahip olduğu görülmektedir. Ancak teknolojinin sağladığı hız ve kolaylığın, eleştirel düşünme ve bireysel üretim süreçlerinin önüne geçmemesi gerektiği vurgulanmaktadır. Sonuç olarak bu çalışma, yapay zekânın bilinçli ve dengeli kullanıldığı durumlarda resim öğrencilerinin görsel düşünme, araştırma ve üretim süreçlerine katkı sağlayabileceğini ortaya koymaktadır. Bununla birlikte, sanat üretiminde belirleyici olan unsurun teknoloji değil; düşünme, yorumlama ve üretme becerisine sahip sanatçı olduğu değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zekâ, Sanat Eğitimi, Resim Öğrencileri, Dijital Sanat, Görsel Üretim

ABSTRACT

This study aims to examine why artificial intelligence technologies should be integrated into the production processes of painting students. With the rapid development of digital technologies today, artificial intelligence applications have also become widely used in the field of art. It is observed that AI offers new opportunities for painting students, particularly in processes such as visual production, idea development, composition research, reference gathering, and generating different visual alternatives. Although artificial intelligence is often evaluated as a system that could replace the artist, the outcomes are largely dependent on the user. The fact that individuals using the same application obtain different results indicates that the data produced through artificial intelligence is directly related to the student's knowledge, visual memory, art education, and way of thinking. Therefore, it is considered that the quality of visuals obtained from AI is shaped not only by technological tools but also by the guidance and interpretation process established by the user. The study focuses on the contributions that artificial intelligence can provide for painting students. It is suggested that AI can support students' thinking processes, especially in areas such as sketch preparation, examining different art movements, researching color relationships, and developing composition alternatives. However, it is also noted that constantly relying on ready-made visuals may weaken the student's individual production process and reduce observation-based learning habits. For this reason, it is argued that artificial intelligence should not be placed at the center of production but rather used as a supportive tool that assists research and development processes. The study also addresses the changing structure of art education in the

digital age. It is observed that students who can adapt to technological developments have broader opportunities in research and production processes. However, it is emphasized that the speed and convenience provided by technology should not overshadow critical thinking and individual production processes. In conclusion, this study reveals that when used consciously and in a balanced way, artificial intelligence can contribute to painting students' visual thinking, research, and production processes. Nevertheless, it is evaluated that the determining factor in artistic production is not technology itself, but the artist's ability to think, interpret, and create.

Keywords: Artificial Intelligence, Art Education, Painting Students, Digital Art, Visual Production

SOKAK VİTRİNLERİNDE TEMATİK RESİM UYGULAMALARI

THEMATIC PAINTING APPLICATIONS ON STREET WINDOWS

Şule Tuncer

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0007-7982-3294
Sorumlu Yazar: tuncersule2@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, ticari mekânların cam yüzeylerinde gerçekleştirilen tematik resim uygulamalarının süreçlerini bir sanat öğrencisi deneyimi üzerinden incelemeyi amaçlamaktadır. Cam yüzey üzerinde çalışmanın teknik ve düşünsel boyutları ele alınarak, bu pratiğin kamusal alanda sanat üretimine nasıl katkı sunduğu araştırılmaktadır.

Uygulama sürecinde cam yüzeyin kaygan ve şeffaf yapısının, geleneksel yüzeylere göre farklı bir teknik yaklaşım gerektirdiği görülmüştür. Su bazlı kalemler ve akrilik boyanın yüzeyde tutunma biçimi, katmanlama ve kapatıcılık açısından belirleyici rol oynamaktadır. Hataların müdahale ile düzeltilebilmesi, sürecin esnekliğini artırmaktadır. Ayrıca tema belirleme sürecinde mekânın kimliği, mevsimsel koşullar ve özel günlerin yönlendirici olduğu tespit edilmiştir. Uygulama sırasında izleyici ile kurulan doğrudan etkileşim, üretim sürecini aynı zamanda sosyal bir deneyime dönüştürmektedir.

Sokak vitrini uygulamaları, bir resim öğrencisinin teknik becerisini kamusal alanda görünür kılmasını sağlayan önemli bir deneyim alanı sunmaktadır. Bu süreç, öğrencinin hem malzeme bilgisi hem de hızlı karar verme yetisini geliştirmekte, aynı zamanda sanatın izleyici ile doğrudan temas kurduğu bir iletişim biçimi olarak deneyimlenmesine olanak tanımaktadır. Geçici nitelik taşıyan bu üretim pratiği, öğrencinin profesyonel gelişimine katkı sunan dinamik bir öğrenim alanı oluşturmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Cam Resmi, Geçici Sanat, Saha Deneyimi

ABSTRACT

This study aims to examine the processes of thematic painting applications conducted on the glass surfaces of commercial spaces through the lens of an art student's experience. By exploring the technical and conceptual dimensions of working on glass surfaces, it investigates how this practice contributes to art production within public spaces.

The application process reveals that the slippery and transparent nature of glass surfaces requires a distinct technical approach compared to traditional surfaces. The adhesion of water-based markers and acrylic paint to the surface plays a decisive role in terms of layering and opacity. The ability to correct mistakes through intervention enhances the flexibility of the process. Furthermore, the study identifies that the identity of the space, seasonal conditions, and special occasions serve as guiding factors in the theme determination process. The direct interaction established with the audience during the application transforms the production process into a social experience.

Street window applications provide an essential area of experience that allows an art student to make their technical skills visible in the public sphere. This process develops the student's material knowledge and quick decision-making abilities, while allowing art to be experienced as a form of communication that establishes direct contact with the audience. This production practice, characterized by its ephemeral nature, creates a dynamic learning environment that contributes to the student's professional development.

Keywords: Glass Painting, Ephemeral Art, Field Experience

KAHRAMANIN SONSUZ YOLCULUĞUNDA GERİ DÖNÜŞÜN REDDİ: KURTULUŞ PROJESİ (PROJECT HAIL MARY) FİLMİ ÇERÇEVESİNDE MONOMİTİN DÖNÜŞÜMÜ ÜZERİNE BİR İNCELEME

REFUSAL OF THE RETURN IN THE HERO'S JOURNEY: AN ANALYSIS ON THE TRANSFORMATION OF THE MONOMYTH WITHIN THE FRAMEWORK OF THE FILM *PROJECT HAIL MARY*

Ufuk Karadavut

Gaziantep Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Film Tasarımı Ana Sanat Dalı Yüksek Lisans Programı,
Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0003-8481-7447

Sorumlu Yazar: ufukaradavut@gmail.com

ÖZET

Joseph Campbell'ın literatüre kazandırdığı Kahramanın Sonsuz Yolculuğu (Monomit) kavramı gerek geçmişte gerek günümüzde neredeyse her klasik anlatıda kullanılan bir yapı olmuştur. Üç bölüm, on yedi aşamadan oluşan ve önce edebiyat eserlerinde varlığından söz etmenin mümkün olduğu kavram, daha sonra Christopher Vogler'ın çalışmasıyla sinemaya uyarlanarak on iki aşamaya inmiştir. İzleyicide ana karakter özdeşleşmesi yakalamayı ve merak uyandırarak hikâyeyle bağ kurulmasını sağlayan bu yapının kullanımı, klasik anlatı sinemasında oldukça yaygındır. Macera, yol filmi ve Bilim-Kurgu türünü bir araya getirerek geleneksel bir uzay anlatısı sunan 2026 Hollywood yapımı *Kurtuluş Projesi (Project Hail Mary)* filminde, Kahramanın Sonsuz Yolculuğu aşamalarının görüldüğünü söylemek ve ana karakter Ryland Grace'in fiziksel bir yolculuğun yanı sıra içsel bir yolculuk içerisinde olduğunu belirtmek mümkündür. Parçalı da olsa monomit yapısı korunan filmin son sekansındaki sapmayla Sıradan Dünyaya Dönüş (İksirle Dönüş) aşaması yaşanmaz ve kahraman başladığı yere dönmeyi reddeder. Çalışmanın amacı Kahramanın Sonsuz Yolculuğu yapısını benimsemiş geleneksel uzay anlatılarında nihai bir iksir/ödül olarak kutsallaştırılan, Dünya'ya dönüş mitinin bu filmde nasıl altüst edildiğini ortaya koymaktır. Bu anlatılarda görülen ev ve aidiyet olgusunun *Kurtuluş Projesi* filmi özelinde nasıl yeniden tanımlandığı ve monomit kavramının hangi şekilde dönüştüğü araştırmanın konusunu oluşturmaktadır. İlgili çalışmanın yöntemi Nitel Araştırma Yöntemlerinden Betimsel Analizdir. Çalışmanın sınırlılıkları Monomit kavramının dönüşüme uğradığı "Sıradan Dünya'ya Dönüş" aşamasının reddinin gerçekleştiği final sahneleridir. Çalışma, kahramanın Dünya'ya dönmeyi reddedip uzaylı dostuyla başka gezegende kalmayı seçmesi üzerinden, "ev" kavramının fiziksel bir gezegenden ziyade dostluk, amaç, ve aidiyetin bulunduğu kişisel bir duruma nasıl evrildiğini ve Kahramanın Sonsuz Yolculuğundaki geleneksel dönüş mitinin nasıl yapı bozuma uğradığını gözler önüne sermeyi hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler: Sinema, Amerikan Sineması, Kahramanın Sonsuz Yolculuğu, Project Hail Mary, Bilim-Kurgu Filmleri

ABSTRACT

The Hero's Journey (Monomyth), introduced to literature by Joseph Campbell, remains a foundational structure used in almost every classical narrative, both in the past and present. Originally comprising seventeen distinct stages in literary works, it was later adapted into a twelve-stage cinematic model by Christopher Vogler. This framework, which facilitates character identification and deep narrative engagement, is extremely prevalent in classical cinema. The 2026 Hollywood film *Project Hail Mary*, blending adventure, road movie, and science-fiction genres, exemplifies these stages, portraying Ryland Grace's simultaneous physical and internal transformations. However, the film deviates significantly in its final sequence; the "Return to the Ordinary World" (Return with the Elixir) stage is omitted as the hero definitively refuses to return to his place of origin. This study aims to reveal how the myth of returning to Earth—historically sanctified as the ultimate reward in space narratives—is subverted. The research explores how concepts of home and belonging are redefined and how the Monomyth is transformed within this specific cinematic context. Utilizing Descriptive Analysis, a prominent qualitative research method, the study is strictly limited to the final scenes where the rejection of the return occurs. By analyzing the protagonist's decision to remain on an alien planet with his companion instead of returning to Earth, this work demonstrates how "home" evolves from a physical location into a personal state of friendship, purpose, and belonging. Consequently, it illustrates the profound deconstruction of the traditional return myth within the Hero's Journey narrative framework.

Keywords: Cinema, Hollywood, Hero's Infinite Journey, Project Hail Mart, Sci-Fi Movies

RESİM EĞİTİMİNDE BÜTÜNSEL ALGI VE KOMPOZİSYON DENGESİNİN GELİŞTİRİLMESİ

IMPROVING HOLISTIC PERCEPTION AND COMPOSITION BALANCE IN ART EDUCATION

Zeynep Dayanan

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0004-2462-4931
Sorumlu Yazar: zeynepdayanann@gmail.com

ÖZET

Bu çalışma, resim eğitimi sürecinde öğrencilerin kompozisyon kurarken karşılaştıkları temel sorunları incelemeyi amaçlamaktadır. Özellikle detaylara erken aşamada yoğunlaşma eğilimi ile kompozisyon bütünlüğünün göz ardı edilmesi ve öz eleştiri eksikliğinin üretim sürecine etkisi ele alınmaktadır.

Çalışma kapsamında, öğrencilerin üretim sürecinde dikkatlerini çoğunlukla görsel olarak çekici ayrıntılara yönelttiği ve bu durumun kompozisyonun genel dengesi, ritmi ve bütünsel etkisini zayıflattığı tespit edilmiştir. Parçalar düzeyinde başarılı görünen çalışmaların, bütünsel kompozisyon açısından yetersiz kaldığı gözlemlenmiştir. Ayrıca, öğrencilerin öz eleştiri becerilerinin sınırlı olması, üretim sürecinde değerlendirme ve yeniden yapılandırma aşamalarının yeterince işletilmemesine yol açmaktadır. Algısal olarak insan zihninin detaylara yönelme eğilimi, bu sorunun temel nedenlerinden biri olarak belirlenmiştir. Buna karşılık, kompozisyonun etkili olabilmesi için açık-koyu dengesi, leke dağılımı, boşluk-doluluk ilişkisi ve görsel hiyerarşi gibi unsurların birlikte değerlendirilmesi gerekmektedir.

Detaylara aşırı odaklanma ve öz eleştiri eksikliği, resim eğitimi sürecinde yaygın olarak karşılaşılan temel sorunlar arasında yer almaktadır. Bu durumun fark edilmesi, öğrencilerin üretim süreçlerini daha bilinçli yönetmelerine ve daha güçlü, dengeli kompozisyonlar oluşturmalarına katkı sağlayacaktır. Kompozisyonun bütünsel yapısına odaklanan ve eleştirel değerlendirme süreçlerini içeren bir eğitim yaklaşımı, sanatsal gelişimi destekleyen önemli bir adım olarak değerlendirilmektedir.

Anahtar kelimeler: Kompozisyon bütünlüğü, detay odaklanması, öz eleştiri, görsel hiyerarşi, algısal eğilim

ABSTRACT

This study aims to examine the fundamental problems that students encounter while constructing compositions during the process of art education. In particular, the tendency to focus on details at an early stage, the neglect of compositional unity, and the effect of the lack of self-criticism on the production process are addressed.

Within the scope of the study, it has been determined that students tend to direct their attention mostly to visually attractive details during the production process, and that this situation weakens the overall balance, rhythm, and holistic effect of the composition. It has been observed that works which appear successful at the level of individual parts remain insufficient in terms of overall composition. In addition, the limited self-criticism skills of students lead to the insufficient execution of evaluation and reconstruction stages in the production process. The perceptual tendency of the human mind to focus on details has been identified as one of the main causes of this problem. In contrast, for a composition to be effective, elements such as light-dark balance, distribution of masses, the relationship between space and fullness, and visual hierarchy need to be evaluated together.

Excessive focus on details and the lack of self-criticism are among the fundamental problems commonly encountered in the process of art education. Recognizing this situation will contribute to students managing their production processes more consciously and creating stronger and more balanced compositions. An educational approach that focuses on the holistic structure of composition and includes critical evaluation processes is considered an important step in supporting artistic development.

Keywords: Compositional integrity, detail focus, self-criticism, visual hierarchy, perceptual tendency

RESİMDE ÖN HAZIRLIK VE ÖĞRENCİNİN GÖRSEL DÜŞÜNME SÜRECİ

PREPARATION IN PAINTING AND THE STUDENT'S VISUAL THINKING PROCESS

Zeynep Karakurt

Gaziantep Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Gaziantep, Türkiye, ORCID: 0009-0002-0575-7005
Sorumlu Yazar: zeynepkarakurt984@gmail.com

ÖZET

Resim yaparken ön hazırlık süreci, yalnızca bitmiş bir esere ulaşmak için yapılan teknik bir aşama olarak görülmemelidir. Bu süreç, resim öğrencisinin görsel düşünme biçimini geliştirdiği, kendini tanıdığı ve üretimle doğrudan ilişki kurduğu önemli bir öğrenme alanıdır. Bu çalışma, lisans düzeyinde bir resim öğrencisinin atölye deneyimlerinden yola çıkarak, ön hazırlık sürecinin öğrenme, algı ve üretim üzerindeki etkilerini ele almaktadır. Günümüzde çoğu zaman sonuç odaklı bir yaklaşım öne çıkmakta, ancak bu sonuca ulaşırken geçen süreç yeterince dikkate alınmamaktadır.

Ön hazırlık süreci, sadece kâğıt üzerine yapılan ilk çizimlerden ibaret değildir. Bu süreçte göz, el ve zihin birlikte çalışır; öğrenci farklı denemeler yapar, tekrar eder ve çeşitli yollar dener. Bu uygulamalar sayesinde yalnızca doğru çizim yapmak öğrenilmez, aynı zamanda formun yapısı ve gelişimi de anlaşılır. Özellikle figür çalışmalarında yapılan tekrarlar, öğrencinin formu daha iyi kavramasına yardımcı olur.

Bu süreçte hata yapmak da önemli bir yer tutar. Ön hazırlık, öğrencinin kendini rahat hissettiği ve deneme yapabildiği bir alan sunar. Bu sayede öğrenci yaptığı hataları fark eder ve bunlar üzerinden kendini geliştirme imkânı bulur. Böylece öğrenme daha kalıcı hale gelir. Öğrenci zamanla sadece bakmayı değil, gerçekten görmeyi öğrenir.

Ön hazırlık süreci aynı zamanda görsel hafızanın gelişmesine katkı sağlar. Sürekli tekrar ve gözlemlenilen bu birikim, yapılan çalışmalara doğrudan yansır. Bu nedenle ön hazırlık, resim üretiminin görünmeyen ama en etkili aşamalarından biridir.

Sonuç olarak bu çalışma, ön hazırlık sürecinin resim öğrencisi için yalnızca bir zorunluluk olmadığını, aynı zamanda öğrenmenin merkezinde yer alan bir uygulama alanı olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Ön hazırlık süreci, Görsel düşünme, Resim eğitimi, Görsel hafıza, Sanatsal üretim

ABSTRACT

The preparatory process in painting should not be regarded merely as a technical stage carried out to reach a finished artwork. Rather, it is an important field of learning in which the art student develops visual thinking, gains self-awareness, and establishes a direct relationship with production. Based on the studio experiences of an undergraduate painting student, this study examines the effects of the preparatory process on learning, perception, and production. Today, a result-oriented approach takes precedence, while the process leading to that result is not sufficiently considered.

The preparatory process is not limited to initial sketches on paper. In this stage, the eye, hand, and mind work together; the student experiments, repeats, and explores different approaches. Through these practices, the student learns not only how to draw accurately but also understands the structure and development of form. Especially in figure studies, repetition helps the student grasp form more effectively.

Making mistakes also plays an important role in this process. The preparatory stage provides a space where the student feels comfortable experimenting. In this way, the student recognizes their mistakes and finds opportunities for improvement through them. As a result, learning becomes more lasting. Over time, the student learns not only to look but to truly see.

The preparatory process also contributes to the development of visual memory. This accumulation, formed through continuous repetition and observation, directly reflects in the student's work. Therefore, preparation is one of the most effective yet often invisible stages of artistic production.

In conclusion, this study demonstrates that the preparatory process is not merely a requirement for painting students, but a central field of learning.

Keywords: Preliminary preparation process, Visual thinking, Painting education, Visual memory, Artistic production

GENÇ SANAT
GÜNLERİ
VE SEMPOZYUMU

14-19
MAYIS
2026

GAZİANTEP